Efeseni - Comentarii W. McDonald

Numele Pavel înseamnă „mic". Deşi fizic apostolului i se potrivea această descriere, pe plan spiritual influenţa sa a fost enormă. El se prezintă ca apostol al lui Isus Cristos. Asta înseamnă că a fost împuternicit de Domnul cel înălţat la cer, ca să execute o misiune specială: să predice evanghelia la Neamuri şi să predea marele adevăr privitor la biserică (Efeseni 3:8,9). Întrucât Efeseni vizează biserica şi întrucât adevărul acesta a fost prima oară revelat apostolilor şi profeţilor (Efeseni 3:5), e normal ca Pavel să se prezinte ca apostol, acesta nefiind un semn de mândrie, ci explicarea motivului pentru care el putea vorbi cu autoritate asupra acestui subiect. Sursa autorităţii sale este exprimată în cuvintele: prin voia lui Dumnezeu. Nu Pavel a ales această lucrare ca ocupaţia sa în viaţă; nimeni nu l-a desemnat s-o facă, ci de la început până la sfârşit a fost chemarea lui Dumnezeu (Galateni 1:1).

Scrisoarea este adresată sfinţilor care sunt în Efes, şi credincioşilor în Cristos Isus. Sfinţii sunt oamenii care s-au separat de lume, fiind puşi deoparte pentru Dumnezeu. Este apelativul acordat în Noul Testament tuturor credincioşilor născuţi din nou. În esenţă, termenul se referă la poziţia credinciosului în Cristos, mai degrabă decât la ceea ce este acesta în el însuşi. În Cristos toţi credincioşii sunt sfinţi, chiar dacă în ei înşişi nu sunt întotdeauna sfinţi. De pildă, Pavel s-a adresat corintenilor cu apelativul de sfinţi, la 1Corinteni 1:2, deşi reiese clar din text că ei nu trăiau o viaţă sfântă. Totuşi voia lui Dumnezeu este ca viaţa noastră practică să corespundă cu poziţia ocupată de noi. Cu alte cuvinte, sfinţii trebuie să fie sfinţi.

Şi credincioşilor în Cristos Isus se referă la toţi creştinii adevăraţi. Dar termenul credincioşi se referă aici şi la probitatea şi caracterul vrednic de încredere pe care ar trebui să-l posede creştinii. Sensul principal este însă acela că ei L-au recunoscut pe Cristos Isus ca singurul lor Domn şi Mântuitor.

Două dintre cele mai vechi manuscrise omit cuvintele: în Efes, deşi în mai toate celelalte manuscrise ele sunt prezent. Mulţi cărturari cred că aceasta a fost o scrisoare circulară, redactată pentru a fi citită de adunările locale de creştini din mai multe localităţi, între care biserica de la Efes ocupa un loc proeminent. Din fericire chestiunea aceasta nu afectează nici autenticitatea scrisorii, nici valoarea ei pentru noi.

Urmează salutul adresat de apostol sfinţilor. Fiecare cuvânt al său este încărcat de semnificaţie spirituală - spre deosebire de multe din salutările golite de sens pe care le folosim de multe ori în vremea de azi.

Har înseamnă ajutorul divin pentru viaţa de zi cu zi. Cititorii lui Pavel au fost deja mântuiţi prin harul lui Dumnezeu - adică bunăvoinţa nemeritată, manifestată de El către cei pierduţi. Acum ei aveau nevoie de tărie de la Dumnezeu pentru a face faţă problemelor, încercărilor şi întristărilor vieţii. Or, tocmai asta le oferă apostolul aici.

Pace înseamnă un duh liniştit şi odihnit în toate împrejurările schimbătoare ale vieţii. Sfinţii experimentaseră deja pacea cu Dumnezeu când au fost convertiţi. Dar acum, zi de zi, ei aveau nevoie de pacea lui Dumnezeu - adică calmul, seninătatea şi starea de odihnă ce nu depinde de împrejurări şi care decurge din faptul că toate lucrurile I le aducem lui Dumnezeu în rugăciune (Efeseni 4:6,7).

E demn de remarcat că harul este primul, pacea venind după aceea - asta a fost din totdeauna ordinea corectă. Numai după ce harul s-a ocupat de chestiunea păcatului poate cunoaşte cineva pacea. Şi numai prin tăria nemeritată pe care ne-o dăruieşte Dumnezeu, zi de zi, poate credinciosul să trăiască experienţa păcii, să guste pacea desăvârşită, în toate stările schimbătoare ale vieţii.

Harul (charis) era un termen grec caracteristic. Iudeii folosesc termenul pace (şalom în ebraică) ca formă de salut (cum procedează şi mulţi creştini din România, n.tr.). Fuzionând cei doi termeni, avem evanghelia în miniatură, pentru toată lumea.

Când îi unim avem, de asemenea, adevărul bisericii nou testamentele, pe care Pavel o prezintă atât de plenar în Efeseni - anume că atât iudeii credincioşi, cât şi Neamurile credincioase formează un singur Trup în Cristos.

Harul... şi pacea vin de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Cristos. Pavel nu a ezitat să-L aşeze pe Domnul Isus la acelaşi nivel, pe treaptă de egalitate cu Dumnezeu Tatăl. Apostolul îl onora pe Fiul la fel de mult ca pe Tatăl. Tot aşa trebuie să procedăm şi noi (Ioan 5:23).

Să nu trecem cu vederea minunata sintagmă: Dumnezeu Tatăl nostru. Cuvântul Dumnezeu, luat separat, ar putea transmite impresia Unuia care este infinit de departe de noi şi inabordabil, sus de tot. Pe de altă parte, Tată se referă la Cel care este apropiat de noi, accesibil, chiar intim. Unind cei doi termeni prin pronumele nostru, avem adevărul cutremurător de mare că Dumnezeul măreţ, cel care străbate veşnicia, este, în acelaşi timp, Tatăl tuturor celor care s-au născut din nou prin credinţa în Domnul Isus.

Titlul complet al Mântuitorului este Domnul Isus Cristos. Ca Domn, El este Stăpânul nostru absolut, cu drepturi depline asupra tot ceea ce suntem şi avem noi. Ca Isus El este Mântuitorul nostru de păcat. Ca Cristos El este Profetul, Preotul şi Regele nostru divin rânduit. Ce bogăţie de adevăr etalează numele Lui pentru orice ureche pregătită să audă!

După acest scurt salut, apostolul îşi ridică glasul într-un minunat imn de laudă, atingând câteva din cele mai sublime culmi ale închinării din Noul Testament. Avem aici inima prea plină de adorare a apostolului, pentru binecuvântările harului. În aceste versete (3-14), Pavel urmăreşte activitatea de mântuire desfăşurată de Dumnezeu de-a lungul veşniciei, în trecut, prezent şi viitor. Şi, bineînţeles, aceasta presupune discutarea tainei voii lui Dumnezeu - ca iudeii credincioşi şi Neamurile credincioase să fie părtaşi ai glorioasei moşteniri. El începe făcând apel la toţi cei ce-L cunosc pe Dumnezeu să-L binecuvânteze, adică să-I aducă bucurie lui Dumnezeu, lăudându-L şi închinându-se cu iubire în inima lor. Binecuvântatul este Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.

Uneori Isus S-a adresat lui Dumnezeu ca lui Dumnezeu (Matei 27:46). Alteori îl numeşte Tată (Ioan 10:30). Binecuvântatul este în acelaşi timp şi Cel ce binecuvântează. Noi îl binecuvântăm. El ne binecuvântează şi ne umple de bucurie, revărsând peste noi bogăţiile harului Său.

El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cereşti, în Cristos. Aici avem piramida harului:

binecuvântare

binecuvântare duhovnicească

orice binecuvântare în locurile cereşti

orice binecuvântare în locurile cereşti în Cristos

Observaţi mai întâi de câtă generozitate dă dovadă inima şi mâna Lui: orice binecuvântare duhovnicească. Observaţi, vă rog, şi faptul că aceste binecuvântări sunt duhovniceşti. Cel mai simplu mod de a explica acest lucru este de a le contrasta cu binecuvântările Israelului sub lege. În Vechiul Testament, un iudeu credincios şi ascultător era răsplătit cu viaţă lungă, familie mare, recolte îmbelşugate şi protecţie în faţa duşmanilor lui (Deuteronom 28:2-8). Binecuvântările creştinismului sunt însă de natură spirituală, adică ele au de a face cu comori nemateriale, nevăzute şi nepieritoare. Este adevărat că sfinţii din Vechiul Testament se bucurau de unele binecuvântări spirituale, dar, aşa cum vom vedea, creştinul din ziua de azi se bucură de binecuvântări necunoscute în timpurile anterioare.

Binecuvântările noastre sunt în locurile cereşti, adică literalmente „ în cele cereşti". În loc să fie binecuvântări materiale, în locuri pământeşti, ele sunt binecuvântări spirituale în locurile cereşti. Sintagma: în locurile cereşti e folosită de cinci ori în Efeseni:

1:3 Sfera binecuvântării noastre duhovniceşti

1:20 Scena întronării actuale a lui Cristos

2:6 Scena întronării noastre actuale în Cristos

3:10 Locul din care îngerii asistă la înţelepciunea lui Dumnezeu, etalată în biserică

6:12 Regiunea care este sursa actualului nostru conflict cu duhurile rele

Când unim aceste pasaje, dobândim definiţia biblică a locurilor cereşti. Cum arată Unger, ele sunt „domeniul poziţiei credinciosului şi experienţa sa, ca urmare a faptului că este unit cu Cristos prin botezul Duhului" Toate binecuvântările duhovniceşti sunt în Cristos. El este Cel care le-a procurat pentru ei prin lucrarea Lui isprăvită de la Calvar. Acum ele sunt disponibile prin El. Tot ce are Dumnezeu pentru credincios se află în Domnul Isus. Pentru a primi binecuvântările, noi trebuie să fim uniţi cu Cristos prin credinţă. În clipa în care un om este în Cristos, el devine posesorul tuturor acestor binecuvântări, cum arată şi Chafer: „A fi în Cristos - partea tuturor celor mântuiţi - înseamnă a ne împărtăşi din tot ce a făcut Cristos, din tot ce este El şi din tot ce va fi El vreodată."

În Cristos este una din sintagmele cheie ale epistolei către Efeseni. Există două linii strâns înrudite de adevăr în Noul Testament: adevărul poziţiei credinciosului şi adevărul practicii sale.

Mai întâi, poziţia credinciosului. Toţi oamenii din lume sunt fie „în Adam", fie „în Cristos." Cei ce sunt „în Adam" sunt în păcatele lor şi, prin urmare, sunt condamnaţi înaintea lui Dumnezeu. Ei nu pot face absolut nimic în ei înşişi prin care să-I fie plăcuţi lui Dumnezeu ori să-I câştige bunăvoinţa. Ei nu au nici un drept la Dumnezeu şi, dacă ar fi să primească ceea ce merită, ar fi pierduţi pe veci.

Când cineva este convertit, Dumnezeu nu-l mai priveşte ca pe un copil osândit al lui Adam, ci îl vede ca fiind în Cristos, acceptându-l de pe acel temei. Păcătosul care crede este acceptat nu pe baza a ceea ce este în el însuşi, ci pentru faptul că este în Cristos. Când este în Cristos, el stă îmbrăcat în toată acceptabilitatea lui Cristos însuşi. Şi se va bucura de bunăvoinţa lui Dumnezeu şi acceptarea Lui cât timp se va bucura Cristos de acestea, adică în veci de veci.

Prin urmare, poziţia credinciosului constă în faptul că el este în Cristos. Dar mai există o latură: trăirea în practică a vieţii credinciosului - adică ceea ce este el în sine. Poziţia lui este perfectă, dar practica lui imperfectă. Acum voia lui Dumnezeu este ca practica lui să corespundă tot mai mult cu poziţia lui. Dar practica credinciosului nu va corespunde întru totul cu poziţia sa, până când credinciosul nu va ajunge în cer. Însă procesul sfinţirii, maturizării şi transformării tot mai mult după chipul lui Cristos trebuie să se desfăşoare încontinuu, câtă vreme el se află pe pământ.

Când înţelegem deosebirea dintre poziţia credinciosului şi starea sa, asta ne va învrednici să reconciliem versete aparent diametral opuse, cum ar fi următoarele:

Credincioşii sunt desăvârşiţi (Evrei 10:14)	Credincioşii ar trebui să fie desăvârşiţi (Matei 5:48)
Credincioşii sunt morţi faţă de păcat (Romani 6:2)	Credincioşii ar trebui să se socotească morţi faţă de păcat (Romani 6:11)
Credincioşii sunt o naţiune sfântă (1Petru 2:9)	Credincioşii ar trebui să fie sfinţi (1Petru 1:15)

Prima coloană se referă la poziţia noastră, iar a doua la practica noastră.

Chiar scrisoarea lui Pavel către Efeseni este împărţită în două secţiuni, ce reflectă cele două aspecte ale acestui adevăr: Capitolele 1 la 3 se ocupă de poziţia noastră - faptul că suntem în Cristos. Pe când capitolele 4 la 6, reflectă practica noastră - ceea ce ar trebui să fim în noi înşine. Prima jumătate are de a face cu doctrina, iar a doua cu îndatoriri. În primele trei capitole poziţia noastră este adesea descrisă prin sintagme de genul: „în Cristos," „în Cristos Isus," „în El", „în care." În ultimele trei capitole expresia „în Domnul" e folosită frecvent pentru a defini responsabilitatea credinciosului faţă de Cristos Domnul. Bine a spus cineva că prima parte a scrisorii îl înfăţişează pe credincios în cele cereşti, în Cristos, pe când ultima parte îl prezintă în bucătărie.

Acum suntem gata de a examina câteva din binecuvântările duhovniceşti din locurile cereşti, pe care le avem în Cristos.

Prima este cunoscută sub denumirea de alegere. „După cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste.

Observaţi mai întâi faptul - pozitiv al alegerii, în cuvintele: El ne-a ales. Apoi vine aspectul poziţiei din cadrul adevărului: în El. În Persoana şi lucrarea Domnului Isus se împlinesc toate planurile lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Data la care a avut loc alegerea lui Dumnezeu e indicată prin sintagma: înainte de întemeierea lumii. Iar planul este următorul: ca noi să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste. Scopul acesta nu va fi pe deplin atins decât atunci când vom fi cu El în cer (1Ioan 3:2), dar procesul trebuie să se desfăşoare încontinuu în viaţa noastră de pe pământ.

Rugăciune: „Doamne, fă-mă sfânt acum, întrucât acesta este planul tău final pentru mine. Amin."

A doua binecuvântare spirituală din comoara harului lui Dumnezeu este predestinaţia sau rânduirea dinainte. Deşi e întrucâtva înrudită cu alegerea, nu este unul şi acelaşi lucru. Alegerea prezintă alegerea de către Dumnezeu a oamenilor în vederea mântuirii. Dar predestinaţia este o avanpremieră a acesteia, însemnând că Dumnezeu a stabilit dinainte ca toţi cei ce vor fi mântuiţi să fie şi adoptaţi în sânul familiei Sale, ca fii. El ne-ar fi putut mântui fără să ne facă fiii Lui, dar a ales să facă şi una şi alta.

Multe traduceri leagă ultimele două cuvinte din versetul 4 cu versetul cinci, astfel: în dragoste El ne-a predestinat (sau ne-a rânduit mai dinainte). Asta ne aminteşte de afecţiunea de o rară frumuseţe care L-a făcut pe Dumnezeu să Se poarte cu noi atât de minunat.

Noi avem realitatea slăvitei noastre înfieri în sintagma: ne-a predestinat să fim adoptaţi ca fii. În Noul Testament, adopţia înseamnă plasarea credinciosului în familia lui Dumnezeu că fiu adult, matur, cu toate privilegiile şi responsabilităţile ce decurg din calitatea de fiu (Galateni 4:4-7). Duhul înfierii sădeşte în credincios instinctul de a I se adresa lui Dumnezeu cu apelativul de Tată (Romani 8:15).

Înfierea noastră se face de către Isus Cristos. Dumnezeu nu ne-ar fi putut aduce niciodată la poziţia de apropiere şi intimitate cu Sine atâta timp cât eram în păcatele noastre. Dar Domnul Isus a venit pe pământ şi, prin moartea, îngroparea şi învierea Sa, a rezolvat chestiunea păcatului spre deplina satisfacţie a lui Dumnezeu. Or, tocmai valoarea infinită a jertfei Sale de pe Calvar asigură temeiul neprihănirii de pe baza căruia Dumnezeu ne poate adopta ca fii.

Şi toate se fac după bana plăcere a voii Lui. Aceasta este motivaţia suverană de la baza predestinării noastre, răspunzând la întrebarea: „De ce a făcut El acest lucru?" Pur şi simplu pentru că aceasta a fost buna Sa plăcere. El nu putea fi satisfăcut până nu S-a înconjurat de fii, care să se conformeze chipului singurului Lui Fiu născut, cu El şi ca El pe veci.

Spre lauda slavei harului Său, prin care ne-a făcut să fim acceptaţi în Preaiubitul. Contemplând harul lui Dumnezeu, care de la început ne-a ales şi apoi ne-a predestinat să fim fiii Lui. Pavel îşi punctează meditaţia cu acest refren ce constituie, în acelaşi timp, o exclamaţie, o explicaţie şi un îndemn.

Aşadar, exclamaţie - deci o tresăltare sfântă în faţa gloriilor transcendente ale unui har atât de mare.

Apoi o explicaţie în sensul că obiectul şi rezultatul tuturor relaţiilor lui Dumnezeu cu noi (relaţii bazate pe har) îl constituia slava Sa. Lui I se cuvine adoraţie eternă pentru un har atât de nemărginit. Observaţi termenii harului Său: El ne-a făcut (fără plată) să fim acceptaţi. Receptorii harului Său suntem noi. Canalul prin care ni se transmite harul: în Preaiubitul.

Apoi urmează îndemnul. Pavel spune: „Să-L lăudăm pentru harul Lui slăvit." Haideţi dar să facem acest lucru, înainte de a trece mai departe:

Dumnezeu măreţ, al minunilor!

Toate căile Tale

Vorbesc despre atributele Tale divine;

Dar gloriile harului Tău

întrec în strălucire chiar minunile Tale:

Căci ce alt Dumnezeu care să ierte există?

Şi cine mai are un har atât de minunat şi fără

de plată?

Samuel Davies

Trecând în revistă sublimul plan etern al lui Dumnezeu pentru copiii Săi, am ajuns acum la realitatea răscumpărării - prin care se înţelege aspectul lucrării lui Cristos prin intermediul căreia noi suntem eliberaţi de robia şi vinovăţia păcatului, fiind introduşi la o viaţă de libertate. Domnul Isus este Răscumpărătorul (în El avem răscumpărarea). Noi suntem răscumpăraţi. Sângele Lui este preţul răscumpărării noastre, căci nimic altceva nu ar putea să ne răscumpere.

Unul din rezultatele răscumpărării este iertarea păcatelor. Iertarea nu este totuna cu răscumpărarea, ci ea este una din roadele răscumpărării. Cristos a trebuit să satisfacă pe deplin cerinţele necesitate de păcatele noastre, înainte ca noi să putem fi iertaţi. Lucrul acesta s-a făcut la cruce, iar acum: Justiţia neînduplecată nu mai poate avea pretenţii, Indurarea putându-şi etala bogăţia.

Măsura iertării noastre o constituie următoarele cuvinte: după bogăţiile harului Său. Dacă am putea măsura bogăţiile harului lui Dumnezeu, atunci am putea măsura cât de mult ne-a iertat El. Harul Lui este nemărginit! Şi tot aşa este şi iertarea Lui!

Harul a fost acela care L-a determinat să ne aleagă, să ne predestineze şi să ne răscumpere. Dar lucrurile nu se opresc aici. Dumnezeu a făcut să se reverse în supraabundenţă acelaşi har peste noi în toată înţelepciunea şi priceperea. Asta înseamnă că El ne-a împărtăşit de bunăvoie planurile şi scopurile Sale cu privire la noi. El vrea ca noi să fim în cunoştinţă de cauză cu privire la planurile Sale pentru biserică şi pentru univers. Şi astfel El ne-a făcut confidenţe, descoperindu-ne marele deznodământ spre care converge întreaga istorie.

Pavel explică acum modul special în care Dumnezeu a făcut să abunde spre noi toată înţelepciunea şi priceperea, aducându-ne la cunoştinţă taina voii Sale. Aceasta e chiar tema dominantă a epistolei către Efeseni: slăvitul adevăr privitor la Cristos şi biserică. Este o taină nu pentru că ar fi ceva misterios, ci pentru că este un adevăr sacru, ţinut ascuns înainte, dar descoperit acum sfinţilor. Acest plan glorios a fost iniţiat de voia suverană a lui Dumnezeu, fără nici o influenţă din afară, căci ni se spune că a luat fiinţă potrivit bunei Sale plăceri. Iar subiectul măreţ al acestui plan este chiar Domnul Isus Cristos - după cum reiese clar din cuvintele: pe care şi-o alcătuise în Sine însuşi.

Acum Pavel începe o explicaţie mai detaliată a acestui plan secret al lui Dumnezeu şi în acest capitol el se gândeşte în special la aspectul viitor al acestei taine. Capitolele 2 şi 3 vor face şi mai multă lumină în privinţa aspectului actual al tainei.

Timpul avut în vedere de Pavel este indicat de sintagma: dispensaţia (sau administraţia, în greacă oikonomia) plinătăţii timpurilor. Noi credem că aceasta e o referire la Mileniu, când Cristos va reveni pe pământ, pentru a domni ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. Dumnezeu are o economie specială sau un plan deosebit de administraţie pentru epoca finală a istoriei umane pe acest pământ.

Planul constă din a face ca toate lucrurile să conducă la un punct culminant în Cristos, cum se exprimă traducerea JND. În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, toate lucrurile din cer şi de pe pământ vor fi însumate în Cristos. Mântuitorul, care este acum respins şi dezmoştenit va fi atunci Cel Pre-eminent, Domnul tuturor şi ţinta închinării universale. Acesta este ţelul suprem al lui Dumnezeu: să-L aşeze pe Cristos căpetenie peste toate lucrurile, şi cele cereşti, şi cele pământeşti, din cadrul împărăţiei.

Gradul de răspândire a domniei lui Cristos se poate desluşi din cuvintele: „lucrurile din ceruri şi lucrurile de pe pământ" (JND). Bellett afirmă:

”Acesta e un secret ce nu mai fusese făcut cunoscut până acum. În profetul Isaia, avem imaginea minunată a pământului în timpul mileniului. Dar ni se oferă oare acolo vreo posibilitate de a întrevedea cerurile, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când El va fi căpetenia lor? A rostit oare Isaia cuvintele potrivit cărora toate lucrurile din cer şi de pe pământ vor fi conduse de Omul (acesta) proslăvit?”

Unii oameni folosesc versetul 10 drept acoperire pentru falsa doctrină a mântuirii universale. Ei răstălmăcesc adevărul, susţinând că toate lucrurile şi toate fiinţele vor fi în cele din urmă restaurate şi reconciliate în Cristos. Dar textul de faţă nu spune deloc acest lucru. Pavel se referă la domnia universală, nu la mântuirea universală!

O trăsătură vitală a tainei o constituie faptul că atât iudeii credincioşi, cât şi Neamurile credincioase se împărtăşesc cu toţii din acest program măreţ al lui Dumnezeu. Apostolul se referă la taină în raport cu credincioşii iudei, în versetele 11 şi 12: în raport cu credincioşii dintre Neamuri, în versetul 13: şi apoi le combină pe cele două raporturi, în versetul 14.

Cât priveşte creştinii de etnie iudaică, Pavel scrie: în E1 am primit şi o moştenire. Dreptul lor de a se împărtăşi din ea nu se bazează pe fostele lor privilegii, ci numai şi numai pe unirea lor cu Cristos. Moştenirea din acest verset se referă la acel timp din viitor când ei, împreună cu toţi credincioşii adevăraţi vor fi făcuţi cunoscuţi, în faţa unei lumi unite, care va vedea că ei constituie Trupul lui Cristos, Mireasa Mielului.

Din toată veşnicia aceşti creştini iudei au fost însemnaţi de Dumnezeu şi destinaţi, în voia Lui suverană, să se bucure de privilegiul acesta suprem - adică să fie predestinaţi potrivit cu hotărârea Celui care lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale.

Scopul acestei predestinări a fost ca ei să fie spre lauda slavei Sale. Cu alte cuvinte, ei sunt trofeele harului lui Dumnezeu, arătând ce poate face El cu materia primă atât de nepromiţătoare pe care o reprezentăm noi, aducându-i totuşi slavă.

Apostolul se referă la el şi la alţi iudei credincioşi cu cuvintele: noi cei care ne-am încrezut mai întâi în Cristos. El se gândeşte la rămăşiţa de evrei care au răspuns la mesajul evangheliei în era primară a creştinismului. Vestea bună a fost predicată mai întâi iudeilor. Cei mai mulţi din poporul Israel au respins categoric această veste bună. Dar o mică parte dintre ei - rămăşiţa - au crezut în Domnul Isus. Pavel face parte din această categorie.

Altfel va fi la a doua venire a Mântuitorului pe pământ. Atunci întreaga naţiune îl va privi pe cel pe care L-a străpuns şi îl va jeli ca pe un Fiu singur la părinţi (Zaharia 12:10). „Şi astfel tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion şi va îndepărta toată nelegiuirea din Iacov»"(Romani 11:26).

Pavel şi contemporanii săi creştini ce proveneau din rândul evreilor S-au încrezut în Mesia cu mult înainte ca întreg poporul evreu să facă acest lucru. De aceea spune apostolul: „noi... care ne-am pus încrederea mai dinainte în Cristos" (FWG).

Cei ce „au nădăjduit mai dinainte" în Mesia vor domni cu El pe pământ. Ceilalţi membri ai poporului evreu vor fi supuşii Săi în împărăţia Sa.

Acum Pavel trece de la credincioşii proveniţi dintre evrei la cei proveniţi dintre Neamuri, renunţând la pronumele personal persoana întâi plural „noi" la voi. Acei dintre păgâni care au fost salvaţi se împărtăşesc din taina voii lui Dumnezeu, alături de iudeii convertiţi. Şi astfel apostolul urmăreşte aici paşii prin care efesenii şi alţi credincioşi ne-evrei au fost uniţi cu Cristos.

Ei au auzit evanghelia.

Au crezut în Cristos.

Au fost pecetluiţi cu Duhui Sfânt al făgăduinţei.

Mai întâi, ei au auzit cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii lor. În esenţă, aceasta se referă la vestea bună a mântuirii prin credinţa în Domnul Isus. Dar într-o accepţiune mai largă, aici sunt cuprinse toate învăţăturile lui Cristos şi ale apostolilor.

După ce au auzit mesajul acesta, ei s-au predat pe ei înşişi lui Cristos, printr-un act hotărât al credinţei. Domnul Isus este adevăratul obiect al credinţei. Mântuirea se află numai în El.

De îndată ce au crezut ei, au fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt al făgăduinţei. Asta înseamnă că toţi credincioşii adevăraţi primesc Duhul lui Dumnezeu ca semn al faptului că sunt ai lui Dumnezeu şi că El îi va păzi până când ei vor primi trupurile lor glorificate. După cum în problemele de ordin juridic un sigiliu indică dreptul de proprietate şi securitate, tot aşa este şi în cele divine. Duhul Sfânt din lăuntrul nostru ne înseamnă, punând în noi pecetea potrivit căreia suntem proprietatea lui Dumnezeu (1Corinteni 6:19,20), garantând faptul că vom fi păziţi şi păstraţi până în ziua răscumpărării (Efeseni 4:30).

Pecetea noastră se numeşte Duhul Sfânt al făgăduinţei. Mai întâi, El este Duhul Sfânt; asta e El în Sine. El a fost făgăduit de Tatăl (Ioel 2:28;Fapte 1:4) şi de Domnul Isus (Ioan 16:7). În plus, El este garanţia că toate făgăduinţele făcute de Dumnezeu credinciosului se vor împlini.

Versetul 13 face prima din numeroasele referiri la Trinitate din această epistolă: Dumnezeu Tatăl (versetul 3) Dumnezeu Fiul (versetul 7) Dumnezeu Duhul (versetul 13)

Din nou Pavel procedează la o schimbare de pronume, de la „noi" din versetele 11 şi 12 la „voi" din versetul 13, ajungând apoi la noi din versetul 14. Prin acest iscusit procedeu literar, el face o aluzie la lucrurile pe care le va explica mai detaliat în capitolele 2 şi 3 - uniunea iudeilor, credincioşi cu Neamurile credincioase, care împreună formează un nou organism: biserica.

Duhul Sfânt este arvuna (garanţia) moştenirii noastre. Este acontul sau avansul, ce confirmă că se va efectua plata integrală. Este totuna cu plata integrală, doar că nu e aceeaşi sumă.

De îndată ce suntem mântuiţi, Duhul Sfânt începe să ne descopere câteva din bogăţiile de care dispunem în Cristos. El ne dă posibilitatea să gustăm dinainte câte ceva din gloria viitoare. Dar cum putem fi siguri că vom obţine toată moştenirea, în viitor? Duhul Sfânt însuşi este arvuna sau garantorul nostru.

Fiind pecetea, El garantează că noi înşine vom fi păziţi şi păstraţi teferi pentru a ne lua în primire moştenirea. Iar ca arvună, El garantează că moştenirea ne va fi păstrată în condiţii de siguranţă.

Duhul este arvuna până la răscumpărarea stăpânirii dobândite. Arvuna ne duce cu privirea la momentul când va avea loc răscumpărarea, după cum roadele dintâi ne fac să ne gândim la momentul când vom culege recolta deplină. Rolul de arvună al Duhului Sfânt va înceta atunci când se va face răscumpărarea stăpânirii dobândite. Dar ce vrea să spună Pavel prin cuvintele stăpânirea dobândită?

1. S-ar putea să se refere la moştenirea noastră. Tot ce posedă Dumnezeu este al nostru prin Domnul Isus: noi suntem moştenitori ai lui Dumnezeu şi co-moştenitori cu Isus Cristos (Romani 8:17;1Corinteni 3:21-23). Universul însuşi a fost întinat prin pătrunderea păcatului şi trebuie să fie reconciliat şi purificat (Coloseni 1:20;Evrei 9:23). Când va reveni Cristos pe pământ ca să domnească, creaţiunea ce geme acum va fi izbăvită de robia putreziciunii, dându-se glorioasa libertate de care se bucură copiii lui Dumnezeu (Romani 8:19-22).

2. Sintagma stăpânirea dobândită ar putea însemna trupul credinciosului. Duhul şi sufletul nostru sunt răscumpărate în clipa când credem, dar răscumpărarea trupurilor noastre este încă un eveniment viitor. Faptul că suferim, că îmbătrânim şi murim dovedeşte că trupul nostru nu a fost încă răscumpărat. Când va reveni Cristos să ne ia la El (1Tesaloniceni 4:13-18), trupurile noastre vor fi refăcute, pentru a se conforma trupului slavei Sale (Filipeni 3:21). Atunci vom fi pe deplin şi pe veci răscumpăraţi (Romomani 8:23).

3. În fine, stăpânirea dobândită ar putea să se refere la biserică (1Petru 2:9: „poporul Său special"). În acest caz, răscumpărarea ei este de asemenea aşteptată, când va avea loc Răpirea, ocazie cu care Cristos îşi va prezenta biserica Sa ca pe o biserică slăvită, fără pată sau zbârcitură (Efeseni 5:27). Unii cred că, în cadrul acestei interpretări, stăpânirea lui Dumnezeu ar putea cuprinde şi sfinţii din Vechiul Testament.

Indiferent de interpretarea la care subscriem, rezultatul final este acelaşi: spre lauda slavei Sale. Minunatul plan al lui Dumnezeu pentru copiii Lui va fi ajuns atunci la gloriosul său deznodământ, El fiind ţinta laudelor necontenite. De trei ori în acest capitol Pavel ne aminteşte că ţelul urmărit şi rezultatul inevitabil al tuturor acţiunilor lui Dumnezeu este ca El să fie preamărit şi proslăvit.

Spre lauda slavei harului Său (versetul 6)

Ca noi să fim spre lauda slavei Sale (versetul 12)

Spre lauda slavei Sale (versetul 14)

În pasajul anterior, de la versetul 3 la 14 (totul fiind o singură frază în textul original grec!), apostolul a trecut în revistă triumfătorul program al lui Dumnezeu, din veşnicie până în viitor. În acest proces, el s-a referit la câteva dintre cele mai înălţătoare gânduri care pot ocupa mintea noastră, gânduri atât de măreţe încât acum Pavel le împărtăşeşte ascultătorilor săi povara adâncă ce o resimţea el în rugăciunile sale, fiind convins că trebuie să-i poarte mereu în rugăciune ca ei să poată fi luminaţi cu privire la aceste concepte atât de măreţe. Dorinţa lui fierbinte pentru ei este ca ei să poate aprecia slăvitele privilegii pe care le au în Cristos şi extraordinara putere de care a fost nevoie ca Cristos să fie dat bisericii în calitatea Sa de căpetenie peste întreaga creaţiune.

Cuvintele de aceea de la începutul paragrafului trec în revistă tot ceea ce a făcut Dumnezeu şi va face pentru cei ce sunt membri ai trupului lui Cristos, aşa cum se arată în versetele 3-14.

După ce am auzit despre credinţa voastră în Domnul Isus şi dragostea voastră pentru toţi sfinţii. Tocmai după ce a primit aceste informaţii, a fost asigurat Pavel că cititorii epistolei sale sunt posesori ai binecuvântărilor spirituale pe care tocmai le-a descris, fiind astfel îndemnat să se roage pentru ei. Credinţa lor în Domnul Isus le-a adus în vieţile lor minunea mântuirii. Dragostea lor pentru toţi sfinţii a demonstrat realitatea transformatoare a convertirii lor.

Acei cărturari ai Bibliei care susţin că epistola de faţă nu a fost adresată exclusiv efesenilor citează acest verset în sprijinul teoriei lor. Pavel se referă aici la faptul că a auzit despre credinţa cititorilor săi - ca şi când nu s-ar fi întâlnit niciodată cu ei. Dar în realitate el petrecuse cel puţin trei ani la Efes (Fapte 20:31). Prin urmare, aceşti cercetători susţin că Epistola a fost expediată la mai multe adunări locale, între care se numără şi Efesul.

Din fericire, chestiunea nu afectează cu nimic învăţămintele pe care le putem trage din acest verset. De pildă, vedem că Domnul este prezentat ca adevăratul obiect al credinţei: credinţa voastră în Domnul Isus. Nu ni se spune să credem într-un „crez", într-o biserică sau în creştini. Credinţa mântuitoare este doar în Cristos cel înviat şi înălţat la cer, unde este acum preamărit la dreapta lui Dumnezeu.

O altă învăţătură pe care o desprindem este cea cuprinsă în sintagma: dragostea voastră pentru toţi sfinţii. Dragostea noastră nu trebuie să se mărginească doar la cei din grupul nostru, ci trebuie să se reverse peste toţi cei ce au fost curăţiţi prin sângele lui Cristos, către toată casa credinţei.

A treia învăţătură o găsim în combinaţia cuvintelor credinţă şi dragoste. Unii oameni spun că au credinţă, dar este greu să găseşti vreo fărâmă de dragoste în viaţa lor. Alţii susţin că au multă dragoste, dar sunt nepăsători faţă de nevoia de a avea credinţă în Cristos. Adevăratul creştinism îmbină învăţătura sănătoasă cu trăirea sănătoasă.

Credinţa şi dragostea credincioşilor l-a determinat pe Pavel să dea slavă lui Dumnezeu pentru ei şi să se roage neîncetat pentru ei, după cum se exprimă foarte plastic şi Scroggie:

„Mulţumirile sunt aduse pentru temelia ce fusese deja pusă, dar mijlocirile sunt necesare pe parcursul înălţării edificiului. Mulţumirile sunt pentru realizările anterioare, dar mijlocirile sunt pentru progresele viitoare. Mulţumirile sunt pentru acea parte din realitate ce a fost însuşită prin propria lor experienţă, dar mijlocirile sunt pentru întreg potenţialul pus la dispoziţie de Dumnezeu, în planul Său pentru viaţa lor.”

Ce privilegiu este să putem arunca o privire asupra vieţii de rugăciune a unui om al lui Dumnezeu! De fapt, găsim două asemenea prilejuri în această epistolă: aici şi la 3:14-21. Aici rugăciunea este înălţată spre Dumnezeu pentru iluminarea lor spirituală; în pasajul menţionat ea este rostită în scopul întăririi lor spirituale. Aici rugăciunea este adresată lui Dumnezeu; acolo ea se adresează Tatălui. Dar în toate cazurile rugăciunile lui Pavel erau necurmate, concrete şi axate pe nevoile reale ale oamenilor. Aici rugăciunea se adresează Dumnezeului Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei. Sintagma Tatăl slavei ar putea însemna că Dumnezeu este fie:

1. Izvorul sau sursa oricărei glorii,

2. Cel căruia I se cuvine toată slava,

3. Tatăl Domnului Isus, care este manifestarea slavei lui Dumnezeu;

Rugăciunea continuă, cerând să li se dea duhul înţelepciunii şi descoperirii în cunoaşterea Lui. Duhul Sfânt este Duhul înţelepciunii (Isaia 11:2) şi al descoperirii (1Corinteni 2:10). Dar întrucât în fiecare credincios locuieşte Duhul Sfânt, nu e posibil ca Pavel să se fi rugat ca cititorii săi să primească Persoana Duhului Sfânt ci mai degrabă ca ei să primească o măsură deosebit de mare de luminare din partea lui.

Descoperirea (sau revelaţia) se referă ta transmiterea cunoştinţei; înţelepciunea are de a face cu folosirea corectă a cunoştinţei în viaţa noastră. Apostolul nu se gândeşte la cunoştinţă în general, ci la un anumit fel de cunoştinţă (epignosis în greacă), adică cunoaşterea Sa. El doreşte ca cititorii săi să aibă o cunoaştere profundă, spirituală şi obţinută prin propria lor experienţă despre Dumnezeu - o cunoaştere care nu se poate dobândi prin capacitatea intelectuală, ci numai prin lucrarea gratuită a Duhului, cum explică şi Dale:

„Aceşti creştini efeseni primiseră deja luminarea divină, căci altfel nu ar fi devenit creştini. Dar Pavel s-a rugat ca Duhul Divin, care locuia în ei, să le dea posibilitatea să vadă mai desluşit, mai clar şi mai profund, aşa încât puterea, dragostea şi măreţia Divină să le fie descoperite mai deplin. Şi poate că în zilele acestea în care oamenii fac descoperiri rapide în domenii inferioare ale gândirii, descoperiri atât de fascinante şi de palpitante, încât ai zice că tind să rivalizeze cu manifestarea lui Dumnezeu in Cristos, suscitând până şi interesul creştinilor, se constată tot mai mult nevoia ca biserica să se roage ca Dumnezeu să-i dăruiască „duhul înţelepciunii şi descoperirii"; dacă ni s-ar da răspuns la această rugăciune, nu am mai fi copleşiţi de cunoştinţele ce privesc „lucrurile văzute şi trecătoare", ci toate acestea ar păli în faţa slavei transcendente a „lucrurilor nevăzute şi veşnice."

Am văzut că sursa iluminării spirituale este Dumnezeu; canalul este Duhul Sfânt; iar subiectul suprem este deplina cunoştinţă a lui Dumnezeu. Acum am ajuns la organele iluminării: ochii inimilor voastre (NKJV text marginal. Atât manuscrisele cele mai vechi, cât şi majoritatea celor existente redau textul drept: inimi (textual kardias, singular), nu înţelegere (dianoias). Astfel versiunea redată în textul marginal este, fără îndoială, cea corectă) să vă fie luminaţi.

Această expresie figurată ne învaţă că înţelegerea corectă a realităţilor divine nu depinde de capacitatea intelectuală deosebită a cuiva, ci tot ce se cere este să ai o inimă simţitoare, sensibilă, plină de duioşie. Este o chestiune ce ţine de afecţiuni, dar şi de minte. Revelaţiile lui Dumnezeu sunt dăruite celor care îl iubesc. Asta deschide extraordinare posibilităţi pentru toţi credincioşii, pentru că deşi s-ar putea ca nu toţi să fim înzestraţi cu minţi de geniu, toţi putem însă avea inimi pline de iubire.

în continuare, Pavel precizează cele trei zone de cunoştinţă divină pe care ar dori să le aibă sfinţii:

1. nădejdea chemării Sale

2. bogăţiile gloriei moştenirii Sale în sfinţi

3. puterea Lui nespus de mare pentru toţi cei ce cred.

Nădejdea chemării Sale ne duce cu gândul la viitor, relevând destinul final pe care L-a avut El în vedere pentru noi când ne-a chemat. Aici este inclus şi faptul că vom fi cu Cristos şi ca Cristos, în veci de veci. Vom fi arătaţi universului ca fii ai lui Dumnezeu, ca Mireasa fără pată a lui Cristos, domnind împreună cu El. Noi nădăjduim în aceste lucruri nu în sensul că ne-am îndoi câtuşi de puţin, ci, mai degrabă, pentru că este acel aspect al mântuirii noastre care este încă la timpul viitor; e un lucru care încă aşteptăm să se întâmple.

Bogăţiile slavei moştenirii Sale în sfinţi este al doilea domeniu de extraordinară măreţie ce le este dat sfinţilor să-l exploreze. Observaţi modul în care clădeşte Pavel cuvintele, ca într-o piramidă, pentru a produce efectul imensităţii şi grandorii:

Moştenirea Sa

Moştenirea Sa în sfinţi

Slava moştenirii Sale în sfinţi

Există două posibilităţi de înţelegere a acestui lucru, ambele fiind semnificative. Potrivit primei interpretări, sfinţii sunt moştenirea Sa iar El îi priveşte ca pe o comoară de valoare nespus de mare. La Tit 2:14 şi la 1Petru 2:9 credincioşii sunt numiţi „poporul Său special". Negreşit este o etalare de har nespus să vedem cum nişte păcătoşi nevrednici pot ocupa, după ce au fost mântuiţi prin Cristos, un loc atât de înalt în inima lui Dumnezeu, încât El să-i numească moştenirea Sa.

Cealaltă interpretare este că moştenirea se referă la tot ce vom moşteni noi. Pe scurt, înseamnă întregul univers adus sub domnia lui Cristos iar noi, Mireasa Lui, domnind împreună cu El. Dacă apreciem bogăţia slavei tuturor lucrurilor pe care le-a pregătit El pentru noi, vom pierde gustul pentru atracţiile şi plăcerile acestei lumi.

Al treilea lucru pe care îl cere Pavel în rugăciune pentru sfinţi este ca ei să aibă o apreciere profundă a puterii pe care o pune Dumnezeu în mişcare pentru a face toate acestea posibile: puterea Lui nespus de mare faţă de toţi cei ce cred.

F. B. Meyer spune: „Este putere. Este puterea Lui. Este o putere mare; nimic altceva nu ar da rezultate. Este puterea nespus de mare, dincolo de orice putinţă a minţii de a-şi imagina.”

Aceasta este puterea la care a recurs Dumnezeu în procesul răscumpărării noastre, şi pe care o foloseşte El în procesul păstrării noastre, puterea pe care o va folosi la proslăvirea noastră, cum arată şi Lewis Sperry Chafer:

„Pavel doreşte să imprime în credincios gândul măreţiei puterii angajate pentru realizarea, în folosul lui, a tot ce a plănuit Dumnezeu, în conformitate cu planul său de alegere, predestinaţie şi adopţiune suverană.”

Pentru a sublinia şi mai mult magnitudinea acestei puteri, apostolul descrie în continuare cea mai mare etalare de putere divină pe care a cunoscut-o lumea vreodată: puterea care L-a înviat pe Cristos din morţi, întronându-L la dreapta lui Dumnezeu. Poate am fi înclinaţi să credem că crearea universului a fost cea mai mare etalare a puterii lui Dumnezeu. Sau poate modul miraculos în care Şi-a izbăvit Dumnezeu poporul din Egipt, când a despărţit Marea Roşie în două. Dar nu aşa stau lucrurile. Noul Testament ne învaţă că învierea şi înălţarea lui Cristos au necesitat cea mai mare scurgere de energie divină.

Cu ce scop au fost făcute toate acestea? Se pare că toate oştirile iadului au fost angajate pentru a încerca să neutralizeze planurile lui Dumnezeu, ţinându-L pe Cristos în mormânt sau împiedicându-L să se înalţe la cer, după ce a înviat. Dar Dumnezeu a ieşit învingător asupra tuturor formelor de opoziţie. învierea şi proslăvirea lui Cristos au constituit o lovitură zdrobitoare dată Satanei şi oştirilor sale, de totală învingere a sa, şi un slăvit spectacol al puterii lui Dumnezeu.

Nimeni nu este în stare să descrie această putere La adevărata ei valoare. Prin urmare, Pavel împrumută câteva cuvinte din vocabularul dinamicii, pentru a descrie puterea la care s-a recurs în folosul nostru: „potrivit cu lucrarea tăriei puterii Lui, pe care El a energizat-o în Cristos, când L-a înviat din morţi." Cuvintele par să se încovoaie sub greutatea ideii. Nici nu e nevoie să facem distincţie între diversele cuvinte. Este de ajuns să ne minunăm în faţa imensităţii puterii lui Dumnezeu, închinându-ne în faţa Lui, pentru atotputernicia Sa! Meyer exclamă:

„O extraordinară lansare şi înălţare, de la mormântul morţii la tronul Dumnezeului veşnic, singurul care posedă nemurirea! De la întunericul mormântului la lumina orbitoare. Din această lume mică până în centrul şi metropola universului. Deschideţi-vă compasul credinţei voastre, pentru a măsura abisul incomensurabil. Apoi minunaţi-vă de puterea care v-a adus la Cristos, străbătând acest abis.”

În ce priveşte Scriptura, învierea lui Cristos a fost primul eveniment de acest fel din istoria omenirii (1Corinteni 15:23). Au mai fost înviaţi şi alţii, dar după aceea au murit din nou. Domnul Isus a fost primul care a înviat în puterea unei vieţi fără de sfârşit.

După învierea şi înălţarea la cer a lui Cristos, Dumnezeu L-a aşezat la dreapta Sa în locurile cereşti. Dreapta lui Dumnezeu semnifică locul de privilegiu (Evrei 1:13), putere (Matei 26:54), distincţie (Evrei 1:3), desfătare (Psalmul 16:11) şi stăpânire (1Petru 3:22).

Ne sunt oferite amănunte suplimentare despre acest loc: în locurile cereşti - prin asta înţelegându-se că tot acolo se află şi locuinţa lui Dumnezeu. Acolo se află Domnul Isus în momentul de faţă, într-un trup real, din carne şi oase, un trup proslăvit, care nu mai poate muri. Dar unde este El acolo vom fi şi noi, în curând!

Proslăvirea Mântuitorului este descrisă în continuare ca fiind cu mult mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. Domnul Isus este superior oricărui dregător sau

autorităţi, omeneşti sau îngereşti, de acum şi din veci.

În locurile cereşti există diverse ranguri de fiinţe îngereşti, unele rele, altele bune, fiecare cu gradul său propriu de putere. Unele, de pildă, ar putea fi corespondenţele funcţiilor omeneşti de preşedinte, guvernator, primar sau consilier. Indiferent cât de mare este domnia, autoritatea, puterea şi stăpânirea lor, Cristos este cu mult mai presus de toate acestea.

Şi asta nu e doar pentru actuala epocă în care trăim, ci şi în cea viitoare, adică literalmente Domnia de o Mie de ani a lui Cristos pe pământ. Atunci El va fi Rege peste toţi regii şi Domn peste toţi domnii. El va fi preamărit şi înălţat peste toate fiinţele create, de la această regulă nefăcându-se nici o excepţie.

În plus, Dumnezeu a pus toate lucrurile create sub picioarele Sale. Asta înseamnă stăpânirea universală, nu numai peste oameni şi îngeri, ci şi peste restul creaţiei Sale, animate şi ne-animate.

Scriitorul cărţii Evrei ne aminteşte că în timpul de faţă noi nu vedem toate lucrurile puse sub stăpânirea Lui (Evrei 2:8). Şi aşa este. Deşi stăpânirea universală aparţine lui Cristos, El nu Şi-o exercită încă. Aşa, de pildă, oamenii continuă să se răzvrătească împotriva Lui şi să-L tăgăduiască sau să I se împotrivească. Dar Dumnezeu a decretat că Fiul Său va avea sceptrul stăpânirii universale, şi acest lucru se va întâmpla cu siguranţă.

În continuare avem o scenă incredibilă. Cel a cărui mână, purtând urmele cuielor, va exercita autoritatea suverană asupra întregului univers este Acelaşi slăvit Mântuitor, pe care Dumnezeu L-a dăruit bisericii! Aici Pavel face uimitoarea revelaţie cu privire la taina voii lui Dumnezeu; pas cu pas apostolul ne-a condus spre acest deznodământ uluitor. Cu măiestrie de neîntrecut, Pavel a descris învierea, proslăvirea şi stăpânirea lui Cristos. Iar apoi, pe când inimile noastre sunt pline de contemplare la a tot slăvitul nostru Domn şi Mântuitor, apostolul afirmă: „Tocmai în această capacitate a Sa, de Cap peste toate lucrurile a fost Cristos dăruit bisericii."

Dacă n-am citi cu atenţie acest verset, am putea trage concluzia că Cristos este Capul bisericii. Deşi lucrul acesta este desigur adevărat, versetul de faţă are în vedere un adevăr mult mai profund, afirmând că biserica este strâns, asociată cu Cel căruia i s-a dat stăpânire asupra întregului univers.

În versetul 21 aflăm că Cristos este cu mult mai presus de orice creatură din cer şi de pe pământ, din veacul acesta şi din cel viitor. În prima parte a versetului 22, am aflat că toate lucrurile cât şi toate fiinţele create sunt supuse, sub picioarele Lui. Acum aflăm că biserica beneficiază de chemarea unică de a fi asociată cu El în stăpânirea Sa nemărginită. Tot restul creaţiei va fi sub domnia Lui.

În acest ultim verset din capitolul 1, aflăm cât de apropiată este relaţia dintre Cristos şi biserică, două fiind imaginile prin care este redată aceasta:

(1) Biserica este trupul Său;

(2) Ea este plinătatea Celui care umple totul în toţi.

Nu există nici o relaţie mai apropiată decât aceea dintre cap şi trup, cele două elemente aflându-se într-o unitate vitală, fiind locuite de acelaşi Duh. Biserica este ceata tuturor oamenilor chemaţi din lume, în intervalul dintre Rusalii şi Răpire, mântuiţi prin harul minunat şi bucurându-se de privilegiul unic de a fi trupul lui Cristos. Nici un alt grup de credincioşi din nici o altă eră nu s-a bucurat şi nu se va bucura vreodată de această distincţie unică.

Apoi biserica este definită drept plinătatea Celui ce umple totul în toţi, adică biserica este complementul lui Cristos, care se află pretutindeni şi acelaşi timp. Numim complement ceea ce complementează sau umple golul existent. Implicaţia este că două elemente au fost unite, formând acum un singur tot. După cum trupul este complementul capului, tot aşa biserica este complementul lui Cristos.

Dar pentru ca nu cumva cineva să creadă că în Cristos există vreo incompletenţă sau imperfecţiune, Pavel se grăbeşte să adauge cuvintele plinătatea Celui ce umple totul în toţi. Fiind exclus ca El să aibă nevoie să I se completeze ceva sau să I se adauge ceva. Domnul Isus este chiar El însuşi Cel care umple totul în toţi, Cel care pătrunde întreg universul şi-i asigură toate cele de trebuinţă.

Trebuie să recunoaştem că aceste cunoştinţe depăşesc puterea noastră de pricepere. Trebuie să ne mulţumim doar să admirăm mintea infinit de înţeleaptă şi planul de nepătruns al lui Dumnezeu de a fi creat toate aceste lucruri.

Faptul că aici intervine începutul unui nou capitol nu trebuie să ştirbească cu nimic legătura vitală dintre ultima parte a capitolului 1 şi primele versete din capitolul 2. În ultima parte a capitolului 1 am urmărit puterea extraordinară a lui Dumnezeu, folosită la învierea lui Cristos din mormânt şi la încununarea Lui cu slavă şi onoare. Acum vedem cum aceeaşi putere a lucrat în vieţile noastre, înviindu-ne din moartea noastră spirituală şi aşezându-ne împreună cu Cristos în locurile cereşti.

Fragmentul acesta se aseamănă cu primul capitol din Geneza, căci în ambele locuri avem:

(1) scena pustiului, haosului şi ruinei (Geneza 1:2a;Efeseni 2:1-3);

(2) intervenţia puterii divine (Geneza 1:2b;Efeseni 2:4);

(3) crearea vieţii noi (Geneza 1:3-31;Efeseni 2:5-22).

În momentul surprins de Efeseni 2, noi suntem nişte cadavre spirituale, zăcând în valea morţii. Iar la încheierea capitolului 2 din Efeseni nu numai că suntem aşezaţi cu Cristos în locurile cereşti, ci formăm o locuinţă a lui Dumnezeu prin Duhul Lui. Iar între cele două ipostaze avem miracolul extraordinar care a produs această remarcabilă transformare.

Primele zece versete descriu puterea lui Dumnezeu în actul de mântuire a Neamurilor şi a iudeilor. Nici o Cenuşăreasă nu s-a putut ridica vreodată de la o stare atât de umilă la bogăţii atât de extraordinare!

În versetele 1 şi 2, Pavel le aminteşte cititorilor săi ne-evrei că înainte de convertirea lor, ei erau morţi, depravaţi, diabolici şi neascultători. Ei erau morţi din punct de vedere spiritual, ca urmare a păcatelor şi fărădelegilor lor. Asta înseamnă că erau fără viaţă faţă de Dumnezeu, neavând nici o legătură vitală cu El. Cauza morţii o constituiau: păcatele şi fărădelegile lor. Păcatele sunt toate formele de greşeli, comise conştient sau inconştient, cu gândul, cu fapta sau cu vorba, prin care ne îndepărtăm de standardul de perfecţiune stabilit de Dumnezeu. Fărădelegile sunt păcatele săvârşite cu bună ştiinţă, prin călcarea cu voia a legilor cunoscute. În sens mai larg, aici s-ar include orice gafe, orice abateri şi mişcări greşite.

Efesenii fuseseră peste măsură de depravaţi - cu totul morţi duhovniceşte. Ei trăiau odinioară după mersul lumii acesteia. Adică se conformau duhului acestui veac, complăcându-se în păcatele specifice epocii în care trăiau. Lumea are o matriţă, în care îi toarnă pe toţi adepţii ei. Este matriţa înşelăciunii, imoralităţii, nelegiuirii, egoismului, violenţei şi răzvrătirii - adică exact cum erau odinioară efesenii.

Ba mai mult: comportarea lor era diabolică, căci ei urmau exemplul diavolului, prinţul puterii văzduhului. Ei erau călăuziţi de principalul exponent al duhurilor rele, al căror tărâm este în atmosferă. Ei ascultau de bunăvoie de dumnezeul acestui veac. Asta explică de ce oamenii ne-convertiţi se pretează uneori la forme atât de josnice de comportament ce depăşesc în răutate chiar felul de a fi al animalelor.

În fine, ei erau neascultători, umblând după duhul celui care lucrează acum în fiii neascultării. Toţi oamenii nemântuiţi sunt fiii neascultării în sensul că sunt caracterizaţi de neascultarea faţă de Dumnezeu. Ei sunt impulsionaţi de Satan, fiind, prin urmare, dispuşi să sfideze, să necinstească şi să-L dezonoreze pe Domnul.

Trecerea apostolului de la pronumele personal voi la noi indică faptul că se referă, în principal, la credincioşii iudei (deşi cele spuse de el se potrivesc la toţi ceilalţi oameni în starea lor de dinainte de convertire). Trei sunt cuvintele ce definesc statutul lor: carnali, corupţi şi condamnaţi.

Între ei eram şi noi toţi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, înainte de a se naşte din nou, chiar Pavel şi ceilalţi creştini trăiau în mijlocul fiilor neascultării. Viaţa lor era carnală, având ca scop unic satisfacerea dorinţelor şi apetiturilor firii vechi. Pavel însuşi trăise, în afară, o viaţă morală, dar acum apostolul îşi dă seama cât de egocentristă era viaţa sa. Or, ceea ce era Pavel în lăuntrul său era cum mult mai rău decât tot ce a făcut în afară.

Iudeii neconvertiţi erau de asemenea corupţi, împlinind dorinţele firii vechi şi ale minţii. Asta indică o dedare la toată gama de dorinţe ale firii. Dorinţele firii vechi şi ale minţii cuprind o gamă foarte largă, de la apetiturile naturale la diversele forme de imoralitate şi perversiune; accentul se pune aici probabil pe păcatele grosolane. Observaţi, vă rog, că Pavel se referă la păcatele gândirii, precum şi la păcatele propriu-zise, manifestate prin fapte rele, după cum arată F. B. Meyer:

„Este tot atât de mare paguba produsă prin complacerea în dorinţele minţii cum este cea a complacerii în dorinţele firii vechi. Prin minunatul dar al imaginaţiei, cu care am fost înzestraţi, este posibil să ne complăcem în tot felul de situaţii păcătoase imaginare, punând însă frâu poftelor propriu-zise şi nelăsând ca aceste gânduri necurate să se transforme în fapte. Nimeni nu poate vedea sufletul unui om, când se complace în a dansa cu satana sau când o ia pe toate căile lăturalnice ale poftelor. Sufletul se poate aventura nestingherit pe aceste căi, revenind apoi fără ca vreun ochi omenesc să-l fi văzut. Şi astfel omul respectiv nu-şi ştirbeşte cu nimic reputaţia purităţii sale „albe ca zăpada", acelui suflet îngăduindu-se să vegheze mai departe alături de fecioare, aşteptând sosirea Mirelui. Dar dacă acest obicei rămâne neosândit şi nemărturisit, îl va marca pe omul respectiv ca fiu al neascultării şi copil al mâniei.”

În încheiere, Pavel îi defineşte pe iudeii nemântuiţi ca fiind din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi. Asta înseamnă că ei aveau o predispoziţie naturală faţă de mânie, răutate, amărăciune şi un temperament aprins, ei nedeosebindu-se în această privinţă de restul oamenilor. Desigur, acest lucru este valabil şi în cazul celor aflaţi sub mânia lui Dumnezeu. Ei sunt rânduiţi în vederea morţii şi judecăţii. Observaţi că în versetele 2 şi 3 sunt menţionaţi cei trei duşmani ai omului: lumea (versetul 2), diavolul (versetul 2) şi firea veche (versetul 3).

Cuvintele Dar Dumnezeu constituie una din cele mai semnificative, elocvente şi inspirate tranziţii din întreaga literatură, subliniind faptul că s-a petrecut o schimbare fără precedent. Este schimbarea de la osânda şi disperarea văii morţii la nespusele desfătări ale iubirii Fiului lui Dumnezeu.

Autorul schimbării este chiar Dumnezeu. Nimeni altul nu putea face aşa ceva şi nimeni altul n-ar fi dorit s-o facă.

O trăsătură a acestui Binecuvântat personaj este faptul că El este bogat în îndurare, arătându-şi faţă de noi îndurarea prin faptul că nu ne tratează după meritele noastre (Psalmul 103:10). „Deşi (îndurarea Lui) s-a revărsat necontenit timp de şase milenii, peste nenumărate fiinţe omeneşti, ea continuă să fie o sursă inepuizabilă" - cum se exprimă Eadie.

Motivul intervenţiei Sale este redat de cuvintele: pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit. Dragostea Lui este mare pentru că El este izvorul ei. După cum măreţia unei persoane se reflectă în magnitudinea darului său, tot aşa nespus de măreaţa strălucire şi îndurare a lui Dumnezeu adaugă parcă ceva în plus la dragostea Sa. De pildă, este cu mult mai minunat să fii iubit de Suveranul atotputernic al universului, decât de o altă fiinţă omenească, de un semen al nostru. Dragostea lui Dumnezeu este mare datorită preţului plătit de El. Dragostea a fost aceea care L-a determinat pe Domnul Isus - singurul Fiu născut al lui Dumnezeu - să moară pentru noi în agonia Calvarului. Dragostea lui Dumnezeu este mare datorită bogăţiilor de nepătruns pe care le revarsă din plin peste obiectele acestei iubiri.

Apoi dragostea lui Dumnezeu este mare datorită totalei nevrednicii a persoanelor peste care se revarsă ea, precum şi faptului că ele nu au nimic în ele însele care să atragă această iubire. Noi eram morţi în greşelile noastre. Eram vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, lipsiţi de orice merite şi degradaţi. Totuşi, El ne-a iubit în pofida tuturor acestor lucruri.

Ca urmare a iubirii manifestate de Dumnezeu faţă de noi şi a lucrării răscumpărătoare a lui Cristos, noi am fost:

(1) aduşi la viaţă împreună cu Cristos;

(2) înviaţi împreună cu El;

(3) aşezaţi împreună cu El.

Aceste sintagme descriu poziţia noastră spirituală, ca urmare a unirii noastre cu El. El a acţionat ca Reprezentant al nostru - nu numai pentru noi, ci şi în locul nostru. Prin urmare, când a murit El, am murit şi noi. Când a fost El îngropat, am fost îngropaţi şi noi.

Când a fost adus la viaţă El, şi aşezat în locurile cereşti, tot aşa am fost şi noi. Noi ne bucurăm de toate binefacerile ce decurg din lucrarea Sa ispăşitoare datorită legăturii noastre cu El. A fi aduşi la viaţă împreună cu El înseamnă că iudeii convertiţi şi Neamurile convertite sunt acum într-o relaţie de asociere, prin noua viaţă adusă de El. Aceeaşi putere care i-a dăruit Lui viaţa ce L-a înviat ne-a fost pusă la dispoziţie şi nouă.

Măreţia acestei realităţi îl face pe Pavel să-şi întrerupă firul gândirii şi să exclame: Prin har aţi fost mântuiţi. Apostolul este copleşit de bunăvoinţa şi îndurarea fără margini pe care a arătat-o Dumnezeu faţă de cei ce meritau exact opusul! Acesta e harul!

Am arătat deja că îndurarea înseamnă să nu fim pedepsiţi pentru ceea ce meritäm. Harul înseamnă să obţinem mântuirea pe care nu o meritam. O primim în dar, şi nu ca pe ceva care se poate dobândi sau câştiga prin meritele noastre. Şi ne este dată de Cel care nu era obligat s-o dăruiască, cum se exprimă şi A. T. Pierson:

„Este o exercitare benevolă a dragostei, El ne-având nici o obligaţie să manifeste această dragoste. Ceea ce a constituit gloria harului a fost faptul că este exercitarea total neîncătuşată şi neconstrânsă de către Dumnezeu a iubirii Sale faţă de sărmanii păcătoşi.”

Nu numai că am fost aduşi la viaţă împreună cu Cristos, ci am fost şi înviaţi cu El. După cum moartea şi judecata sunt acum în urma Lui, tot aşa sunt ele şi faţă de noi, cei care stäm în faţa mormântului gol al învierii. Aceasta este poziţia pe care o ocupăm noi, ca urmare a unirii noastre cu El. Şi fiindcă acest lucru este valabil în ce priveşte poziţia noastră, noi ar trebui să trăim ca atare şi în practica de zi cu zi, ca unii care am fost înviaţi din morţi.

Un alt aspect al poziţiei ocupate de noi este faptul că suntem aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti în Cristos. Prin unirea noastră cu El noi suntem văzuţi ca fiind izbăviţi de actuala lume rea şi aşezaţi în Cristos în slavă. Aşa ne vede Dumnezeu. Dacă ne însuşim această realitate prin credinţă, ea ne va schimba caracterul vieţii noastre. în acest caz, nu vom mai fi legaţi de acest pământ, nu ne vom mai preocupa cu lucrurile mărunte şi trecătoare ale acestei lumi, ci vom căuta acele lucruri care sunt de sus, unde Cristos este aşezat la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3:1).

Cheia versetelor 5 şi 6 o constituie sintagma: în Cristos Isus. În El am fost aduşi noi la viaţă, înviaţi şi aşezaţi împreună cu El. El este Reprezentantul nostru; prin urmare, biruinţele Sale şi poziţia pe care o ocupă El sunt şi ale noastre. George Williams exclamă: „Ce gând măreţ! Anume făptul ca o Maria Magdalena şi un tâlhar răstignit să fie alături de Fiul lui Dumnezeu în slavă!"

Miracolul acesta al harului transformator va constitui subiectul revelaţiei eterne. De-a lungul tuturor veacurilor nesfârşite, Dumnezeu va descoperi oştii cereşti cât L-a costat să-L trimită pe Fiul Său în această junglă a păcatului şi cât L-a costat pe Domnul Isus să poarte păcatele noastre pe cruce. Este un subiect care nu se va epuiza nicicând. Din nou Pavel aşează cu măiestrie cuvintele într-un fel de piramidă, pentru a sugera imensitatea realităţii descrise:

Bunătatea Lui faţă de noi

Harul Lui în bunătatea Lui faţă de noi

Bogăţiile harului Său în bunătatea Sa faţă de noi

Nemărginitele bogaţii ale harului Său, în bunătatea Sa faţă de noi

Acum e limpede că dacă Dumnezeu ne va descoperi toate acestea, pe parcursul veşniciei, atunci înseamnă că vom fi pe veci în şcoala Lui, învăţând. Cerul va fi şcoala noastră iar Dumnezeu va fi învăţătorul nostru. Harul Lui va fi materia noastră de studiu. Iar durata cursului va fi toată veşnicia.

Asta ar trebui să ne izbăvească de ideea greşită potrivit căreia când vom ajunge în cer vom cunoaşte toate lucrurile. Numai Dumnezeu cunoaşte toate lucrurile iar noi nu vom fi niciodată egali cu El. Uneori se recurge la 1Corinteni 13:12 şi 1Ioan 3:2 pentru a se încerca să se demonstreze că vom fi atotştiutori în cer. Dar primul text se referă doar la capacitatea de a ne recunoaşte în cer iar al doilea are de a face cu asemănarea morală şi fizică cu Cristos.

De asemenea, textul ridică o întrebare interesantă: Cât de mare va fi gradul cunoştinţei noastre când vom ajunge în cer? Un răspuns posibil ar fi că ne putem pregăti pentru universitatea cerească înscriindu-ne fără întârziere la cursul de studiere a Bibliei.

Următoarele trei versete ne prezintă una din cele mai clare expuneri ale planului simplu al mântuirii din toată Biblia plan care începe cu harul lui Dumnezeu, căci Lui îi aparţine iniţiativa de a pune la dispoziţie acest plan. Mântuirea este dată în dar celor care nu o merită, pe baza Persoanei şi lucrării Domnului Isus Cristos. Ea este dată ca un bun actual. Cei mântuiţi o pot cunoaşte. Scriindu-le efesenilor, Pavel a spus: Voi aţi fost mântuiţi. El ştia acest lucru şi ei de asemenea ştiau.

Ei au primit darul vieţii veşnice prin credinţă. Credinţa înseamnă că omul ocupă locul unui păcătos pierdut şi vinovat, primindu-L pe Domnul Isus ca singura lui nădejde de mântuire. Adevărata credinţă mântuitoare constă în predarea unei persoane către altă persoană.

Orice idee potrivit căreia omul ar putea dobândi sau merita mântuirea este risipită definitiv prin cuvintele: Şi aceasta nu vine de la voi. Morţii nu pot face nimic iar păcătoşii nu merită nimic decât pedeapsa.

Ci este darul lui Dumnezeu. Desigur, un dar este un cadou gratuit şi necondiţionat. Asta e singura bază de pe care Dumnezeu oferă mântuirea. Darul lui Dumnezeu este mântuirea prin har şi prin credinţă. Ea este oferită tuturor oamenilor de pretutindeni.

Nu este prin fapte, adică nu e un lucru pe care cineva să-l poată dobândi sau câştiga prin fapte, chipurile, meritorii. Ea nu se poate câştiga prin lucruri cum ar fi:

1. Confirmarea

2. Botezul

3. Apartenenţa la o biserică

4. Frecventarea unei biserici

5. Luarea Cinei Domnului

6. Încercarea de a asculta de cele zece porunci

7. Trăirea după preceptele Predicii de pe Munte

8. Milostenia (facerea de bine)

9. Trăirea în pace cu semenii

10. Trăirea unei vieţi morale, respectabile

Oamenii nu sunt mântuiţi prin fapte. Şi nu sunt mântuiţi prin credinţă plus fapte, ci sunt mântuiţi prin credinţă şi numai prin credinţă. În clipa în care adăugăm fapte de orice fel, ca mijloc de câştigare a vieţii veşnice, mântuirea nu mai este prin har (Romani 11:6). Un motiv pentru care faptele sunt excluse definitiv este pentru a nu-i da omului prilejul să se laude. Dacă cineva ar putea fi mântuit prin faptele sale, atunci ar avea motiv să se laude înaintea lui Dumnezeu. Or, asta este Cu neputinţă (Romani 3:27).

Dacă cineva ar putea fi mântuit prin propriile sale fapte bune, atunci moartea lui Cristos nu şi-ar mai avea rostul (Galateni 2:21). Dar noi ştim că motivul pentru care El a murit a fost pentru că nu s-a găsit o altă cale prin care păcătoşii vinovaţi să poată fi mântuiţi.

Dacă cineva ar putea fi mântuit prin propriile sale fapte bune, atunci ar fi propriul său mântuitor şi s-ar putea închina lui însuşi. Dar asta ar fi idolatrie, pe care Dumnezeu o interzice categoric (Exod 20:3).

Chiar dacă cineva ar putea fi mântuit prin credinţa în Cristos, plus propriile sale fapte bune, ne-am găsi confruntaţi cu situaţia imposibilă a doi mântuitori: Isus şi păcătosul. Atunci Cristos ar trebui să împartă slava de mântuitor cu altul. Or, El nu va face niciodată acest lucru (Isaia 42:8).

În fine, dacă cineva ar putea contribui la mântuirea sa prin fapte, atunci Dumnezeu i-ar fi dator. Or, şi acest lucru este imposibil. Dumnezeu nu poate fi dator nimănui (Romani 11:35).

În contrast cu faptele, credinţa exclude lăudăroşenia (Romani 3:27), pentru că nu se bazează pe merite. Un om nu are nici un motiv să se mândrească cu faptul că s-a încrezut în Domnul. Credinţa în El este lucrul cel mai sănătos, raţional şi logic pe care l-ar putea săvârşi cineva. A-ţi pune încrederea în Creatorul şi Răscumpărătorul tău este singurul lucru cu adevărat logic şi raţional, căci dacă nu ne putem încrede în El, atunci în cine ne putem încrede?

Rezultatul mântuirii noastre este faptul că suntem lucrarea Lui - lucrarea lui Dumnezeu, nu a noastră. Un credincios născut din nou este o capodoperă a lui Dumnezeu. Când ne gândim la materia primă cu care trebuie să lucreze El, ne dăm seama că realizarea produsului finit este cu atât mai remarcabilă! Într-adevăr, capodopera aceasta nu este altceva decât o nouă creaţiune, prin unirea cu Cristos, căci: „dacă este cineva în Cristos, este o nouă creaţiune; cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile au devenit noi" (2Corinteni 5:17).

Iar obiectul acestei noi creaţiuni se găseşte în sintagma: pentru fapte bune. Deşi e adevărat că noi nu suntem mântuiţi prin fapte bune, tot atât de adevărat este că suntem mântuiţi pentru fapte bune. Faptele bune nu sunt rădăcina, ci roadă. Noi nu facem fapte pentru a fi mântuiţi, ci pentru că suntem mântuiţi.

Tocmai acest aspect al adevărului este subliniat la Iacov 2:14-26. Când Iacov spune că „credinţa fără fapte este moartă”, el nu spune că suntem mântuiţi prin credinţă plus fapte, ci prin acel fel de credinţă care are ca urmare o viaţă plină de fapte bune. Faptele demonstrează realitatea credinţei noastre, lucru cu care Pavel este întru totul de acord: Noi suntem lucrarea Lui, creaţi în Cristos Isus pentru fapte bune.

Prin urmare, ordinea lui Dumnezeu este următoarea:

credinţă - mântuire - fapte bune – răsplată. Credinţa duce la mântuire. Mântuirea are drept rezultat faptele bune. Iar faptele bune vor fi răsplătite de El.

Se ridică însă întrebarea: Ce fel de fapte bune se aşteaptă din partea mea? La care Pavel răspunde: Fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să umblăm în ele. Cu alte cuvinte, Dumnezeu are un plan pentru viaţa fiecăruia. Înainte de convertirea noastră, El ne-a trasat o carieră spirituală. Responsabilitatea noastră este de a descoperi voia Sa pentru noi şi apoi de a asculta de voia Sa. Noi nu trebuie să

ne elaborăm propriul plan pentru viaţa noastră, ci doar să acceptăm planul elaborat de El pentru viaţa noastră. Asta ne eliberează de frământări şi îngrijorări, asigurându-ne că viaţa noastră îi va aduce slavă maximă Lui şi binecuvântarea cea mai mare pentru alţii, dar şi răsplata cea mai mare pentru noi înşine.

Pentru a descoperi faptele bune plănuite de El pentru viaţa fiecăruia dintre noi, trebuie să

(1) ne mărturisim şi să ne lăsăm de păcat, de îndată ce am devenit conştienţi că a pătruns în viaţa noastră;

(2) să-I fim predaţi în permanenţă şi necondiţionat;

(3) să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a discerne voia Lui şi apoi să facem tot ce ne spune El să facem; (4) să petrecem zilnic un timp în rugăciune;

(5) să prindem orice prilej ce se iveşte pentru a-L sluji pe El;

(6) să cultivăm părtăşia şi sfatul altor creştini.

Dumnezeu ne pregăteşte pentru fapte bune. El pregăteşte faptele bune pe care să le săvârşim noi. Apoi El ne răsplăteşte când le săvârşim. Aşa este harul!

În versetele 11 şi 12 apostolul le aminteşte cititorilor săi că înainte de a fi convertiţi ei erau Neamuri prin naştere şi, prin urmare, proscrişi, în raport cu iudeii. Mai întâi, ei erau dispreţuiţi - cum reiese din faptul că iudeii îi numeau necircumcişi. Asta înseamnă că Neamurile nu aveau în ei acel semn chirurgical care îi marca pe israeliţi ca popor al lui Dumnezeu, cu care El a încheiat un legământ. Termenul de „necircumcişi" era o insultă cu substrat etnic, similar epitetelor atribuite în vremea noastră de unii pentru anumite popoare dispreţuite. Ne putem da seama cât de înţepător era acest termen când îl auzim pe David spunând despre ne-evreul Goliat: „Cine este acest filistean netăiat împrejur, de cutează să sfideze oştirile Dumnezeului Celui viu?" (1Samuel 17:26).

În contrast cu aceştia, iudeii se numeau pe ei înşişi Circumcizia (sau „circumcişii"). Era un nume cu care se mândreau nevoie mare, căci le conferea identitatea de popor ales al lui Dumnezeu pe acest pământ, pus deoparte faţă de toate celelalte naţiuni de pe pământ. Pavel pare să facă excepţie de la această regulă, refuzând să se laude şi spunând că circumcizia lor era făcută doar în carne, de mâna omului. Era doar de natură fizică. Deşi ei aveau semnul exterior de popor cu care Dumnezeu a încheiat un legământ, ei nu posedau şi realitatea lăuntrică a adevăratei credinţe în Domnul. „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară şi circumcizie nu este aceea care este pe dinafară, în came; ci iudeu este acela care este înăuntru şi circumcizie este aceea a inimii, în duh, nu în literă, şi a cărui laudă este nu de la oameni, ci de la Dumnezeu" (Romani 2:28,29).

Dar fie că iudeii erau sau nu circumcişi în inimă, ideea subliniată de versetul 11 este că în ochii lor ei erau singurul popor ales al lui Dumnezeu, Neamurile fiind dispreţuite de ei. Această vrăjmăşie dintre iudei şi Neamuri a constituit cea mai mare barieră rasială şi religioasă pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Iudeul se bucura de o poziţie de mare privilegiu înaintea lui Dumnezeu (Romani 9:4,5). Ne-evreul era însă un străin. Dacă dorea să se închine adevăratului Dumnezeu, în maniera rânduită de El, trebuia realmente să devină un convertit iudeu (vezi Rahav şi Rut). Templul iudeu de la Ierusalim era singurul loc de pe pământ în care Dumnezeu îşi pusese numele şi unde oamenii se puteau apropia de El.

Neamurilor li se interzicea să intre în curţile interioare ale templului, sub pedeapsa cu moartea.

În conversaţia Sa cu femeia ne-evreică din regiunea Tirului şi Sidonului, Domnul Isus a pus la încercare credinţa ei, comparându-i pe iudei cu nişte copii din casă, iar pe Neamuri cu nişte căţei aflaţi sub masă. Ea a recunoscut că nu era decât o căţeluşă, dar a cerut să i se dea firimiturile care cad de la masa copiilor, E de prisos să spunem, că credinţa ei nu a rămas nerăsplătită (Marcu 7:24-30). Aici la Efeseni 2:11 apostolul le aminteşte cititorilor săi că şi ei erau cândva Neamuri şi, prin urmare, dispreţuiţi.

Neamurile erau de asemenea fără Cristos, pentru că ele nu aveau un Mesia al lor. Mesia fusese făgăduit doar poporului Israel. Deşi s-a profeţit că binecuvântările se vor revărsa peste naţiuni, prin lucrarea lui Mesia (Isaia 11:10;60:3), totuşi El urma să se nască evreu, slujba Lui fiind îndreptată în principal către „oile pierdute ale casei lui Israel" (Matei 15:24). Pe lângă faptul că erau lipsiţi de Mesia, Neamurile erau fără drept de cetăţenie în Israel. Adică străini, fără drepturile şi privilegiile ce decurg din cetăţenie. Cât priveşte comunitatea Israelului, Neamurile erau afară, privind spre cei dinăuntru. Apoi ne-evreii erau străini de legămintele făgăduinţei. Dumnezeu încheiase legăminte cu poporul Israel prin oameni ca Avraam, Isaac, Iacov, Moise, David şi Solomon. Aceste legăminte le promiteau iudeilor o seamă de binecuvântări. Din toate punctele de vedere, Neamurile erau fără nădejde, atât pe plan naţional, cât şi individual. Pe plan naţional, ele nu aveau nici o asigurare că pământul lor, guvernul sau locuitorii ţărilor lor vor supravieţui. Iar pe plan individual, orizontul lor era lipsit de speranţă, căci nu aveau nici o nădejde dincolo de mormânt. Cineva a spus că viitorul lor era ca bezna nopţii, când nu se zăreşte nici o stea pe cer. în fine, ei erau fără Dumnezeu în lume. Asta nu înseamnă că erau atei. Ei îşi aveau proprii lor zei de lemn şi de piatră, la care se închinau. Dar nu îl cunoşteau pe singurul şi adevăratul Dumnezeu. Ei erau fără Dumnezeu într-o lume ostilă, ce nu-L cunoştea pe Dumnezeu.

Cuvintele Dar acum semnalează o altă trecere bruscă (Efeseni 2:4). Ne-evreii efeseni fuseseră izbăviţi din acel loc îndepărtat, de alienare, fiind ridicaţi la poziţia de apropiere faţă de Dumnezeu - fapt petrecut cu ocazia convertirii lor. Când şi-au pus încrederea în Mântuitorul, Dumnezeu i-a aşezat în Cristos Isus şi i-a acceptat în Preaiubitul. Din acea clipă, ei au fost tot atât de aproape de Dumnezeu cum este şi Cristos, pentru că erau în Cristos Isus. Costul producerii acestei minunate schimbări l-a constituit sângele lui Cristos. Înainte ca aceşti păcătoşi dintre Neamuri să se poată bucura de privilegiul apropierii de Dumnezeu, ei trebuiau să fie curăţiţi de păcatele lor. Numai sângele lui Cristos vărsat la Calvar putea realiza acest lucru. Când L-au primit pe Domnul Isus printr-un act clar al credinţei, toată valoarea curăţitoare a sângelui Lui scump a fost trecută în contul lor.

Isus nu numai că i-a apropiat, ci a creat o societate nouă, în care vechea vrăjmăşie dintre iudei şi Neamuri a fost abolită pe veci. Până în perioada Noului Testament, toată lumea era împărţită în două clase: iudei şi Neamuri (evrei şi ne-evrei). Mântuitorul nostru a introdus acum o

a treia categorie de oameni: biserica lui Dumnezeu (1Corinteni 10:32). În versetele următoare vom vedea cum din iudeii credincioşi şi din Neamurile credincioase Dumnezeu a făcut un singur corp, în Cristos, şi unii şi alţii fiind introduşi în această nouă societate.

Căci El însuşi este pacea noastră. Observaţi că nu se spune: „El a făcut pace," deşi, desigur, acest lucru este adevărat, aşa cum vom vedea în versetul următor. Ideea versetului este că El însuşi este pacea noastră. Dar cum poate o persoană să fie pace? Iată cum: Când un iudeu crede în Domnul Isus, el îşi pierde identitatea naţională, de acum încolo el fiind „în Cristos". Tot aşa, când un ne-evreu îl primeşte pe Mântuitorul, el nu mai este un ne-evreu, un Neam, ci de acum încolo este „în Cristos". Cu alte cuvinte, iudeul credincios şi Neamul credincios, pe care îi separa cândva zidul de vrăjmăşie, sunt acum una în Cristos. Unirea lor cu Cristos îi uneşte necesarmente şi pe ei. Prin urmare, un Om este pacea, exact aşa cum a prezis Mica (Mica 5:5).

Amploarea lucrării Sale la categoria: pacea noastră este descrisă în amănunt în versetele 14-18. Mai întâi este lucrarea unirii, pe care tocmai am descris-o. Adică faptul că El din doi (din evreul credincios şi din ne-evreul credincios) a făcut unu. Ei nu mai sunt creştini iudei sau creştini dintre Neamuri, căci toate deosebirile fireşti, cum ar fi naţionalitatea, au fost răstignite pe cruce.

A doua fază a lucrării lui Cristos ar putea fi definită drept demolare: El a surpat zidul de la mijloc al despărţirii. Desigur, nu a fost un zid în sens literal, ci o barieră invizibilă, pe care o stabilise legea lui Moise, prin poruncile şi rânduielile ce-i separau pe israeliţi de celelalte popoare - separaţie simbolizată şi prin zidul care-i ţinea pe ne-evrei în Curtea Neamurilor, din zona Templului. Pe acest zid s-au afişat avertismente care sunau astfel: „Nici o persoană din alt neam să nu treacă gardul şi bariera ce înconjoară Locul Sfânt. Oricine va fi prins făcând acest lucru va răspunde de moartea care se va abate asupra sa.”

Un al treilea aspect al lucrării lui Cristos a fost abolirea vrăjmăşiei ce mocnea între iudei şi Neamuri, ca de altfel între om şi Dumnezeu. Pavel identifică legea drept cauza nevinovată a vrăjmăşiei, adică legea poruncilor în rânduielile ei. Legea lui Moise era un singur cod legislativ unitar, dar era alcătuită din multe porunci separate. La rândul lor, acestea erau alcătuite din dogme sau decrete, ce acopereau majoritatea domeniilor vieţii. Legea în sine era sfântă, dreaptă şi bună (Romani 7:12), dar natura păcătoasă a omului a profitat de lege, pentru a recurge la ură. Datorită faptului că legea într-adevăr separa poporul Israel de celelalte popoare, ca popor ales al lui Dumnezeu pe acest pământ, mulţi iudei au devenit aroganţi, tratându-i pe ne-evrei cu dispreţ. Neamurile au ripostat, cu multă ostilitate, în maniera cunoscută, în cele din urmă, sub denumirea de anti-semitism. Dar cum a înlăturat Cristos legea, ca pricină de duşmănie? Mai întâi, El a murit pentru a plăti plata cerută pentru călcarea legii, împlinind astfel întru totul cerinţele de neprihănire ale lui Dumnezeu. Acum legea nu mai are nimic de spus celor care sunt „în Cristos", deoarece în cazul lor plata integrală a fost achitată. Credincioşii nu sunt sub lege, ci sub har. Dar asta nu înseamnă că ei pot trăi cum vor, căci acum ei sunt robi ai lui Cristos şi, prin urmare, trebuie să trăiască cum voieşte El.

Ca urmare a abolirii ostilităţii stârnite de lege, Domnul a putut introduce o nouă creaţie, făcând din doi - adică din evreul credincios şi din ne-evreul credincios - un singur om nou: biserica. Fiind uniţi acum cu El, foştii adversari sunt uniţi şi între ei, printr-o nouă părtăşie. Biserica este nouă, în sensul că este un organism inexistent înainte, şi acest lucru nu trebuie scăpat din vedere. Biserica din Noul Testament nu e o continuare a Israelului din Vechiul Testament, ci o entitate cu totul deosebită de tot ce a existat înainte de ea sau de ce va exista după ea - după cum reiese din următoarele:

1. Este nouă în sensul că Neamurile au acum drepturi şi privilegii egale cu iudeii.

2. Este nouă în sensul că atât iudeii, cât şi Neamurile îşi pierd identitatea naţională, când devin creştini.

3. Este nouă în sensul că şi evreii credincioşi, şi ne-evreii credincioşi sunt împreună membri ai Trupului lui Cristos.

4. Este nouă în sensul că iudeul credincios are nădejdea că va domni împreună cu Cristos, iar nu doar că va fi un supus al împărăţiei Sale.

5. Este nouă în sensul că iudeul nu mai este sub lege.

Biserica este, fără îndoială, o creaţiune nouă, cu o chemare distinctă şi un destin distinct, ocupând un loc unic în planurile lui Dumnezeu. Dar amploarea lucrării lui Dumnezeu nu se opreşte aici. El a făcut pace între iudeu şi ne-iudeu, înlăturând cauza ostilităţii şi dându-le şi unora, şi altora o nouă natură, creând o nouă unitate. Crucea este răspunsul dat de Dumnezeu discriminării rasiale, segregaţiei şi anti-semitismului, bigotismului şi tuturor formelor de vrăjmăşie dintre oameni.

Pe lângă faptul că l-a împăcat pe iudeu şi pe ne-iudeu, Cristos i-a împăcat pe amândoi cu Dumnezeu. Deşi Israelul şi celelalte popoare se aflau într-o stare de profundă vrăjmăşie, ambele categorii erau unite în privinţa ostilităţii lor faţă de Dumnezeu. Cauza ostilităţii era păcatul. Prin moartea Sa pe cruce, Domnul Isus a înlăturat vrăjmăşia prin înlăturarea cauzei. Cei care îl primesc pe El sunt socotiţi neprihăniţi, iertaţi, răscumpăraţi, absolviţi şi izbăviţi de puterea păcatului. Vrăjmăşia a dispărut, ei având acum pace cu Dumnezeu. Domnul Isus îi uneşte pe iudeul credincios şi ne-iudeul credincios într-un singur trup, biserica, înfăţişând acest Trup lui Dumnezeu total eliberat de orice urmă de antagonism.

Dumnezeu nu a avut niciodată nevoie să se împace cu noi, căci nu ne-a urât niciodată. Mai degrabă, noi am avut nevoie să fim împăcaţi cu El. Lucrarea Domnului nostru pe cruce a asigurat baza neprihănirii de pe care noi să putem fi aduşi în prezenţa Sa ca prieteni, iar nu ca vrăjmaşi.

În versetul 14 Cristos este pacea noastră. În versetul 15 El a făcut pace. Acum descoperim că El a venit şi a predicat pacea. Când şi cum a venit El?

Mai întâi, El a venit personal, la înviere.

În al doilea rând, a venit în chip reprezentativ, prin Duhul Sfânt. El a predicat pacea prin învierea sa. De fapt, pace a fost unul dintre primele cuvinte rostite de El după ce a înviat din morţi (Luca 24:36;Ioan 20:19,21,26). Apoi i-a trimis pe apostoli în puterea Duhului Sfânt şi a predicat pacea prin ei (Fapte 10:36). Vestea bună a păcii v-a fost adusă vouă, care eraţi departe (Neamurile) şi celor care erau aproape (iudeii), aceasta fiind o minunată împlinire a făgăduinţei făcută de Dumnezeu la Isaia 57:19.

Dovada practică că acum există o stare de pace între membrii aceluiaşi Trup şi Dumnezeu o constituie faptul că ei au acces oricând în prezenţa lui Dumnezeu. Asta contrastează puternic cu economia Vechiului Testament, în care doar marele preot putea intra în Sfânta Sfintelor, unde se afla în prezenţa lui Dumnezeu. Şi chiar şi preotul putea intra doar o singură zi pe an, cum arată Eadie:

„Dar acum şi cel mai îndepărtat ne-evreu, care este însă în Cristos, se poate bucura în permanenţă şi în chip real de acest privilegiu fără seamăn de mare, de care în trecut doar un singur om, dintr-o singură seminţie a unei singure naţiuni, şi într-o singură zi a anului, se bucura în chip simbolic şi temporar."

Prin rugăciune orice credincios poate intra în sala tronului din cer, îngenunchind înaintea Suveranului universului şi adresându-se cu apelativul de Tată.

Aici ni se prezintă ordinea normală a rugăciunii. Mai întâi, rugăciunea se face prin El (prin Domnul Isus). El este singurul Mediator (mijlocitor) între Dumnezeu şi om. Moartea, îngroparea şi învierea Lui au înlăturat toate obstacolele juridice din calea admiterii noastre în prezenţa lui Dumnezeu. Acum, ca Mediator, El trăieşte în locurile cereşti pentru a ne menţine într-o condiţie de părtăşie cu Tatăl. Noi ne apropiem de Dumnezeu în numele Lui; noi nu avem vrednicie proprie, prin urmare apelăm la vrednicia Lui. Participanţii în rugăciune suntem şi unii şi alţii (adică şi iudeii credincioşi şi ne-iudeii credincioşi). Privilegiul constă în faptul că avem acces. Cel care ne ajută în rugăciunile noastre este Duhul Sfânt - printr-un singur Duh. „Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre. Căci nu ştim pentru ce să ne rugăm cum trebuie, dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine inexprimabile" (Romani 8:28).

Cel de care ne apropiem este Tatăl. Nici un sfânt din Vechiul Testament nu L-a cunoscut vreodată pe Dumnezeu ca Tată. Înainte de învierea lui Cristos, oamenii stăteau înaintea lui Dumnezeu ca creaturi înaintea Creatorului lor. Abia după ce a înviat El a spus: „Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru" (Ioan 20:17). Ca urmare a lucrării Sale răscumpărătoare, credincioşii au putut, pentru prima oară, să se adreseze lui Dumnezeu cu apelativul de Tată. În versetul 18 toate cele trei Persoane ale Sfintei Treimi sunt implicate direct, până şi în rugăciunile celui mai umil credincios: el se roagă lui Dumnezeu Tatăl, apropriindu-se de El prin Domnul Isus, în puterea Duhului Sfânt.

În ultimele patru versete din acest capitol, apostolul Pavel enumera câteva din extraordinarele privilegii cu care au fost înzestrate acum Neamurile. Astfel credincioşii dintre Neamuri nu mai sunt străini, nici locuitori vremelnici - cu alte cuvinte, nu mai sunt venetici sau „câini" sau ne-circumcişi, ci acum sunt împreună cetăţeni cu toţi sfinţii din perioada Vechiului Testament. Credincioşii de apartenenţă etnică iudaică nu mai au nici un avantaj asupra lor. Toţi creştinii sunt cetăţeni de mâna întâi ai cerului (Filipeni 3:20,21). Ei sunt şi membri ai casei lui Dumnezeu. Nu numai că au fost „naturalizaţi", intrând în împărăţia divină, dar au fost şi înfiaţi în familia divină.

În fine, ei au fost făcuţi membri ai bisericii sau, cum se exprimă Pavel, au devenit pietre din edificiul unui templu sfânt. Cu multă minuţiozitate, Pavel descrie apoi templul: temelia lui, piatra din capul unghiului, liantul, unitatea şi simetria sa, amploarea lui şi celelalte trăsături unice.

Templul aceste este zidit pe temelia apostolilor şi prorocilor. Asta se referă la apostolii şi prorocii din era Noului Testament. E clar că nu se poate referi la profeţii din Vechiul Testament, deoarece aceştia nu ştiau nimic despre biserică. Nu înseamnă însă că apostolii şi profeţii au fost temelia bisericii. Cristos este temelia (1Corinteni 3:11).

Dar ei au pus temelia prin învăţătura pe care au propovăduit-o despre Persoana şi lucrarea Domnului Isus. Biserica este întemeiată pe Cristos, aşa cum a fost El revelat prin mărturisirea şi învăţătura apostolilor şi prorocilor. Când Petru a mărturisit că El este Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu, Isus a anunţat că biserica Lui va fi zidită pe acea stâncă, adică pe adevărul solid că El este unsul lui Dumnezeu şi Fiul unic al lui Dumnezeu (Matei 16:18). În Apocalipsa 21:14 apostolii sunt asociaţi cu cele douăsprezece temelii ale Ierusalimului sfânt. Ei nu sunt temelia, dar sunt legaţi intrinsec de ea, pentru că ei sunt cei care au propovăduit primii marele adevăr privitor la Cristos şi la biserică.

Temelia unui edificiu nu trebuie pusă decât o singură dată. Apostolii şi prorocii au făcut această lucrare o dată pentru totdeauna. Temelia pusă de ei ne-a fost păstrată prin scrierile Noului Testament, cu toate că apostoli; şi prorocii nu mai sunt fizic printre noi. În mod general, oameni din toate veacurile au avut o slujbă apostolică sau profetică. Misionarii şi săditorii de biserici sunt apostoli în sens restrâns iar cei ce predică Cuvântul pentru edificare sunt profeţi. Dar ei nu sunt apostoli sau profeţi în înţelesul primar al termenului.

Isus Cristos este nu doar temelia templului, ci şi piatra din capul unghiului. Nici o imagine sau tip nu va reuşi să-L înfăţişeze suficient de adecvat, în toată splendoarea multiplelor faţete ale gloriei Sale sau în multitudinea slujbelor Sale. S-au avansat cel puţin trei explicaţii posibile în legătură cu această piatră unghiulară - toate scoţând în evidenţă caracterul unic al Domnului Isus, de Cap pre-eminent şi indispensabil al bisericii:

1. În general piatra din capul unghiului este cea care e aşezată în colţul de jos, din faţa unei clădiri. întrucât restul edificiului pare să se sprijine pe ea, piatra aceasta a dobândit înţelesul de piatră fundamentală, de importanţă crucială. Desigur, în acest sens, Îl simbolizează cu adevărat pe Domnul. De asemenea, întrucât uneşte două ziduri, subliniază unirea dintre iudeii credincioşi şi Neamurile credincioase, în cadrul bisericii, prin Persoana Sa.

2. Unii cercetători ai Bibliei cred că termenul tradus piatra din capul unghiului s-ar referi la cheia de boltă a unei clădiri: Această piatră ocupă locul cel mai înalt din acea boltă, asigurând sprijinul necesar pentru celelalte pietre. Tot aşa Cristos este Cel Preeminent din cadrul bisericii. El este Cel indispensabil, Care, dacă ar fi eliminat, toată clădirea s-ar prăbuşi.

3. O a treia explicaţie posibilă a termenului se referă la piatra din vârful piramidei - singura de această mărime şi formă. Unghiurile şi liniile ei directoare determină forma întregii piramide. Tot aşa Cristos este Capul bisericii. El este unic în ce priveşte Persoana şi lucrarea Sa. Şi El este Cel care îi conferă bisericii trăsăturile ei unice. Mai întâi, temelia ei:

Cuvintele în El se referă la Cristos, care este sursa vieţii şi dezvoltării bisericii, după cum arată şi Blaikie:

„În El noi suntem adăugaţi la biserică; în El tot templul se dezvoltă, în direcţia deznodământului final, când cheia de boltă va fi scoasă afară, în mijlocul strigătelor: «Har, har ei!”

Unitatea şi simetria templului reies din sintagma: toată clădirea, bine alcătuită, creşte. Este o unitate alcătuită din mulţi membri individuali. Fiecare membru are un loc anumit în cadrul acestei clădiri, pentru care el sau ea este cu totul adecvat. Se constată că pietrele excavate din valea morţii, prin harul lui Dumnezeu se potrivesc de minune când sunt asamblate. Trăsătura unică a acestei clădiri este faptul că creşte. Dar această trăsătură nu este totuna cu creşterea unei clădiri prin adăugarea de cărămizi şi ciment. Mai degrabă, trebuie să ne-o imaginăm ca pe dezvoltarea unui organism viu, cum este trupul omenesc. La urma urmelor, biserica nu este o clădire lipsită de viaţă, după cum ea nu este o organizaţie. Ci este o entitate vie, având-L pe Cristos drept Cap al ei şi toţi credincioşii formând Trupul. Ea s-a născut la Rusalii şi de atunci creşte încontinuu, continuând să crească până la Răpire.

Această clădire care creşte, formată din materiale vii, este descrisă drept un templu sfânt în Domnul. Termenul folosit de Pavel pentru templu nu se referă la curţile exterioare, ci la altarul interior (în greacă naos); nu la suburbii, ci la sanctuar. El s-a gândit la clădirea principală a complexului templului, care adăpostea Locul Prea Sfânt. Acolo locuia Dumnezeu şi acolo Se manifesta, în norul strălucitor de slavă.

Mai multe sunt învăţămintele care se desprind din acest pasaj:

1. Dumnezeu locuieşte în lăuntrul bisericii. Iudeii şi neiudeii mântuiţi formează un sanctuar viu în care El locuieşte şi îşi descoperă slava.

2. Acest templu este sfânt şi separat de lume, consacrat Lui, pentru scopuri sacre.

3. Ca templu sfânt, biserica este un centru din care lauda, închinarea şi adoraţia se ridică spre Dumnezeu, prin Domnul Isus Cristos.

Pavel descrie în continuare acest templu sfânt ca fiind în Domnul. Cu alte cuvinte, Domnul Isus este sursa lui de sfinţenie. Mădularele sale sunt sfinte din punct de vedere al poziţiei ocupate prin unirea cu El, şi ele trebuie să fie sfinte şi în viaţa practică de zi cu zi, ca urmare a iubirii lor pentru El.

În acest templu minunat, Neamurile credincioase ocupă un loc egal cu iudeii credincioşi. Ar trebui să ne facă să tresăltăm de bucurie când citim aceste cuvinte, aşa cum se vor fi simţit şi efesenii şi alţii când au auzit prima oară aceste cuvinte. Extraordinara demnitate a poziţiei ocupate de credincioşi este faptul că ei alcătuiesc o locuinţă a lui Dumnezeu în Duhul. Acesta e scopul templului - de a asigura un loc în care Dumnezeu să poată trăi în părtăşie cu copiii Lui. Biserica este acel loc. Comparaţi aceasta cu poziţia Neamurilor în Vechiul Testament. Pe vremea aceea, ne-evreii nu se puteau apropia de locuinţa lui Dumnezeu. Acum ei înşişi formează o bună parte din această locuinţă!

Şi observaţi vă rog slujba fiecăreia dintre Persoanele Dumnezeiri în legătură cu biserica:

1. în Care, adică în Cristos. Prin unirea cu El suntem noi zidiţi în acest templu.

2. O locuinţă a lui Dumnezeu. Templul acesta este locuinţa lui Dumnezeu Tatăl pe pământ.

3. în Duhul. În Persoana Duhului Sfânt locuieşte Dumnezeu în biserică (1Corinteni 3:16).

Şi astfel capitolul care începea cu descrierea Neamurilor care erau moarte, depravate, diabolice şi neascultătoare, se încheie cu aceleaşi Neamuri curăţite de orice vină şi întinare, alcătuind o locuinţă a lui Dumnezeu în Duhul!

Pavel îşi începe afirmaţia din versetul 1 care e întreruptă în versetul 2, nefiind reluată decât în versetul 14. Versetele intercalate formează o paranteză, pe marginea temei tainei - Cristos şi biserica.

Ceea ce face ca acest subiect să prezinte un interes deosebit pentru noi este faptul că actuala Epocă a Bisericii este ea însăşi o paranteză în relaţiile lui Dumnezeu cu oamenii. Asta se poate explica în felul următor: Pe parcursul celei mai mari părţi din perioada de istorie consemnată de Vechiul Testament, Dumnezeu S-a ocupat cu precădere de poporul evreu. De fapt, de la Geneza 12 până la Maleahi 4 firul narativ se concentrează aproape exclusiv asupra lui Avraam şi a descendenţilor lui. Când a venit Domnul Isus pe pământ, El a fost respins de Israel. Ca urmare a acestei respingeri, Dumnezeu a pus deoparte, pentru un timp, acea naţiune ca popor ales al Său pe acest pământ. Noi trăim acum în Era Bisericii, când iudeii şi Neamurile sunt la acelaşi nivel înaintea lui Dumnezeu. După ce biserica îşi va fi împlinit numărul deplin, fiind dusă acasă în cer, Dumnezeu îşi va relua programul Său cu Israel pe plan naţional. Arătătoarele ceasornicului profetic vor începe din nou să se pună în mişcare. Şi astfel actuala epocă este un fel de paranteză între relaţiile din trecut şi cele viitoare ale lui Dumnezeu cu Israel. Este o administraţie nouă din programul divin - unică şi separată de tot ce a urmat sau va urma după ea.

În versetele 2-13 Pavel ne dă o explicaţie destul de detaliată a acestei paranteze. Să fie oare o coincidenţă întâmplătoare faptul că în acest proces el recurge la o paranteză literară, pentru a explica paranteza dispensaţională?

Apostolul începe acest fragment cu cuvintele: Din această cauză, eu, Pavel, întemniţatul lui Cristos Isus pentru voi, Neamurile. Sintagma: Din această cauză ne duce cu gândul înapoi la ceea ce spusese Pavel despre poziţia extrem de privilegiată în care au fost aşezate Neamurile, ca urmare a unirii lor cu Cristos.

În general se crede că această Epistolă a fost scrisă în timpul primei întemniţări a lui Pavel la Roma. Dar el nu afirmă că ar fi fost întemniţat la Roma, întrucât asta ar putea sugera că apostolul se simţea oarecum înfrânt sau că s-ar auto-compătimi sau că ar solicita înţelegerea cititorilor săi. Mai degrabă, Pavel se numeşte pe sine întemniţatul lui Cristos Isus - afirmaţie menită să sublinieze acceptare, demnitate şi triumf, cum subliniază şi Paxson:

Nicăieri în epistola către Efeseni nu găsim izul de închisoare, întrucât Pavel nu era legat în duhul său. Deşi se ştie că în această perioadă apostolul Pavel era deţinut la Roma, el nu recunoaşte acest lucru, afirmând, mai degrabă, că este întemniţatul lui Isus Cristos. Care este secretul unei trăiri atât de victorioase, de desprindere de această lume? Duhul lui Pavel se află cu Cristos în locurile cereşti, chiar dacă cu

trupul continuă să zacă în închisoare.

Întemniţarea lui s-a datorat negreşit lucrării sale în folosul Neamurilor. Pe tot parcursul slujbei sale, Pavel a avut parte de opoziţie înverşunată pentru învăţătura propovăduită de el, potrivit căreia Neamurile care cred beneficiază acum de drepturi şi privilegii egale cu iudeii credincioşi din cadrul bisericii creştine. Ceea ce a declanşat în cele din urmă arestarea şi judecarea sa înaintea Cezarului a fost acuzaţia falsă că l-ar fi introdus pe Trofim, un efesean, în zona templului unde era interzis accesul Neamurilor (Fapte 21:29). Dar în spatele acestei acuzaţii se afla ostilitatea deja aprinsă a conducătorilor religioşi.

Acum Pavel îşi întrerupe firul gândirii, lansându-se într-un discurs pe tema tainei, în cadrul a ceea ce am arătat deja că este o paranteză literară având ca temă o paranteză dispensaţională.

Dacă din versetul 2 (dacă într-adevăr aţi auzit...) ar putea crea impresia că cititorii scrisorii apostolului nu ştiau despre misiunea sa specială către Neamuri. În realitate, unii recurg adesea la acest verset pentru a încerca să demonstreze că Pavel nu i-ar fi cunoscut pe cei cărora le-a adresat această scrisoare şi că, prin urmare, nu se poate ca epistola să fi fost scrisă preaiubiţilor efeseni. Dar conjuncţia „dacă" are adesea şi sensul de „întrucât". Astfel parafrazează Phillips acest verset: „Căci nu se poate să nu fi auzit..." Cu alte cuvinte, negreşit ei au auzit că apostolului i s-a încredinţat aceasta slujbă specială. El descrie această slujbă drept o dispensaţie a harului lui Dumnezeu. Termenul dispensaţie (luat după ediţia engleză, n.tr.) se referă aici la administraţie, isprăvnicie. Un ispravnic este o persoană numită să administreze afacerile altcuiva. Pavel era administratorul lui Dumnezeu, însărcinat cu prezentarea măreţului adevăr privitor la biserica Noului Testament. Era o administraţie a harului lui Dumnezeu în cel puţin trei privinţe:

1. Cu privire la cel ales. Pentru Pavel era un har nemeritat faptul că a fost ales să aibă un privilegiu atât de mare.

2. În ce priveşte conţinutul mesajului, care se referea la bunătatea revărsată din belşug şi fără plată de Dumnezeu peste oameni care nu o meritau.

3. Cu privire la receptorii acestei administraţii. Neamurile erau oameni care nu meritau deloc să li se facă acest favor. Totuşi această administraţie a harului i-a fost dată lui Pavel pentru ca, la rândul lui, el s-o poată transmite Neamurilor.

El nu aflase taina aceasta de la nici un alt om, după cum n-o descoperise prin propria sa inteligenţă, ci i-a fost adusă la cunoştinţă prin revelaţie directă din partea lui Dumnezeu. Nu ni se spune unde s-a întâmplat acest lucru sau în ce manieră. Tot ce ştim este că în chip miraculos Dumnezeu i-a împărtăşit lui Pavel planul Său pentru biserica alcătuită din iudei convertiţi şi Neamuri convertite. Deja am arătat că o taină este un secret sacru ţinut ascuns înainte, cu neputinţă de a fi cunoscut de oameni, dar descoperit acum în chip divin. Apostolul făcuse aluzie la această taină în Efeseni 1:9-14,22,23;2:11-22.

Cele scrise de apostol până acum pe această temă au fost suficiente pentru a le demonstra cititorilor săi că Dumnezeu i-a dăruit o înţelegere deosebită a tainei lui Cristos. Iată cum parafrazează Blaikie acest pasaj:

„În legătură cu acest lucru (adică cu cele scrise de mine înainte), pentru a vi-l face şi mai inteligibil, iată, acum vă scriu mai detaliat, pentru ca să vedeţi că instructorul vostru este pe deplin informat în această privinţă a tainei..."

Felul cum traduce Darby acest verset: „taina Cristosului", sugerează că aici este avut în vedere Cristosul mistic, deci Capul şi Trupul. (Vezi şi 1Corinteni 12:12, unde prin numele Cristos se are în vedere atât Domnul Isus, cât şi cei ai Săi).

Versetele 5 şi 6 ne oferă cea mai completă definiţie a tainei. Pavel explică ce este o taină, după care explică ce este taina lui Cristos.

Mai întâi, este un adevăr care n-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generaţii. Asta înseamnă că este inutil să-l căutăm în Vechiul Testament. Deşi acolo ara putea găsi simboluri ale acestui adevăr, adevărul propriu zis (privitor la biserică) nu a fost cunoscut în acea perioadă.

În al doilea rând, este un adevăr care a fost acum descoperit prin Duhul Sfânt sfinţilor Săi apostoli şi proroci. Dumnezeu este Cel care a făcut descoperirea aceasta. Iar apostolilor şi profeţilor li s-a rezervat harul de a fi receptorii acestei revelaţii. Duhul Sfânt a fost canalul prin care li s-a făcut revelaţia.

Numai când înţelegem că prin apostoli şi proroci se înţelege cei din Noul Testament, nu din Vechiul Testament, vom evita aparenta contradicţie din acest verset. Prima parte a versetului spune că acest adevăr nu a fost revelat în alte veacuri. Prin urmare, le era necunoscut profeţilor din Vechiul Testament. Aşadar cum ar fi putut să fie acest adevăr adus la cunoştinţă în vremea lui Pavel de oameni ce muriseră cu multe secole înainte? Evident, sensul versetului este că marele adevăr despre Cristos şi biserică a fost adus la cunoştinţa unor oameni din Era Bisericii, cum a fost şi Pavel, care primise împuternicirea specială din partea Domnului înviat, să-L slujească în calitate de purtător de cuvânt al Său. (Pavel nu pretinde că este singurul căruia i s-a descoperit această taină sacră. El nu era decât unul între mai mulţi, deşi a ocupat un loc primordial în transmiterea adevărului către Neamurile din vremea iui şi, prin epistolele sale, către generaţiile ce aveau să vină.)

Se cuvine să amintim că mulţi creştini au o părere cu totul diferită în această privinţă. Ei afirmă că biserica a existat totuşi în Vechiul Testament; că în acea perioadă Israelul era biserica şi că acum s-ar fi dat o lămurire mai clară a adevărului despre biserică. Ei spun: „Taina nu a fost cunoscută în alte veacuri cum este ea descoperită în vremea de acum. Era cunoscută dar nu în aceeaşi măsură ca în prezent. Noi beneficiem acum de o revelaţie mai deplină dar suntem tot Israelul lui Dumnezeu, adică o continuare a poporului lui Dumnezeu." În sprijinul punctului lor de vedere, ei citează textul de la Fapte 7:38 din traducerea King James, apărută în 1611, unde naţiunea Israel este numită „biserica (termen tradus în alte versiuni, ca NKJV, NASB, prin adunarea) din pustie." Este adevărat că poporul ales al lui Dumnezeu este numit adunarea din pustie, dar asta nu înseamnă că israeliţii ar avea vreo legătură cu biserica creştină. La urma urmelor, termenul grec ekklesia este un termen general, care poate să însemne orice adunare, congregaţie sau grup chemat să iasă dintr-o mulţime. El se aplică nu numai la Israel la Fapte 7:38, ci acelaşi cuvânt, tradus adunare e folosit la Fapte 19:32,41 cu referire la o gloată de păgâni. Trebuie să judecăm în funcţie de context despre care „biserică" sau adunare este vorba.

Dar cum stăm cu opinia potrivit căreia din versetul 5 ar reieşi că biserica ar fi existat în Vechiul Testament, fără să fi fost însă descoperită în gradul cuprinzător de acum? Răspunsul îl găsim la Coloseni 1:26, unde se spune clar şi răspicat că taina a fost „ascunsă de veacuri şi generaţii, dar acum a fost descoperită sfinţilor Săi." Deci nu se pune problema gradului descoperirii ci faptului că în Vechiul Testament nu a fost descoperită deloc.

Acum am ajuns la adevărul central al tainei, adică faptul că în biserica Domnului Isus Cristos Neamurile credincioase sunt co-moştenitoare şi părtaşe la aceeaşi făgăduinţă în Cristos Isus, prin evanghelie. Cu alte cuvinte, Neamurile convertite se bucură acum de acelaşi titlu şi aceleaşi privilegii ca cele ce aparţin iudeilor convertiţi.

Mai întâi, şi unii, şi alţii sunt co-moştenitori. Cât priveşte moştenirea, ei se împărtăşesc în mod egal cu iudeii mântuiţi. Ei sunt moştenitori ai lui Dumnezeu, co-moştenitori cu Isus Cristos şi împreună moştenitori cu toţi răscumpăraţii.

Apoi ei sunt împreună membri ai aceluiaşi trup. Ei nu mai sunt acum la distanţă sau în vreun fel dezavantajaţi, ci ocupă o poziţie de egalitate cu iudeii mântuiţi din cadrul bisericii.

În fine, ei sunt co-părtaşi ai făgăduinţei lui Cristos prin evanghelie. Prin făgăduinţă aici s-ar putea înţelege Duhul Sfânt (Fapte 15:8;Galateni 3:14) sau ar putea însemna tot ce li se făgăduieşte în evanghelie celor care sunt în Cristos Isus. Neamurile sunt co-părtaşe cu iudeii la toate acestea.

Nici unul din aceste lucruri nu erau valabile în cadrul dispensaţiei Vechiului Testament, după cum nu vor fi valabile în împărăţia viitoare a lui Cristos.

În Vechiul Testament, Israel deţinea un loc aparte, de privilegiu, înaintea lui Dumnezeu. Un iudeu ar fi râs la sugestia că un ne-evreu ar putea beneficia de parte egală cu el la făgăduinţele lui Dumnezeu. Asta pur şi simplu nu era adevărat. Prorocii Israelului au prezis însă despre chemarea Neamurilor (Isaia 49:6;56:6,7), dar nicăieri ei nu au sugerat că Neamurile vor fi membri alături de iudei, în vreun grup în care ei, evreii, să nu aibă întâietatea.

În împărăţia viitoare a Domnului nostru, Israelul va fi căpetenia naţiunilor (Isaia 60:12);

Neamurile vor fi binecuvântate, dar binecuvântarea va veni prin Israel (Isaia 60:3;61:6;Zaharia 8:23).

Chemarea Israelului a fost în primul rând, dar nu şi exclusiv, la nişte binecuvântări în locurile pământeşti (Deuteronom 28;Amos 9:13-15). Chemarea bisericii este în primul rând la binecuvântări spirituale, în locurile cereşti (Efeseni 1:3). Israelul a fost chemat să fie poporul ales al lui Dumnezeu pe pământ. Biserica este chemată să fie Mireasa cerească a lui Cristos (Apocalipsa 21:2, 9). Israelul va fi binecuvântat sub domnia lui Cristos în Mia de ani (Osea 3:5); biserica va domni împreună cu El peste întreg universul, împărţind gloria Sa (Efeseni 1:22,23).

Prin urmare, ar trebui să fie clar că biserica nu este tot una cu Israelul sau cu împărăţia. Este o societate nouă, o părtăşie unică şi cel mai privilegiat corp de credincioşi din toată Biblia. Biserica a luat fiinţă după ce S-a suit Cristos la cer şi a fost dat Duhul Sfânt (Fapte 2). A fost înfiinţată prin botezul Duhului Sfânt (1Corinteni 12:13). Şi se va împlini (încheia) la Răpire, când toţi cei ce sunt ai lui Cristos vor fi duşi în cer (1Tesaloniceni 4:13-18;1Corinteni 15:23,51-58).

După ce a subliniat raportul de parteneriat şi de egalitate de care se bucură Neamurile împreună cu evreii în cadrul bisericii, Pavel discută în continuare propria sa slujbă, în legătură cu aceasta (versetele 7-9).

Mai întâi, ei a fost făcut slujitor al evangheliei. Wuest scrie: „Termenul «minister» (în traducere aproximativă: slujitor al amvonului, în română, n.tr.) este pasibil de a crea confuzie, întrucât e un termen tehnic, ce desemnează astăzi păstorul unei biserici." Or, în Noul Testament niciodată nu găsim termenul asociat cu sensul acesta. Înţelesul lui de bază este acela de slujitor. Pavel vrea să spună doar că L-a slujit pe Domnul în legătură cu taina.

Slujirea s-a făcut în natura unui dar nemeritat: după darul harului lui Dumnezeu dat mie. Şi nu a fost doar o etalare a harului, ci a demonstrat şi puterea lui Dumnezeu de a câştiga pe fariseul mândru şi neprihănit în ochii lui înşuşi de odinioară, salvându-i sufletul, încredinţându-i misiunea de apostol, împuternicindu-l să primească revelaţii şi întărindu-l în vederea lucrării. Astfel Pavel spune că darul i-a fost dat potrivit lucrării eficace a puterii Lui.

Apostolul se descrie pe sine ca fiind mai mic decât cel mai mic dintre toţi sfinţii. Asta li s-ar putea părea unora ca o falsă modestie. În realitate este adevărata părere despre sine a unuia care este umplut cu Duhul Sfânt. Oricine îl vede pe Cristos în slava Sa îşi dă seama de propria sa păcătoşenie şi netrebnicie. În cazul lui Pavel, mai era şi amintirea faptului că îl persecutase pe Domnul Isus (Fapte 9:4) prin faptul că a persecutat biserica lui Dumnezeu (Galateni 1:13;Filipeni 3:6). În pofida acestui lucru, Domnul i-a încredinţat misiunea specială de a transmite evanghelia Neamurilor (Fapte 9:15;13:47;22:21;Galateni 2:2,8). Pavel era apostolul Neamurilor după cum Petru a fost apostolul iudeilor. Misiunea lui a avut două direcţii principale: mai întâi, privea evanghelia şi apoi privea biserica. Întâi, el le-a spus oamenilor că trebuie să fie mântuiţi, apoi i-a condus la adevărul despre biserica Noului Testament. Pentru el evanghelizarea nu era un scop în sine, ci doar un pas către stabilirea şi consolidarea de biserici nou testamentale indigene.

Prima funcţie a misiunii sale a fost de a predica între Neamuri bogăţiile de nepătruns ale lui Cristos. Blaikie se exprimă foarte bine aici:

„Două cuvinte atrăgătoare: bogăţii şi nepătrunse, transmiţând ideea unor lucruri de un preţ extraordinar de mare fiind puse la dispoziţie într-o măsură abundentă. De obicei lucrurile de mare preţ sunt rare; însuşi faptul că nu se găsesc cu uşurinţă le sporeşte valoarea; dar aici ceea ce este de un preţ cât se poate de mare este în acelaşi timp şi nemărginit - bogăţii de compasiune şi dragoste, de merit, de putere sfinţitoare, mângâietoare şi transformatoare, toate fără măsură şi capabile de a satisface toate nevoile, de a stampară orice dor al inimii, acum şi în veci de veci.

Când îşi pune cineva încrederea în Domnul Isus, imediat devine un miliardar; în Cristos el posedă comori inepuizabile.

A doua parte a slujirii lui Pavel a fost să-i facă pe toţi să vadă care este „administraţia tainei" (JND), cu alte cuvinte, să-i lumineze cu privire la modul în care se desfăşoară pe plan practic taina. Planul lui Dumnezeu pentru epoca actuală este de a chema dintre Neamuri un popor pentru Numele Lui (Fapte 15:14), o Mireasă pentru Fiul Lui. Tot ce este implicat în acest plan este administraţia (stewardship - isprăvnicie) în textul marginal al ediţiei NKJV - termenul din greacă pentru isprăvnicie sau dispensaţie, în special în literele de dimensiuni mari (unciale) ale manuscriselor mai vechi, ar putea fi uşor confundat cu termenul asemănător ca formă, însemnând părtăşie (cf. OIKONOMIA şi KOINONIA). Textul marginal este cel corect; versiunea tradiţională este foarte greu de susţinut în lumina faptelor lingvistice) tainei. Prin tuturor din acest verset se înţelege „toţi" credincioşii. Nu ne-am putea aştepta ca oamenii nemântuiţi să înţeleagă adevărurile profunde implicate în această taină (1Corinteni 2:14). Prin urmare, Pavel se referă la toţi oamenii mântuiţi, de toate felurile - iudei şi ne-iudei, sclavi şi oameni liberi.

Taina fusese ascunsă de la începutul veacurilor în Dumnezeu. Planul în sine se afla în mintea lui Dumnezeu din veşnicie, dar gândul care se desprinde de aici este că L-a ţinut secret în toate veacurile istoriei umane. Iarăşi observăm atenţia pe care o acordă Duhul Sfânt pentru a imprima în noi faptul că adunarea sau biserica universală este o entitate cu totul nou, unică, fără precedent, ce nu a fost cunoscută înainte decât de Dumnezeu. Secretul acesta a fost ascuns în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile. El a creat veacurile şi El a creat biserica dar, în înţelepciunea Sa, El a decis să ţină ascunse toate cunoştinţele despre această nouă creaţie până la prima venire a lui Cristos.

Unul din scopurile actuale urmărite de Dumnezeu în legătură cu taina aceasta este să descopere înţelepciunea Sa nespus de felurită oştilor de îngeri din cer. Pavel foloseşte din nou metafora şcolii, în care Dumnezeu este Profesorul iar universul este sala de cursuri. Demnitarii îngereşti sunt studenţii iar lecţia este: înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu. Biserica este tema lecţiei. Din ceruri îngerii sunt nevoiţi să admire judecăţile Sate de nepătruns şi să se minuneze de căile Sale cu neputinţă de pătruns. Ei văd cum Dumnezeu a triumfat asupra păcatului, spre slava Sa. Ei văd cum i-a răscumpărat El pe vrăjmaşii Lui, cu un preţ enorm; cum i-a cucerit prin dragoste şi i-a pregătit să fie Mireasa Fiului Său. Ei văd cum El i-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cereşti. Şi mai văd că prin lucrarea Domnului Isus pe cruce, Dumnezeu a avut parte de mai multă slavă iar iudeii credincioşi şi Neamurile credincioase au beneficiat de mai multe binecuvântări, decât dacă nu i s-ar fi îngăduit păcatului deloc să pătrundă în lume. Dumnezeu a fost astfel răzbunat şi întru totul îndreptăţit. Cristos a fost preamărit iar Satan a fost învins. În acelaşi timp, biserica a fost întronată cu Cristos, pentru a împărţi slava Sa.

Taina propriu-zisă, ascunderea ei, apoi, în cele din urmă, dezvăluirea ei, şi maniera în care etalează ea înţelepciunea lui Dumnezeu sunt toate după planul veşnic pe care l-a făcut El în Cristos Isus, Domnul nostru. Înainte de a fi fost creată lumea, Dumnezeu a ştiut că Satan va cădea şi că omul îl va urma, păcătuind. Şi El deja a pregătit o contra-strategie, un plan suveran, pe care l-a derulat prin întruparea, moartea, învierea, înălţarea şi proslăvirea lui Cristos. Întregul program a fost axat pe Cristos şi s-a realizat prin El. Acum Dumnezeu poate să-i salveze pe iudeii nelegiuiţi şi pe Neamurile nelegiuite, făcându-i şi pe unii şi pe alţii mădulare ale Trupului lui Cristos, onorându-i în chip unic ca Mireasă a Mirelui, în toată veşnicia.

Ca urmare a lucrării lui Cristos şi a unirii noastre cu El, acum noi avem privilegiul nespus de mare de a putea pătrunde oricând în prezenţa lui Dumnezeu, cu încrederea deplină că suntem ascultaţi, şi fără nici o teamă că vom fi mustraţi (Iacov 1:5).

Îndrăzneala noastră este atitudinea de respect şi absenţa fricii de care dăm dovadă când ne adresăm lui Dumnezeu cum se adresează nişte copii Tatălui lor.

Accesul nostru este libertatea de a-I vorbi lui Dumnezeu în rugăciune.

Încrederea noastră este asigurarea că suntem primiţi cu căldură, că suntem ascultaţi şi că vom primi un răspuns înţelept şi plin de iubire.

Şi toate acestea se fac prin credinţa în El adică credinţa noastră în Domnul Isus Cristos.

Având în vedere demnitatea slujbei sale şi rezultatele minunate ce au decurs din ea, Pavel i-a îndemnat pe sfinţi să nu cadă de oboseală în inimile lor, când se gândesc la suferinţele sale, căci apostolul era bucuros să îndure necazuri în cursul efectuării misiunii sale către Neamuri. în loc să fie descurajaţi de necazurile sale, el spune că ei ar trebui să fie mândri că el a fost socotit vrednic să sufere pentru Domnul Isus. Ei trebuie să se bucure gândindu-se la binefacerile pe care le aduc necazurile sale lor şi celorlalţi credincioşi dintre Neamuri. Ei trebuie să privească actuala lui întemniţare drept slavă, iar nu dizgraţie.

Acum apostolul reia gândul început în versetul 1 şi întrerupt, pentru a face loc parantezei despre taină. Prin urmare, cuvintele: Iată de ce stabilesc legătura cu capitolul 2, unde apostolul arătase cum fuseseră Neamurile prin natura lor şi ce deveniseră ele prin unirea cu Cristos. Extraordinara lor înălţare de la starea de sărăcie şi moarte la bogăţiile şi gloria cerească îl determină pe Pavel să se roage ca aceşti ne-evrei să fie mereu plini de bucurie în viaţa lor, pentru poziţia privilegiată în care au fost aşezaţi.

Ni se arată în ce poziţie se ruga apostolul: îmi plec genunchii. Dacă fizic ne putem ruga şi în altă postură, în sufletul nostru întotdeauna ar trebui să ne plecăm genunchii, atunci când ne rugăm. Cu alte cuvinte, ne putem ruga şi când mergem sau stăm jos, chiar când stăm culcaţi, dar cu duhul întotdeauna trebuie să ne plecăm, într-o stare de profundă smerenie şi reverenţă.

Rugăciunea este adresată Tatălui. În sens general, Dumnezeu este Tatăl întregii omeniri, El fiind Creatorul tuturor oamenilor (Fapte 17:28,29). În sens mai restrâns, El este Tatăl tuturor credincioşilor, în sensul că El i-a născut, introducându-i în familia Sa spirituală (Galateni 4:6). În sens unic, El este Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, în sensul că Tatăl şi Fiul sunt pe picior de egalitate (Ioan 5:18).

Rolul particular al Tatălui pe care îl are Pavel aici în vedere este Acela din Care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ - sintagmă care poate să însemne următoarele lucruri:

1. Toţi răscumpăraţii din ceruri şi de pe pământ îl consideră Capul familiei.

2. Toate fiinţele create, şi îngeri, şi oameni, Lui îi datorează existenţa, nu numai ca persoane individuale, ci şi ca familii. Familiile din cer cuprind diversele trepte de creaturi îngereşti. Familiile de pe pământ sunt diversele rase descinse din Noe, actualmente împărţite în naţiunile de pe pământ.

3. Orice paternitate din univers îşi derivă numele de la El. Paternitatea lui Dumnezeu este cea iniţială şi ideală, constituind prototipul pentru orice altă relaţie de paternitate care există, lată cum traduce Phillips acest verset:

„de la care orice paternitate, pământească sau cerească, îşi derivă numele."

Ne uimeşte caracterul extrem de cuprinzător al cererii lui Pavel: Ca, potrivit cu bogăţiile slavei Sale, să vă facă. El se roagă ca sfinţii să fie întăriţi duhovniceşte. Dar în ce măsură? Răspunsul ni-l oferă Jamieson, Fausset şi Brown:

„din abundenţă, în consonanţă cu bogăţiile slavei Sale; nu «potrivit cu» îngustimea inimilor noastre."

Predicatorii au obiceiul de a face distincţie între cele două sintagme: „din bogăţiile..." şi potrivit cu bogăţiile. O persoană bogată ar putea face un mic cadou, din bogăţiile lui multe, dar nu proporţional cu acestea! Pavel se roagă ca Dumnezeu să le dea tărie potrivit cu bogăţiile perfecţiunilor Lui. Întrucât Domnul este infinit de bogat în glorie, sfinţii trebuie să se aştepte la un torent de bogăţii, de la El! Cu alte cuvinte, cum putem cere puţin, de la un Rege atât de mare? Când cineva îi cerea lui Napoleon o mare favoare, acesta i-o acorda imediat, întrucât, spunea Napoleon: „Acest om mă cinsteşte prin magnitudinea cererii sale."

Tu te apropii de un Rege,

Deci adu-I petiţii mari, Harul şi puterea Lui întrec

Tot ce ai putea cândva să-I ceri.

John Newton

Cu aceasta am ajuns la conţinutul concret al cererilor lui Pavel. În loc să le tratăm ca pe nişte cereri separate, ar trebui să le privim ca pe o progresie, în cadrul căreia fiecare cerere pune temelia celei care urmează. Imaginaţi-le ca pe o piramidă: prima cerere este stratul de piatră de la bază. Apoi, pe măsură ce înaintează rugăciunea, Pavel clădeşte pe temelia de la început, până ajunge la gloriosul punct culminant.

Prima cerere este ca ei să fie întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru. Binecuvântarea este putere spirituală. Nu puterea de a face minuni, ci vigoarea spirituală de care au nevoie creştinii maturi şi inteligenţi (adică în cunoştinţă de cauză, n.tr.). Cel care le dăruieşte această putere este Duhul Sfânt. Desigur, El ne poate dărui tărie numai în măsura în care ne hrănim cu cuvântul lui Dumnezeu, respirând aerul curat al rugăciunii şi făcându-ne exerciţiile zilnice de slujire a Domnului.

Această putere este cunoscută şi trăită în omul dinăuntru, adică de partea spirituală a naturii noastre. Omul dinăuntru este cel ce se desfată în legea lui Dumnezeu (Romani 7:22). Omul dinăuntru este cel ce se înnoieşte zi de zi, chiar dacă omul din afară se destramă, pe zi ce trece (2Corinteni 4:16). Deşi este din Dumnezeu, omul nostru dinăuntru are nevoie de tărie, de creştere şi de dezvoltare.

Al doilea pas este: aşa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă. Acesta e rezultatul înviorării aduse de Duhul. Cu alte cuvinte, noi suntem întăriţi pentru ca Cristos să locuiască în inimile noastre. În chip real, Domnul Isus îşi stabileşte reşedinţa personală în credincios, atunci când are loc convertirea acestuia (Ioan 14:23;Apocalipsa 3:20). Dar nu aceasta e tema rugăciunii de faţă. Aici nu se pune problema - anume ca El să se simtă ca la El acasă în credincios! El este un Rezident permanent în fiecare persoană mântuită, dar apostolul se roagă ca El să aibă acces deplin la absolut toate încăperile, cămăruţele şi ungherele vieţii noastre; ca El să nu fie întristat de cuvinte păcătoase rostite de noi, gânduri, motive sau fapte păcătoase ale noastre, ci să se poată bucura de o părtăşie necurmată cu credinciosul, Şi astfel inima creştinului devine căminul lui Cristos, locul unde se simte Domnul bine - întocmai ca în căminul cald al familiei iubite din Betania: Maria, Marta şi Lazăr. Desigur, prin inimă se înţelege centrul vieţii spirituale, întrucât ea controlează orice aspect al comportamentului nostru. De fapt, apostolul se roagă ca domnia lui Cristos să se extindă şi asupra lecturii noastre, a cărţilor pe care le citim, asupra muncii pe care o efectuăm, alimentelor pe care le consumăm, banilor pe care îi cheltuim şi cuvintelor pe care le rostim - altfel spus: asupra celor mai intime detalii din viaţa noastră.

Cu cât suntem mai întăriţi de Duhul Sfânt, cu atât mai mult ne vom asemăna chiar cu Domnul Isus. Şi cu cât ne vom asemăna mai mult cu El, cu atât mai mult El „Se va aşeza şi se va simţi cu totul în largul Lui în inima noastră" (KSW).

Noi suntem pătrunşi de bucuria prezenţei Sale în noi prin credinţă. Asta presupune o permanentă bizuire pe El, să ne predăm Lui clipă de clipă şi să recunoaştem încontinuu că El trebuie să se simtă acasă în inima noastră. Prin credinţă „practicăm prezenţa Lui" - cum s-a exprimat, atât de plastic, Fratele Lawrence.

„Până în acest punct, rugăciunea lui Pavel a cuprins fiecare membru al Sfintei Treimi. Astfel Tatăl este rugat (4.14) să-i întărească pe credincioşi prin Duhul Său (versetul 16), aşa încât Cristos să Se simtă cu totul în largul Lui în inimile lor (versetul 17). Unul din marile privilegii pe care ni le conferă rugăciunea este faptul că putem angaja Dumnezeirea la lucru în folosul altora şi al nostru.

Ca urmare a accesului total ce I se dă lui Cristos, creştinul devine înrădăcinat şi întemeiat în dragoste Aici Pavel împrumută cuvinte din vocabularul botanicii şi al industriei de construcţii. Astfel rădăcina unei plante asigură substanţele nutritive necesare şi sprijinul de care e nevoie. Baza unei clădiri este temelia pe care se reazemă aceasta sau, cum se exprimă Scroggie: „Dragostea este solul în care trebuie să-şi înfigă viaţa

noastră rădăcinile; este stânca pe care trebuie să se reazeme în permanenţă credinţa noastră." A fi înrădăcinaţi şi întemeiaţi în dragoste înseamnă a fi statorniciţi în dragoste ca mod de viaţă, ca fel de vieţuire practică. O viaţă de dragoste este o viaţă de omenie, bunătate, altruism, zdrobire a inimii şi blândeţe. Este viaţa lui Cristos care îşi găseşte expresia în credincios (1Corinteni 13:4-7).

Cererile precedente au conturat un program de creştere şi dezvoltare spirituală care îl pregăteşte pe copilul lui Dumnezeu să-şi poată însuşi pe deplin, împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea.

Înainte de a analiza dimensiunile propriu-zise, să ne oprim asupra sintagmei: împreună cu toţi sfinţii. Tema dezbătută este atât de măreaţă încât nici un credincios nu va putea să şi-o însuşească decât într-o măsură foarte mică. De unde, şi nevoia de a studia, de a discuta şi de a împărtăşi cu alţii. Duhul Sfânt poate folosi meditaţiile combinate ale unui grup de credincioşi deprinşi cu exerciţiile spirituale pentru a arunca multă lumină suplimentară asupra Scripturilor.

În general se presupune că dimensiunile menţionate mai sus se referă la dragostea lui Cristos, deşi textul nu precizează acest lucru. De fapt, dragostea lui Cristos este menţionată separat, în următoarea sintagmă. Dacă sensul avut în vedere este dragostea lui Cristos, atunci iată care ar fi legăturile rezultante:

Lăţimea - lumea (Ioan 3:16)

Lungimea - pe veci (1Corinteni 13:8)

Adâncimea - chiar moartea pe cruce (Filipeni 2:8)

Înălţimea - cerul (1Ioan 3:1-2)

F. B. Meyer oferă următoarea explicaţie concludentă:

„Întotdeauna vom avea în faţă la fel de mult orizont ca în spate. Şi după ce vom fi privit faţa lui Isus mii şi mii de ani, frumuseţea ei va fi tot atât de proaspătă, fascinantă şi de nepătruns ca atunci când am privit-o prima oară de la poarta Raiului.”

Dar aceste dimensiuni se referă, probabil, şi la taina - care ocupă un loc atât de important în cartea Efeseni. De fapt, aceste dimensiuni se regăsesc în chiar textul epistolei:

1. Lăţimea este descrisă la 2:11-18, fiind o referire la gradul cuprinzător al harului lui Dumnezeu, prin faptul că îi mântuie şi pe iudei, şi pe Neamuri, încorporându-i apoi în biserica. Taina cuprinde amândouă segmentele acestea ale omenirii.

2. Lungimea este din eternitate în eternitate. Cât priveşte trecutul, credincioşii au fost aleşi în Cristos înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4). Iar cât priveşte viitorul, veşnicia va consta dintr-o necontenită derulare a bogăţiilor nespus de mari ale harului Său, în bunătatea şi îndurarea manifestate de El faţă de noi prin Cristos Isus (2:7).

3. Adâncimea este viu înfăţişată la Efeseni 2:1-3. Noi eram cufundaţi în mocirla nespus de grea şi apăsătoare a păcatului şi degradării. Cristos a venit în această junglă a murdăriei şi corupţiei, pentru ca să moară în locul nostru

4. Înălţimea se poate vedea la Efeseni 2:6, unde noi, nu numai că am fost înviaţi cu Cristos, ci şi aşezaţi cu El pe scaunul Său de domnie în locurile cereşti, ca să ne împărtăşim din slava Lui.

Prin urmare, acestea sunt dimensiunile imensităţii - ba mai mult: ale nemărginirii. Gândindu-ne la ele, „tot ce putem face," spune Scroggie, „este să marcăm ordinea din cadrul acestui tumult de cuvinte sfinte."

Următoarea cerere a apostolului este ca sfinţii să cunoască prin propria lor experienţă, dragostea lui Cristos care întrece orice cunoştinţă. Deşi ei n-ar putea s-o pătrundă nici când în toată profunzimea ei, pentru că ea este un ocean neţărmurit, totuşi ei pot afla tot mai mult despre ea, în experienţa lor de zi cu zi. Şi astfel, apostolul se roagă pentru credincioşi ca ei să dobândească o cunoaştere bazată pe experienţa dragostei minunatului nostru Domn, bucurându-se de ea clipă de clipă.

Punctul culminant al acestei rugăciuni magnifice îl constituie momentul în care Pavel se roagă ca voi să fiţi umpluţi cu (în greacă: eis, întru sau spre) toată plinătatea lui Dumnezeu. Toată plinătatea Dumnezeirii locuieşte în Domnul Isus (Coloseni 2:9). Cu cât locuieşte El mai deplin în inimile noastre prin credinţă, cu atât mai mult suntem umpluţi noi întru toată plinătatea lui Dumnezeu. Niciodată n-am putea fi umpluţi cu toată plinătatea lui Dumnezeu, ci aceasta este doar un ţel spre care năzuim.

Şi totuşi, după ce am explicat aceste lucruri, trebuie să recunoaştem că există în acest verset înţelesuri atât de ascunse încât niciodată nu le-am putea pătrunde. Când mânuim Cuvântul lui Dumnezeu, ne dăm seama că avem de a face cu adevăruri ce depăşesc capacitatea noastră de pricepere sau putinţa de a le explica. Desigur, am putea recurge la ilustraţii, prin care să aruncăm ceva lumină asupra acestui verset, cum ar fi imaginea degetarului cu care am încerca să cuprindem oceanul, luând însă în degetar o părticică atât de neînsemnată din imensitatea lui! Astfel, după tot ce am spus, în cele precedente, taina rămâne, noi neputând face altceva decât să stăm plini de uimire şi adoraţie în faţa cuvântului lui Dumnezeu, minunându-ne de nemărginirea sa.

Rugăciunea se încheie cu o doxologie ce înalţă sufletul pe culmi de inspiraţie. Cererile precedente au fost cuprinzătoare, îndrăzneţe şi aparent imposibil de acordat. Dar Dumnezeu poate să facă mai mult în această privinţă decât putem noi cere sau gândi. Spectrul puterii Sale se vede şi din maniera în care dispune Pavel cuvintele sub forma unei piramide, prin care descrie binecuvântările supraabundente revărsate asupra noastră:

Poate

Poate să facă

Poate să facă ceea ce cerem

Poate să facă ceea ce gândim

Poate să facă tot ce cerem sau gândim

Poate să facă mai presus de tot ce cerem sau gândim noi

Poate să facă din abundenţă mai presus de tot ce cerem sau gândim noi

Poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi

Mijlocul prin care Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre îl găsim în sintagma: conform puterii care lucrează în noi. Asta se referă la Duhul Sfânt, care lucrează încontinuu în viaţa noastră, căutând să producă roadă unui caracter eristic în noi, mustrându-ne pentru păcat, călăuzindu-ne în rugăciune, inspirându-ne şi îndemnându-ne să ne închinăm, îndreptându-ne paşii să slujim cât mai mult. Cu cât ne predăm mai mult Lui, cu atât mai mare va fi eficacitatea Lui în a ne face să ne potrivim chipului lui Cristos, să fim tot mai mult ca El.

A Lui să fie slava în biserică, prin Cristos Isus în toate generaţiile, în vecii vecilor. Amin. Dumnezeu este Singurul vrednic de toată slava veşnică. Înţelepciunea şi puterea Lui sunt etalate în ostile îngereşti; în soare, în lună şi în stele; în animale, păsări şi peşti; în foc, grindină, zăpadă şi ceaţă; în vânt; în munţi, dealuri, arbori; în regi şi în oamenii de rând, bătrâni şi tineri; în Israel şi în celelalte naţiuni. Toate acestea au fost rânduite ca să aducă laudă Numelui Domnului (Psalmul 148).

Dar mai există un grup din partea căruia I se va aduce glorie veşnică lui Dumnezeu: biserica - cu Cristos, capul ei, şi cu credincioşii, trupul ei. Comunitatea aceasta de răscumpăraţi va fi martoră veşnică a harului Său incomparabil de minunat, după cum se exprimă şi Williams:

„Gloria eternă a lui Dumnezeu ca Dumnezeu şi Tată va fi făcută să poată fi văzută de-a lungul tuturor veacurilor în biserică şi în Cristos Isus. Ce afirmaţie uimitoare! Cristos şi biserica - un singur trup, care va constitui vehiculul acelei demonstraţii eterne.”

„Chiar în timpul de faţă, biserica are datoria de a da slavă numelui Său „în cadrul unor servicii de laudă, prin vieţi curate trăite de membrii ei, prin vestirea în toată lumea a Evangheliei şi prin slujirile sale faţă de necazurile şi nevoile omenirii" (Erdman).

Durata acestei laude este: în toate generaţiile, în vecii vecilor. La auzul chemării lansate de Pavel să-i fie adusă laudă veşnică lui Dumnezeu în biserică şi în Cristos Isus, inimile noastre răspund printr-un călduros Amin!

În acest punct din Efeseni intervine o mare ruptură. Capitolele anterioare s-au ocupat de chemarea creştinului. În ultimele trei capitole ale cărţii, creştinul este îndemnat să umble într-un chip vrednic de chemarea sa. Poziţia la care am fost ridicaţi de har a constituit tema dominantă a textului de până acum. De aici încolo tema o va constitui trăirea în practică a acelei poziţii. Locul înălţat pe care îl ocupăm în Cristos reclamă o purtare evlavioasă, pe măsura privilegiului imens de care ne bucurăm. Prin urmare, dacă în primele trei capitole (1-3) Efeseni ne poartă în locurile cereşti, în ultimele trei capitole (4-6) se trece la biserica locală, la familie şi la societate în general. După cum a arătat Stott, aceste capitole de încheiere ne învaţă că: „trebuie să cultivăm unitatea în biserică, curăţia în viaţa noastră personală, armonia în familiile noastre şi statornicia în lupta noastră cu puterile răului."

Pentru a doua oară Pavel se numeşte pe sine întemniţat - de data asta adăugând: întemniţat al Domnului. Theodoret comentează pe această temă: „Ceea ce era pentru lume o ruşine în ochii lui Pavel era considerată drept cea mai mare onoare, apostolul bucurându-se mai mult de lanţurile pe care le purta pentru Cristos decât se bucura un rege de diadema sa."

Ca unul care era întemniţat ca urmare a credincioşiei şi ascultării sale de Domnul, Pavel îşi îndeamnă cititorii să umble într-un chip vrednic de chemarea lor. El nu le porunceşte acest lucru, nici nu le pune în vedere să procedeze aşa, ci cu multă tandreţe şi gingăşie îi îndeamnă cu cuvinte drese cu har.

Termenul a umbla apare de şapte ori în această epistolă (2:2,10;4:1,17;5:2,8,15), descriind toată sfera comportamentelor unei persoane, modul său de viaţă integru.

O umblare vrednică este cea care corespunde cu poziţia de neasemuită demnitate de care se bucură un creştin, ca mădular în Trupul lui Cristos.

În toate sferele vieţii, este important să demonstrăm un spirit eristic, marcat de următoarele trăsături:

Smerenia - un duh de umilinţă adevărată, ce decurge din asocierea noastră cu Domnul Isus. Smerenia ne face conştienţi de nimicnicia noastră, învrednicindu-ne să-i estimăm pe alţii mai presus decât pe noi înşine. Este exact reversul îngâmfării şi aroganţei.

Blândeţea - acea atitudine de plecăciune în faţa voii lui Dumnezeu, fără murmur, rară răzvrătire, şi de linişte când suntem confruntaţi cu răutatea omului, fără să ne treacă prin cap să ne răzbunăm. Este o trăsătură exemplificată la modul sublim în viaţa Celui care a spus: „Eu sunt blând şi smerit cu inima." Wright comentează pe această temă:

„Ce afirmaţie uluitoare! Cel care a creat lumile, Care a aşezat aştrii cereşti pe orbitele lor, spunându-le pe nume, Cel care păstrează puzderia de constelaţii pe traiectoriile lor, Care măsoară munţii cu cumpăna Lui şi dealurile în al Său cântar, Cel pentru care insulele sunt o nimica toată, Care ţine apele oceanului în palma mâinii Sale, înaintea Căruia toţi locuitorii pământului sunt ca nişte lăcuste - când îmbracă El chip uman, Se descrie pe Sine esenţialmente drept blând şi smerit cu inima. Trebuie să subliniem că El nu a creat aici un ideal uman desăvârşit, căruia să i se conformeze apoi, ci El însuşi a fost aşa”

Îndelunga răbdare - o stare de spirit liniştită şi aşezată, un duh de răbdare, chiar atunci când este confruntat cu provocări peste limita îndurării. Trăsătură ilustrată prin imaginea unui căţeluş care latră încontinuu şi se repede la dulăul de lângă el. Deşi l-ar putea sfâşia dintr-o îmbucătură, blândul patruped rabdă neastâmpărul frăţiorului său încă necopt, privindu-l cu blândeţe.

Îngăduindu-vă unii pe alţii în dragoste - adică, trecând cu vederea greşelile şi neajunsurile altora, având îngăduinţă faţă de persoane cu diferite temperamente, personalităţi sau capacităţi. Aici nu se pune problema de a menţine o faţadă de politeţe, în spatele căreia lăuntrul nostru să fiarbă de resentimente şi mânie, ci suntem chemaţi să avem o dragoste reală, pozitivă, faţă de cei care ne irită, ne tulbură sau ne

fac să ne simţim penibil.

Căutând să păstraţi unitatea Duhului în legătura păcii. Când a înfiinţat biserica, Dumnezeu a eliminat cel mai mare zid despărţitor ce a existat vreodată între fiinţele umane - vrajba dintre evrei şi Neamuri. În Cristos Isus toate deosebirile dintre aceste două grupuri de oameni au fost abrogate. Dar oare cum avea să se transpună pe plan practic eliminarea acestui zid, în viaţa de zi cu zi a creştinilor proveniţi dintre Neamuri, ce trăiau alături de evreii creştini? Oare aveau să iasă la iveală antagonisme latente? Puteau apărea tendinţele formării unei „biserici iudaice a lui Cristos", separat de altă „biserică a Neamurilor"? Pentru a preveni orice dezbinări sau animozităţi latente, Pavel lansează acum un apel fierbinte la unitate între creştini.

Ei trebuie să-şi dea silinţa să menţină unitatea Duhului. Duhul Sfânt i-a făcut pe toţi credincioşii una în Cristos; întreg Trupul este locuit de un singur Duh. Este o unitate de bază, pe care nimeni şi nimic n-o poate distruge. Dar atunci când credincioşii se ceartă şi se ciorovăiesc, purtarea lor ar putea lăsa să se înţeleagă că acest adevăr nu stă în picioare. A păstra unitatea Duhului înseamnă a trăi în pace unii cu alţii. Pacea este liantul ce-i leagă pe membrii Trupului lui Cristos laolaltă, în pofida deosebirilor naturale ce există între ei.

Reacţia cea mai des întâlnită atunci când se ivesc deosebiri de vederi este ca un grup să se despartă de restul credincioşilor, formând o nouă partidă. Reacţia spirituală este următoarea: „În lucrurile esenţiale: unitate. În chestiuni discutabile: libertate. Peste toate lucrurile să planeze însă: dragostea." În fiecare din noi există suficientă fire veche încât să dezbinăm orice biserică locală sau să aducem prejudicii şi ruină oricărei lucrări a lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să ne suprimăm mofturile şi capriciile noastre, precum şi preferinţele noastre personale, lucrând, în schimb, împreună cu ceilalţi credincioşi, în pace, pentru slava lui Dumnezeu şi binecuvântarea tuturor.

În loc să exagerăm deosebirile de vederi, mai bine ar fi să avem în vedere cele şapte realităţi pozitive, care alcătuiesc baza adevăratei unităţi creştine:

Un singur trup. În pofida deosebirilor de rasă, culoare a pielii, naţionalitate, cultură, limbă şi temperament, există numai un singur trup, alcătuit din toţi credincioşii de la Rusalii la Răpire. Confesiunile, cultele, sectele şi partidele pun obstacole în calea desăvârşirii în practică a acestui adevăr. Toate aceste diviziuni create de om vor fi înlăturate când va reveni Mântuitorul. Prin urmare, parola noastră, în vremea de acum, trebuie să fie: „Toate denumirile şi sectele şi partidele să se destrame, în toţi şi-n toate doar Isus Cristos să troneze!"

Un singur duh. Acelaşi Duh care locuieşte în fiecare credincios individual (1Corinteni 6:19) locuieşte şi în Trupul lui Cristos (1Corinteni 3:16).

O singură nădejde. Fiecare membru al bisericii este chemat la acelaşi destin unic: să fie cu Cristos, să fie ca El şi să împartă cu El slava Lui în veci de veci. Această nădejde unică cuprinde tot ce-i aşteaptă pe sfinţi la întoarcerea Domnului Isus şi după aceea.

Un singur Domn. „Căci chiar dacă ar exista aşa-numiţi «dumnezei», fie în cer, fie pe pământ (ca şi cum ar fi mulţi «dumnezei» şi mulţi «domni»), totuşi pentru noi este un singur Dumnezeu... şi un singur Domn: Isus Cristos, prin Care sunt toate şi prin Care trăim noi" (1Corinteni 8:5,6; vezi şi 1Corinteni 1:2).

O singură credinţă. Este credinţa creştină, corpul de doctrină (sau învăţătură) „transmis odată pentru totdeauna sfinţilor" (Iuda 3) şi păstrat pentru noi în Noul Testament.

Un singur botez. Afirmaţia e valabilă în două sensuri: mai întâi, există un singur botez prin Duhul, prin care cei ce se încred în Cristos sunt aşezaţi în Trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13). Apoi există un singur botez prin care convertiţii mărturisesc identificarea lor cu Cristos, în moarte, îngropare şi înviere. Deşi există mai multe modalităţi de botez în perioada actuală, Noul Testament recunoaşte un singur botez al credincioşilor, în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt. Fiind botezaţi, ucenicii îşi exprimă adeziunea faţă de Cristos, îngroparea faţă de eul lor vechi şi hotărârea de a umbla în viaţa cea nouă.

Un singur Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu recunoaşte un singur Dumnezeu şi Tatăl tuturor răscumpăraţilor, Care este:

Peste toţi - adică este Suveranul suprem al universului.

Prin toţi - El acţionează prin toţi, folosindu-se de toate lucrurile pentru a-Şi aduce la îndeplinire planurile.

În voi toţi - El locuieşte în toţi credincioşii, fiind prezent în toate locurile în acelaşi timp.

Doctrina unităţii Trupului lui Cristos este îngemănată cu celălalt adevăr complementar: diversitatea membrilor săi. Fiecare membru are un rol bine definit ce i s-a repartizat. Nu există doi membri identici, după cum nici unul nu va avea o funcţie identică cu a altuia de îndeplinit. Rolul pe care trebuie să-l joace fiecare i-a fost repartizat după măsura darului lui Cristos, adică El face aşa cum găseşte El de cuviinţă. Dacă prin sintagma darul lui Cristos se înţelege aici „Duhul Sfânt" (Ioan 14:16,17;Fapte 2:38,39), atunci gândul care se desprinde este că Duhul Sfânt este Cel care repartizează un anumit dar fiecărui sfânt, învrednicindu-l să exercite acel dar. Pe măsură ce fiecare membru îşi îndeplineşte lucrarea încredinţată, Trupul lui Cristos creşte spiritual şi numeric.

Pentru a-l ajuta pe fiecare copil al lui Dumnezeu să-şi găsească şi să-şi împlinească funcţia repartizată, Domnul i-a dăruit daruri speciale pentru slujbă sau pentru slujirea bisericii. Acestea nu trebuiesc confundate cu darurile menţionate în versetul anterior. Fiecare credincios are un anumit dar (versetul 7), dar nu fiecare este unul din darurile numite în versetul 11, ci acestea sunt daruri speciale, desemnate pentru creşterea trupului.

Mai întâi, constatăm că Dătătorul acestor daruri speciale este Domnul Isus Cristos, Cel înviat, înălţat la cer şi glorificat. Pavel citează Psalmul 68:18 ca profeţie potrivit căreia Mesia Se va înălţa la cer, îşi va cuceri duşmanii şi-i va face captivi iar ca răsplată pentru victoria Sa, va primi daruri pentru oameni.

Dar asta ridică o problemă! Cum a putut Mesia să Se înalţe la cer? Doar nu trăise El în cer cu Dumnezeu Tatăl, din vecii vecilor? Evident, pentru ca să Se poată sui în cer, trebuie să Se fi coborât mai întâi din cer. Profeţia înălţării Sale din Psalmul 68:18 presupune o coborâre

prealabilă. Prin urmare, am putea parafraza versetul 9 după cum urmează: „Acum când se spune în Psalmul 68 «El s-a suit» - ce înseamnă asta dacă nu că El mai întâi s-a coborât în părţile mai de jos ale pământului." Noi ştim că exact aşa s-au întâmplat lucrurile. Domnul Isus a coborât în ieslea din Betleem, apoi a murit pe cruce şi după aceea a fost înmormântat. Părţile mai de jos ale pământului au fost interpretate uneori ca o referire la hades sau iad. Dar asta nu s-ar potrivi cu argumentul de aici: înălţarea Lui a necesitat o coborâre prealabilă pe pământ, dar nu în iad. În plus, Scriptura arată că duhul lui Cristos s-a dus în cer, nu în iad, când a murit El pe cruce (Luca 23:43,46).

Traducerea New English Bible redă astfel acest verset: „Acum cuvântul «a coborât» presupune că el de asemenea s-a coborât la nivelul cel mai de jos, chiar până pe pământ."

Profeţia din Psalmul 68:18 şi coborârea pe care o presupune profeţia s-au împlinit exact prin întruparea, moartea şi îngroparea Domnului Isus. Cel care a coborât din cer este de asemenea Cei care a cucerit păcatul, pe Satan, demonii şi moartea şi care S-a suit cu mult mai sus de cerurile atmosferice şi stelare, pentru ca să umple toate lucrurile.

El umple toate lucrurile în sensul că este sursa oricărei binecuvântări, suma tuturor virtuţilor şi Suveranul suprem deasupra tuturor. „Nu este loc între adâncimea crucii şi culmile gloriei pe care El să nu-l fi ocupat" scrie F. W. Grant.

Gândul principal care răzbate din versetele 8-10 este că Dătătorul darurilor este Cristosul înălţat. Nu existau asemenea daruri înainte de a se fi întors El în cer. Asta dă şi mai mult temei concepţiei potrivit căreia biserica nu a existat în Vechiul Testament; căci dacă a existat, atunci înseamnă că a fost o biserică lipsită de daruri.

În acest punct sunt denumite darurile. Spre surprinderea noastră constatăm că ele sunt oameni, nu înzestrări naturale sau talente. El însuşi i-a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători.

Apostolii au fost bărbaţii care au primit direct din partea Domnului misiunea de a predica cuvântul şi de a sădi biserici. Au fost oameni care L-au văzut pe Cristos la învierea Sa (Fapte 2:22). Ei au avut puterea de a face minuni (2Corinteni 12:12), confirmând prin aceasta mesajul vestit de ei (Evrei 2:4). Împreună cu profeţii din Noul Testament, slujba lor a constat în principal din punerea temeliei bisericii (Efeseni 2:20). Apostolii menţionaţi aici se referă doar la cei ce au fost apostoli după înălţarea la cer a lui Cristos.

Prorocii au fost purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, care au primit revelaţii directe din partea Domnului, pe care le-au transmis apoi mai departe bisericii. Ceea ce rosteau ei prin Duhul Sfânt era cuvântul lui Dumnezeu.

În sens primar, noi nu mai avem apostoli şi proroci în epoca actuală. Misiunea lor a încetat, după ce a fost pusă temelia bisericii şi s-a încheiat canonul Noului Testament. Deja am subliniat că Pavel se referă aici la prorocii Noului Testament, care au fost daţi de Cristos după Înălţarea Sa. A-i considera profeţi ai Vechiului Testament nu ar face decât să complice situaţia, introducând elemente absurde în acest pasaj.

Evangheliştii sunt cei ce predică vestea bună a mântuirii. Ei sunt dotaţi în chip divin pentru câştigarea de suflete pierdute la Cristos. Ei au capacitatea specială de a diagnostica condiţia unui păcătos, de a-i scormoni conştiinţa, de a răspunde la obiecţiile formulate de acesta, de a-i încuraja pe cei ce doresc să se predea lui Cristos şi de a-i ajuta pe convertiţi să găsească asigurarea că sunt mântuiţi, din Cuvântul lui Dumnezeu. Evangheliştii trebuie să provină dintr-o biserică locală, să predice apoi cuvântul în lume, după care să-i îndrume pe convertiţii rezultaţi în urma propovăduirii lor către o biserică locală, în care să fie hrăniţi duhovniceşte şi încurajaţi.

Păstorii sunt bărbaţi care slujesc ca păstori asistenţi ai oilor sub conducerea păstorului, Cristos. Ei călăuzesc şi hrănesc turma. Lor li s-a încredinţat misiunea de a da sfaturi înţelepte, de a îndrepta, de a încuraja şi de a mângâia. Lucrarea păstorilor este strâns legată de aceea a presbiterilor într-o biserică locală, deosebirea principală dintre ei fiind că funcţia păstorului este considerată un dar, pe când presbiterul ocupă un post. Noul Testament înfăţişează o seamă de păstori în biserica locală (vezi Fapte 20:17,28:1Petru 5:1,2), mai degrabă decât un singur păstor sau un singur presbiter care să prezideze.

Învăţătorii sunt bărbaţi care au primit învrednicirea divină de a explica ce spune Biblia, de a interpreta ce înseamnă şi de a o aplica la inimile şi conştiinţele sfinţilor. Pe când un evanghelist poate predica evanghelia dintr-un pasaj scos din contextul său, învăţătorul caută să arate cum se potriveşte un pasaj în contextul său.

Pentru că între păstori şi învăţători se stabileşte o legătură în acest verset, unii au conchis că ar fi vorba de o singură poziţie, aceea de învăţători-păstori sau păstori-învăţători. Dar lucrurile nu stau chiar aşa. E posibil ca cineva să aibă înzestrarea de a fi învăţător, fără să posede şi inima de păstor. Iar un păstor poate folosi cuvântul, fără ca să fie talentat în mod special pentru predarea lui. Dacă prin păstorii şi învăţătorii din versetul 11 se înţelege una şi aceeaşi persoană, atunci aceeaşi regulă gramaticală (conform „Regulii lui Granville Sharp", în greacă două substantive indicând funcţia, titlul sau calitatea, legate prin kai (şi), din care doar primul poartă articolul hotărât, se referă la una şi aceeaşi persoană. Un exemplu elocvent al acestei construcţii gramaticale îl constituie sintagma: „Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Isus Cristos" de la 2Petru 1:1, unde traducătorii liberali ai ediţiei RSV au fost constrânşi de considerentele gramaticale să fie chiar mai net în favoarea sublinierii dumnezeirii lui Cristos decât traducătorii ediţiei King James. (Regula gramaticală enunţată mai sus nu a fost clar definită decât spre sfârşitul veacului al şaisprezecelea). La plural, ca în exemplul de faţă, regula nu se aplică întotdeauna, deşi construcţia stabileşte cel puţin o relaţie de asociere strânsă între cele două substantive (cf. „cărturari şi farisei", etc.) dictează ca apostolii şi profeţii din 2:20 să reprezinte iarăşi o singură persoană.

Un ultim cuvânt pe această temă: trebuie să fim atenţi să facem distincţie între darurile divine şi talentele naturale. Nici o persoană ne-mântuită, indiferent cât ar fi de talentată, nu ar putea fi evanghelist, păstor sau învăţător în înţelesul Noului Testament. Nici chiar un creştin nu poate fi nici unul din aceste lucruri, decât dacă a primit darul concret pentru una din aceste chemări. Darurile Duhului sunt supranaturale, învrednicindu-l pe cel care le posedă să facă ceea ce i-ar fi imposibil în mod omenesc.

Am ajuns acum la funcţia sau scopul darurilor, care este: pentru echiparea sfinţilor în vederea lucrării de slujire, pentru edificarea trupului lui Cristos. Procesul este următorul:

1. Darurile îi echipează pe sfinţi.

2. Apoi sfinţii slujesc.

3. După aceea, trupul este zidit (edificat).

Slujirea (slujba) nu este o ocupaţie specializată, limitată la bărbaţi cu pregătire profesională în acest sens. Acest termen (ministry în engleză, n.tr.) rezervat de obicei clerului, înseamnă pur şi simplu slujire şi cuprinde toate formele de slujire duhovnicească. Ceea ce ne învaţă acest verset este că toţi credincioşii trebuie să fie „in the ministry" (adică, toţi trebuie să slujească, făcând activităţi pe care le îndeplinesc de obicei clericii, n.tr.)

Darurile sunt date pentru a-i desăvârşi sau echipa pe toţi creştinii, ca să-L slujească pe Domnul şi astfel să zidească trupul lui Cristos. Vance Havner explică în chip inimitabil acest lucru:

„Fiecare creştin a primit împuternicirea, pentru că fiecare creştin este misionar. S-a spus că Evanghelia nu este doar un lucru pe care îl auzim la biserică, ci un lucru pe care trebuie să-l vestim când plecăm de la biserică - şi la asta am fost rânduiţi cu toţii. S-a spus de asemenea că «creştinismul a început cu o ceată de martori mireni; după care a devenit un carierism (textual: amvonism, n.tr.) profesional, finanţat de spectatorii mireni!» Actualmente noi angajăm un personal al bisericii, care să desfăşoare «muncă creştină cu normă întreagă», în timp ce noi stăm comozi pe bancă în fiecare duminică, urmărind cum îşi desfăşoară aceştia munca. Intenţia a fost însă ca fiecare creştin să fie angajat în slujire cu normă întreagă. Există într-adevăr o ministry (slujire, dar şi profesia de cleric, n.tr.) pentru păstori, învăţători şi evanghelişti - dar cu ce scop? Pentru desăvârşirea sfinţilor în vederea slujirii lor."

Aceşti bărbaţi cu dăruire divină nu trebuie să slujească în aşa fel încât să-i facă pe oameni să depindă în permanenţă de ei. Ci mai degrabă ar trebui să-şi dea silinţele ca într-o zi sfinţii să fie în stare să-şi desfăşoare singuri lucrarea. Iată cum am putea ilustra acest lucru:

Punctul din centru reprezintă, să spunem, darul unui învăţător. El îi slujeşte pe cei situaţi în cercurile din jurul său, pentru ca aceştia să fie echipaţi şi zidiţi în credinţă. La rândul lor aceştia se duc şi-i slujesc mai departe pe alţii, potrivit cu darurile pe care li le-a dat Dumnezeu. În felul acesta biserica creşte şi se extinde. Este metoda divină de producere a creşterii in trupul lui Cristos, atât numeric, cât şi spiritual.

Limitarea slujirii creştine la o clasă selectă de oameni împiedică dezvoltarea copiilor lui Dumnezeu, înăbuşind cauza evanghelizării mondiale şi frânând dezvoltarea bisericii. Distincţia dintre cler şi laici (sau mireni, n.tr.) este ne-biblică, constituind, probabil, cea mai mare piedică în calea răspândirii evangheliei.

Versetul 13 răspunde la întrebarea: „Cât timp va continua acest proces de creştere?" Răspunsul este: până vom ajunge toţi la o stare de unitate, maturitate şi conformitate.

Unitatea. Când Domnul îşi va lua acasă, în cer, biserica, noi vom fi ajuns la unitatea... cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu. Acum avem păreri individuale despre Domnul, despre felul cum este El, despre implicaţiile învăţăturilor Sale. Atunci însă Îl vom vedea aşa cum este şi vom cunoaşte aşa cum suntem cunoscuţi noi înşine.

Maturitatea. La Răpire, noi vom ajunge de asemenea la deplina maturitate sau creştere. Atât ca indivizi, cât şi ca Trup al lui Cristos, noi vom realiza perfecţiunea dezvoltării spirituale.

Conformitatea. Şi vom fi conformaţi Lui (făcuţi asemenea Lui). Toţi vom fi din punct de vedere moral ca Cristos. Iar biserica universală va fi un Trup deplin dezvoltat, perfect adecvat la Slăvitul său Cap. „Plinătatea lui Cristos este Biserica însăşi, plinătatea Celui ce împlineşte totul în toţi" (FWG).

Măsura staturii bisericii este dezvoltarea ei completă, împlinirea planului avut de Dumnezeu în vedere pentru creşterea ei.

Când darurile operează în maniera rânduită de Dumnezeu, iar sfinţii sunt activi în slujba Domnului, se evită trei pericole: imaturitatea, instabilitatea şi credulitatea.

Imaturitatea. Credincioşii care nu se angajează niciodată în slujirea lui Cristos cu toată râvna nu ies niciodată din starea de copilărie spirituală. Ei rămân ne-dezvoltaţi, datorită lipsei de exerciţii. Tocmai unor asemenea creştini li s-a adresat scriitorul cărţii Evrei, când a spus: „Deşi deja la ora actuală voi ar trebui să fiţi învăţători, voi aveţi încă trebuinţă să vă înveţe cineva din nou." (Evrei 5:12).

Instabilitatea. Un alt pericol este cel al nestatorniciei spirituale. Creştinii imaturi sunt susceptibili la toate ciudăţeniile ce ies pe piaţă şi la toate scamatoriile şi înşelăciunile şarlatanilor. Ei devin nişte vagabonzi religioşi, ducându-se când încolo, când încoace, de la o fantezie care îi atrage la alta.

Credulitatea. Cel mai mare pericol este cel acela de a fi amăgiţi. Cei ce sunt sugari în credinţă nu şi-au format deprinderea şi destoinicia în cuvântul neprihănirii, simţurile lor nefiind suficient de exersatei pentru a putea discerne între bine şi rău (Evrei 5:13,14). În mod inevitabil ei vor întâlni vreun membru al unui cult deraiat, care îi va impresiona cu zelul şi sinceritatea sa aparentă. Doar pentru acea persoană va uza de un limbaj religios, credinciosul credul va crede că neapărat acea persoană este un creştin adevărat. În schimb, dacă aceşti creştini creduli ar fi studiat ei înşişi Biblia, ar fi putut detecta imediat această manipulare amăgitoare a cuvintelor. Şi uite aşa ei sunt purtaţi de acest vânt de învăţătură şi determinaţi de viclenia unor oameni fără scrupule să accepte această formă de rătăcire ridicată la rang de sistem.

Ultimele două versete din acest paragraf descriu procesul corect de creştere în cadrul Trupului lui Cristos.

Mai întâi, este nevoie de aderarea la doctrina corecta: ci, spunând adevărul... Nu are voie să existe nici un compromis cu privire la principiile de bază ale credinţei.

În al doilea rând, trebuie să existe un duh corespunzător: ci, spunând adevărul în dragoste. Dacă adevărul este rostit în orice alt fel, rezultatul va fi o mărturie unilaterală, cum arată şi Blaikie:

„Adevărul este elementul în care trebuie să trăim, să ne mişcăm şi să avem fiinţa. Dar adevărul trebuie să fie împletit în chip inseparabil cu dragostea; o veste bună rostită pe un ton aspru nu mai este o veste bună. Farmecul mesajului va fi distrus atunci când solul îl va transmite cu un duh tulburat."

Apoi, pe măsură ce darurile îi echipează pe sfinţi, iar sfinţii se angajează în slujire activă, ei cresc în toate până la Cristos. Cristos este ţelul şi obiectivul creşterii lor iar sfera creşterii e redată de cuvintele: în toate lucrurile. În fiecare domeniu al vieţii ei vor deveni tot mai asemănători cu El, tot mai mult ca El. Pe măsură ce Capul va fi lăsat să-şi spună cuvântul în biserică şi voia Lui va fi aplicată, Trupul Lui va oferi lumii o reprezentare tot mai exactă a Sa!

Domnul Isus nu este doar ţelul creşterii, ci El este şi sursa creşterii. Din El tot trupul este implicat în procesul creşterii. Minunata integrare a mădularelor în Trup este descrisă prin sintagma uniţi şi sudaţi laolaltă. Asta înseamnă că fiecărui membru al Trupului lui Cristos i s-a desemnat locul precis şi funcţia pe care trebuie s-o îndeplinească, fiind astfel perfect unit cu toţi ceilalţi membri, pentru a forma un organism complet şi viu. Importanţa şi chiar indispensabilitatea fiecărui membru se vede din expresia: unit şi sudat laolaltă prin ceea ce dă fiecare încheietură. Trupul uman este alcătuit în mare din oase, organe şi carne. Oasele sunt legale laolaltă de încheieturi şi ligamente iar organele sunt ataşate de ligamente. Fiecare încheietură şi ligament îndeplineşte un rol în cadrul creşterii şi utilităţii trupului. Tot aşa este şi cu trupul lui Cristos. Nici un membru nu este în plus sau de prisos, ci chiar şi cel mai umil credincios este necesar.

Pe măsură ce credinciosul îşi împlineşte rolul ce i s-a dat, trupul creşte, devenind un tot unitar, armonios şi bine articulat. În sens foarte real, trupul cauzează creşterea trupului (tradus după ediţia engleză, n.tr.), oricât de paradoxal ar părea această sintagmă. Asta înseamnă pur şi simplu că creşterea este stimulată chiar de trup, pe măsură ce mădularele se hrănesc din Cuvântul lui Dumnezeu, se roagă, se închină şi Îl vestesc pe Cristos, mărturisindu-L. După cum s-a exprimat Chafer: „Biserica, asemenea trupului uman, are capacitatea de autodezvoltare." Pe lângă dezvoltarea sub raportul mărimii, mai este o zidire în dragoste. Asta se referă la preocuparea reciprocă a membrilor unii pentru alţii. Pe măsură ce creştinii rămân în Cristos, îndeplinindu-şi funcţia corespunzătoare ce li s-a repartizat în cadrul bisericii, ei cresc, apropriindu-se tot mai mult unii de alţii în dragoste şi în unitate.

Aici începe elocventul îndemn lansat de apostol în vederea unei noi morale, îndemn care se extinde până la 5:21. Mărturisind în Domnul, adică prin autoritatea Domnului şi prin inspiraţie divină, el îi îndeamnă pe creştini să se dezbare de orice urmă a vieţii lor anterioare, ca de o haină întinată, şi să se îmbrace, în schimb, cu virtuţile şi excelenţele Domnului Isus Cristos.

Să nu mai trăiţi ca Neamurile. Ei nu mai erau Neamuri, ci creştini. Prin urmare, trebuia să existe o schimbare corespunzătoare în viaţa lor. Pavel vedea lumea păgână a Neamurilor fără Cristos cufundată în ignoranţă şi degradare, fiind caracterizată de şapte groaznice atribute, după cum urmează:

Dezorientaţi. Ei umblau în deşertăciunea gândurilor lor. Erau foarte ocupaţi, dar nu înregistrau nici un progres. Ei alergau după himere, neglijând marile realităţi ale vieţii.

Orbi. „Ei trăiesc legaţi la ochi, într-o lume a iluziilor" (JBP). Înţelegerea lor era întunecată. Mai întâi, ei erau incapabili din naştere să înţeleagă adevărurile spirituale şi apoi, datorită faptului că au respins cunoaşterea adevăratului Dumnezeu, ei au orbit ca judecată din partea lui Dumnezeu.

Nelegiuiţi. Ei erau străini de viaţa lui Dumnezeu, sau foarte îndepărtaţi de El - în urma ignoranţei lor voite şi adânc înrădăcinate şi a împietririi inimii lor. Ei respinseseră lumina lui Dumnezeu dată la creaţie şi în conştiinţa lor şi se dedaseră la idolatrie, după care s-au cufundat tot mai adânc şi mai departe de Dumnezeu.

Neruşinaţi. Ei şi-au pierdut orice pic de simţire, cum se exprimă şi W. C. Wright:

„Ce expresiv traduce Moule acest pasaj: „au învins durerea"! Când treci prima oară peste glasul conştiinţei, simţi o remuşcare, auzi cum protestează cugetul tău. Dar dacă vei înăbuşi glasul acela, el se va stinge, cu timpul, pe măsură ce vei înăbuşi protestul său. Curând mustrarea conştiinţei va fi tot mai slabă, până când, în cele din urmă, vei reuşi „să învingi durerea"!"

Sordizi. În mod conştient, ei s-au dedat la desfrânare, adică la o comportare ticăloasă şi imorală. Păcatul numărul unu al Neamurilor era şi este imoralitatea sexuală. Ei s-au cufundat în grozăvii de nedescris de decădere şi depravare - aşa cum mărturisesc zidurile oraşului Pompeii, (îngropat de cenuşa erupţiei vulcanului Vezuviu şi excavat în perioada modernă), dezvăluind viaţa desfrânată şi neruşinată pe care o trăiau locuitorii acestui oraş. Aceleaşi trăsături caracterizează lumea Neamurilor de astăzi.

Indecenţi. În păcatul lor sexual, ei practicau orice fel de necurăţie, ca şi când ar fi desfăşurat un comerţ sau o afacere cu desfrânarea.

Nesătui. Cu lăcomie. Nimic nu le era de ajuns, niciodată nu se saturau. Păcatul lor crea un apetit enorm după şi mai multe păcate, şi mai multe stricăciuni!

Cât de mult se deosebeau toate acestea de Cristosul pe care ajunseseră efesenii să-L cunoască şi să-L iubească! El era personificarea purităţii şi castităţii. El nu a cunoscut nici un păcat, nu a comis nici un păcat şi în El nu s-a găsit nici un păcat.

Cuvântul dacă din sintagma: dacă într-adevăr L-aţi ascultat şi aţi fost învăţaţi de El nu exprimă deloc îndoiala cu privire la faptul că efesenii au fost convertiţi, ci, pur şi simplu, subliniază că toţi cei ce L-au auzit pe Cristos şi au fost învăţaţi de El au ajuns să-L cunoască pe El ca chintesenţa sfinţeniei şi evlaviei. A-l fi auzit şi ascultat pe Cristos înseamnă a-L fi ascultat cu ascultarea sau auzirea credinţei - adică a-L fi acceptat pe El ca Domn şi Mântuitor.

Sintagma: învăţaţi de El se referă la instrucţia pe care au primit-o efesenii, pe măsură ce au umblat în părtăşie cu El după convertirea lor, cum arată şi Blaikie: „Tot adevărul capătă o altă nuanţă şi un alt caracter, atunci când există o relaţie personală cu Isus. Adevărul, despărţit de, Persoana lui Cristos, nu are putere prea mare."

După cum este adevărul în Isus (sau potrivit adevărului care este în Isus, n.tr.). El nu numai că îi învaţă pe oameni adevărul, ci este chiar El însuşi adevărul întrupat (Ioan 14:6). Numele Isus ne transportă în trecut, la viaţa Sa pe pământ, întrucât acesta este numele Său la încarnare, în viaţa aceea fără pată pe care a trăit-o El ca Om pe acest pământ, noi vedem însăşi antiteza modului de viaţă al Neamurilor, cum ne arată apostolul Pavel.

În şcoala lui Cristos noi învăţăm că la convertire ne dezbrăcăm de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare. Omul cel vechi se referă la tot ce era persoana respectivă înainte de convertirea sa, tot ce era ca copil al lui Adam. Este stricat, ca urmare a faptului că a cedat în faţa unor pofte rele, înşelătoare, care la început par atrăgătoare, plăcute şi promit multă satisfacţie, dar care îşi arată apoi toată hidoşenia, dezamăgindu-l pe cel ce a gustat din ele. În ce priveşte poziţia sa în Cristos, omul cel vechi al credinciosului a fost răstignit şi îngropat cu Cristos. Dar credinciosul trebuie să-l socotească mort şi în practica vieţii de zi cu zi. Aici Pavel subliniază latura poziţională a adevărului - ne-am dezbrăcat de omul cel vechi odată pentru totdeauna!

O a doua lecţie pe care au învăţat-o efesenii la picioarele lui Isus a fost că ei erau în curs de reînnoire a duhului minţii lor. Asta denotă o schimbare totală de macaz, o întoarcere de o sută optzeci de grade în gândirea lor, o trecere de la impuritate mentală la sfinţenie. Duhul lui Dumnezeu influenţează procesul gândirii, ajutându-ne să raţionăm, să vedem lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, iar nu din acela al oamenilor ne-mântuiţi.

A treia lecţie constă în faptul că ei s-au îmbrăcat cu omul cel nou, odată pentru totdeauna. Omul cel nou este exact ceea ce este un credincios în Cristos. Este o nouă creaţie, în care lucrurile vechi au trecut şi toate lucrurile s-au făcut noi (2Corinteni 5:17). Acest om nou este după chipul lui Dumnezeu, adică creat după asemănarea Lui, manifestându-se în adevărata neprihănire şi sfinţenie.

Prin neprihănire se înţelege comportarea corectă faţă de alţii.

Sfinţenia este „pioşenia faţă de Dumnezeu, care îi acordă Lui locul ce I se cuvine" conform definiţiei date de F. W. Grant.

Pavel trece acum de la poziţia credincioşilor (în Cristos), la starea lor. Întrucât ei s-au dezbrăcat de omul cel vechi şi s-au îmbrăcat cu omul cel nou, prin unirea lor cu Cristos, ei trebuie să demonstreze în viaţa de toate zilele această inversare extraordinară de poziţie şi de valori. Ei pot realiza acest lucru mai întâi lepădând minciuna şi îmbrăcându-se cu adevărul, spunând numai adevărul. Prin minciună se înţelege aici orice formă de necinste, fie că e vorba de jumătăţi de adevăr, fie exagerări, înşelăciuni sau eşecul de a-ţi ţine promisiunea, trădarea încrederii acordate, linguşeala sau denaturarea faptelor pe formularul de plată a impozitelor. Cuvântul creştinului trebuie să fie întru totul vrednic de încredere. Da al lui trebuie să însemne da iar nu, nu! Viaţa unui creştin devine un libel mai degrabă decât un Bible atunci când se dedă la orice formă de denaturare a adevărului (joc de cuvinte realizat de autor între doi termeni cu aceeaşi rimă, primul, „libel", însemnând: vorbire de rău, delaţiune şi, prin extensie, ceva fals, iar ai doilea înseamnă „Biblie" n.tr.).

Suntem datori să spunem adevărul tuturor oamenilor. Dar prin aproapele Pavel se referă aici, mai cu seamă, la fraţii şi surorile noastre de credinţă, după cum reiese din propoziţia următoare: pentru că suntem mădulare unii altora (cf. Romani 12:5;1Corinteni 12:12-27). Este de neconceput pentru un creştin sa-l mintă pe alt creştin. E tot atât de nefiresc ca şi când un nerv din organism ar transmite în mod deliberat un semnal fals creierului sau când ochiul ar înşela încrederea restului trupului, neprevenindu-L de pericolul ce-l paşte.

Al doilea domeniu în care trebuie să aibă loc o reînnoire practică a vieţii noastre este în legătură cu mânia păcătoasă şi cu indignarea neprihănită. Există momente când un credincios poate să fie indignat, cu justificare neprihănită, cum ar fi situaţia în care caracterul lui Dumnezeu ar fi atacat. În asemenea cazuri ni se porunceşte:

Mâniaţi-vă! Da, mânia împotriva răului poate fi neprihănită. Dar sunt alte situaţii, în care mânia este păcătoasă. Când se exprimă prin sentimente de răutate, gelozie şi invidie, prin resentimente, spirit răzbunător sau ură, pentru răul care ni s-a făcut, mânia aceasta este interzisă. Aristotel spunea: „Oricine se poate mânia - asta e uşor; dar să te mânii pe persoana care trebuie, în măsura care trebuie, pentru scopul care trebuie şi în modul care trebuie - ei bine, asta nu e deloc uşor." Dacă un credincios dă frâu liber mâniei sale nelegitime, el trebuie s-o mărturisească imediat şi să se lase de ea. Mărturisirea trebuie făcută atât înaintea lui Dumnezeu, cât şi a persoanei lezate de mânia credinciosului. Nu avem voie să adunam resentimente, nu trebuie să ţinem supărarea pentru iritarea ce ne-a fost produsă.

Să nu apună soarele peste mânia voastră. Tot ce tulbură părtăşia noastră cu Dumnezeu sau cu fraţii şi surorile noastre trebuie să fie remediat de urgenţă.

Păcatul nemărturisit al „enervării" îi asigură diavolului un punct de sprijin în noi, un cap de pod, o bază de pe care să poată opera. El e suficient de abil să găsească destule asemenea prilejuri, fără să mai fie nevoie de ajutorul nostru! Prin urmare, nu trebuie să scuzăm răutatea, maliţia, mânia, supărarea, invidia, ura sau patima în viaţa noastră. Aceste păcate discreditează mărturia creştină, îi fac pe cei nemântuiţi să se poticnească, îi ofensează pe credincioşi şi ne dăunează nouă înşine, pe plan spiritual şi fizic.

În continuare, Pavel îşi îndreaptă atenţia spre contrastul dintre modul de a se purta al omului vechi şi cel al omului nou. Cel vechi fură dar cel nou împarte cu altul. Dezbrăcaţi-vă de cel vechi şi îmbrăcaţi-vă cu cel nou - spune Pavel. Faptul că Pavel le adresează credincioşilor un îndemn de felul: „Cine fura să nu mai fure" infirmă ideea potrivit căreia creştinii sunt desăvârşiţi, în sensul că sunt fără păcat. Ei încă posedă natura veche, rea şi egoistă, pe care trebuie s-o considere moartă în experienţa lor de zi cu zi. Furtul poate îmbrăca multe forme - de la cazurile grosolane de jaf până la neachitarea datoriilor sau acţiunea de a-L mărturisi pe Cristos în timpul ce-l datorăm patronului nostru, şi până la formele de plagiatură, apoi folosirea unor greutăţi şi măsurători inexacte, precum şi trecerea unor date inexacte în formele de decontare a cheltuielilor de deplasare. Desigur, interdicţia din acest verset de a nu fura nu este nouă, Legea lui Moise interzicea furtul (Exod 20:15). Abia restul versetului îi conferă un caracter creştin aparte. Noi nu numai că trebuie să ne ferim să furăm, ci trebuie să ne angajăm într-o ocupaţie onorabilă, pentru a putea să câştigăm suficient pentru a împărţi cu alţii, mai nevoiaşi decât noi. Harul, nu legea, este cel care

ne învredniceşte să trăim o viaţă de sfinţenie. Numai puterea pozitivă a harului poate să-l transforme pe un hoţ într-un filantrop.

Această învăţătură are un caracter radical şi revoluţionar. Tendinţa naturală a oamenilor este să muncească pentru a-şi putea împlini nevoile şi dorinţele lor proprii. Când creşte venitul lor, creşte şi nivelul lor de trai. Toate lucrurile din viaţa lor se învârt în jurul eului lor. Dar versetul acesta sugerează o concepţie mai nobilă, mai elevată asupra angajării într-un serviciu laic, considerându-l drept un mijloc de a ne câştiga un nivel de trai modest pentru familia noastră, dar şi un prilej de a uşura nevoile umane, de ordin , spiritual şi vremelnic, atât pe plan intern, cât şi extern. Şi ce vaste sunt aceste nevoi!

Apostolul se ocupă apoi de subiectul vorbirii, contrastând ceea ce este nefolositor cu ceea ce este edificator.

Vorbirea murdară înseamnă, în general, conversaţia care utilizează cuvinte deşănţate, cu subînţelesuri dubioase. Aici sunt incluse bancurile deplasate, înjurăturile şi poveştile cu conţinut imoral. Dar într-un înţeles mai larg, versetul poate să se refere la orice formă de conversaţie frivolă, uşuratică, lipsită de conţinut, nefolositoare şi la bârfa. Pavel se ocupă de limbajul obscen şi murdar la 5:4; aici el ne îndeamnă să ne debarasăm de orice vorbire nefolositoare, înlocuind-o cu un mod constructiv de a conversa. Vorbirea creştinului trebuie să fie:

Edificatoare. Trebuie să aibă ca urmare zidirea ascultătorilor.

Adecvată. Trebuie să corespundă cu situaţia dată.

Dreasă cu har. Trebuie să dea har celor care o aud.

Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Dacă citim acest verset în legătură cu cel anterior, atunci înseamnă că orice vorbire nefolositoare, orice flecăreală va întrista Duhul. De asemenea putem lega acest verset de versetele 25-28, unde ni se arată că orice minciună, orice mânie păcătoasă orice act de furt de asemenea îl întristează pe Duhul. Sau, în sens mai cuprinzător, ni se spune că trebuie să ne abţinem de la orice lucru care îl întristează pe Duhul Sfânt. Sunt sugerate trei motive întemeiate:

1. El este Duhul Sfânt. Tot ce nu e sfânt îi displace Duhului Sfânt.

2. El este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, deci un membru al Sfintei Treimi.

3. Noi am fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Cum am arătat înainte, pecetea sau sigiliul denotă proprietatea sau securitatea. El este sigiliul care garantează faptul că vom fi păstraţi şi păziţi în siguranţă până când va reveni Cristos, când mântuirea noastră va fi desăvârşită. Interesant că Pavel foloseşte aici argumentul siguranţei veşnice a credinciosului ca unul din cele mai puternice motive care ar trebui să ne determine să nu păcătuim.

Faptul că El poate fi întristat demonstrează că Duhul Sfânt este o Persoană, şi nu doar o influenţă. Mai înseamnă că El ne iubeşte, deoarece numai cineva care iubeşte poate fi întristat. Lucrarea predilectă a Duhului lui Dumnezeu este de a-L slăvi pe Cristos şi de a-l transforma pe credincios, după chipul Lui (2Corinteni 3:18). Când un creştin păcătuieşte, Duhul Sfânt trebuie să adopte slujba restaurării, căci Duhul Sfânt este întristat când vede că progresul spiritual al credinciosului este întrerupt de păcat. în acest caz, El trebuie să-l conducă pe creştin către pocăinţă şi mărturisirea păcatului.

Toate păcatele ce ţin de enervare şi de nestăpânirea limbii trebuie să fie lepădate. Apostolul enumera câteva din aceste păcate. Deşi nu este întotdeauna posibil să le precizăm pe fiecare din ele, totuşi se pot stabili liniile mari:

Amărăciunea - resentimentele, supărarea mocnită, refuzul de a ierta şi sentimentele de asprime.

Iuţimea - izbucnirile de furie, accesele de mânie, ieşirile violente.

Mânia - supărarea, atitudinea morocănoasă, animozitatea, ostilitatea.

Strigarea - urletele, vorbirea pe un ton răstit, ţipetele cauzate de furie, certurile, ciorovăielile, încercarea de a-l învinge pe oponent ţipând mai tare decât el.

Defăimarea - insultele, vorbirea de rău, cuvintele care rănesc.

Răutatea - A-i dori cuiva rău, maliţiozitatea, ciuda.

Toate aceste păcate legate de ieşirile necontrolate trebuiesc lepădate, dar golul rămas în urma eliminării lor trebuie umplut prin cultivarea unor calităţi creştine, căci păcatele enumerate mai sus sunt vicii ce izvorăsc în chip natural din firea veche, în timp ce virtuţile enumerate în versetul 32 sunt supranaturale:

Bunătatea - o preocupare ne-egoistă pentru bunăstarea altora şi dorinţa de a veni în ajutor, chiar cu preţul unor mari sacrificii personale.

Mila („inima plină de tandreţe") - o atitudine de afecţiune, de înţelegere a situaţiei prin care trece cealaltă persoană, de interes pentru soarta altora şi dorinţa de a pune umărul, ajutându-i să-şi ducă povara.

Iertarea - disponibilitatea de a trece cu vederea nedreptăţile ce ni se fac, de a nu aduna în inima noastră dorinţa de a ne răzbuna pentru răul ce ni s-a făcut.

Cea mai strălucită pildă de iertare ne-a lăsat-o Dumnezeu însuşi. Temelia de pe care ne iartă El o constituie lucrarea lui Cristos de la Cruce, noi fiind beneficiarii nevrednici ai acestei iertări. Dumnezeu nu putea ierta păcatul fără îndeplinirea cerinţelor dreptăţii. El a împlinit cerinţele dreptăţi Sale prin dragostea de care a dat dovadă. În Cristos, adică în Persoana şi lucrarea Sa, Dumnezeu a găsit temelia dreptăţii, pe baza

căreia să ne poată ierta.

Întrucât El ne-a iertat, când noi înşine eram datori cu „milioane de dolari", cum se exprimă J. B. Philips când traduce textul de la Matei 18:23-28, înseamnă că şi noi avem datoria de a ierta pe cei ce ne datorează „doar câţiva dolari", aşa cum ne îndeamnă şi Lenski:

„În clipa când cineva îmi face un rău sau mă nedreptăţeşte în vreun fel, eu trebuie să-l iert, căci atunci sufletul meu este liber. Daca îi ţin însă la socoteală răul pe care mi l-a săvârşit, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu şi împotriva acelei persoane, punându-mi în pericol propria mea iertare în faţa lui Dumnezeu. Nu mai are importanţă dacă omul respectiv se pocăieşte, caută să îndrepte răul făcut sau îmi cere iertare, căci eu l-am iertat de la bun început, pe loc. În acest caz, omul care m-a nedreptăţit va trebui să stea în faţa lui Dumnezeu, dând socoteală pentru răul ce l-a comis. Dar asta nu e treaba mea, ci a lui şi a lui Dumnezeu. Eu doar atât trebuie să fac să-l ajut potrivit cu Matei 18:15 şi următoarele. Nu are importanţă daca această lucrare va fi încununată cu succes sau nu. De fapt, înainte de a fi declanşată această lucrare, eu trebuia să fi iertat deja persoana respectivă."

Pilda de iertare pe care ne-o dă Dumnezeu la 4:32 formează temeiul îndemnului lui Pavel de aici. Iată în ce constă legătura: Dumnezeu, în Cristos, v-a iertat. Acum fiţi imitatori ai lui Dumnezeu (sau „Urmaţi exemplul lui Dumnezeu"), iertându-vă unii pe alţii. Un motiv special este redat de cuvintele: ca nişte copii iubiţi. În viaţa naturală, copiii poartă semnalmentele familiei din care provin, asemănarea cu ceilalţi membri ai familiei, lor revenindu-le îndatorirea de a nu ştirbi cu nimic bunul nume de care se bucură aceasta. în viaţa spirituală, noi trebuie să demonstrăm lumii trăsăturile Tatălui nostru, căutând să umblăm vrednici de demnitatea noastră ca nişte copii preaiubiţi ai Săi.

O altă modalitate prin care trebuie să ne asemănăm cu Domnul nostru este aceea a umblării în dragoste. Restul versetului arată că a umbla în dragoste înseamnă a ne dărui în folosul altora. Asta a făcut Cristos - Pilda noastră desăvârşită. Ce uimitor! El ne-a iubit. Dovada iubirii Sale constă în faptul că S-a dat pe Sine pentru noi în moartea Sa de pe cruce.

Darul Lui este descris ca prinos şi ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu. Prin jertfa se subînţelege şi faptul că a murit pentru noi. El a fost adevărata jertfă a arderii de tot, Cel care S-a dăruit cu totul voii lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce. Jertfa Sa de un devotament nespus de mare este calificată aici ca fiind de bun miros sau de o aromă plăcut mirositoare. F. B. Meyer comentează în acest sens: „O iubire fără margini, neţinând cont de preţ, pentru cei care, din fire, nu meritau nimic din toate acestea. Iată un spectacol care a umplut cerul de mireasmă şi inima lui Dumnezeu de bucurie!"

Domnul Isus S-a făcut plăcut Tatălui Său dându-se pe Sine pentru alţii. Morala care se desprinde de aici este că şi noi putem să-I aducem bucurie lui Dumnezeu dăruindu-ne pentru alţii.

„Alţii, Doamne, da, alţii, Acesta să-mi fie motoul! Ajută-mă pentru alţii să trăiesc, Ca astfel să pot trăi ca Tine."

Charles D. Meigs

În versetele 3 şi 4 apostolul revine la tema păcatelor sexuale, spunându-le categoric sfinţilor că acestea n-au ce căuta în viaţa lor. Mai întâi, el enumera diversele forme de imoralitate sexuală:

Desfrânarea. Ori de câte ori este menţionată în acelaşi verset cu adulterul, desfrânarea înseamnă relaţii sexuale ilicite între persoane necăsătorite. Dar în cazuri cum este cel de faţă, când nu se face distincţie între desfrânare şi adulter, probabil se referă la orice formă de imoralitate sexuală, cum de altfel îl şi traduce versiunea NKJV, de cele mai multe ori. (Termenul modern de „pornografie" sau, textual: „scriere curvească" este înrudit cu termenul tradus prin desfrânare.)

Necurăţie. Şi acest termen poate fi o referire la acte imorale, incluzând însă şi imagini necurate, cărţi obscene şi alte materiale ce stârnesc imaginaţia şi de obicei însoţesc o viaţă de indecenţă, stârnind patimile.

Lăcomia. Deşi de obicei asociem termenul cu lăcomia după bani, aici el se referă la dorinţa senzuală - pofta nestăpânită de a satisface apetitul sexual în afara cadrului căsniciei. (Vezi Exod 20:17: „Să nu pofteşti soţia aproapelui tău")

Aceste lucruri nu trebuie nici să se pomenească între creştini. E de prisos să mai spunem că niciodată nu ar trebui să se poată spune că vreunul din acestea au fost vreodată comise de credincioşi. Ele nu trebuie nici măcar discutate în vreun fel, pentru ca nu cumva prin asta să scadă gravitatea lor sau să nu mai pară chiar atât de ruşinoase. Există întotdeauna pericolul cel mai mare în a vorbi cu uşurătate despre ele, îndreptăţindu-le, găsindu-le scuze sau neluându-le în serios sau discutând tot timpul despre ele. Pavel subliniază îndemnul acesta cu cuvintele: cum se cuvine unor sfinţi. Credincioşii au fost separaţi de stricăciunea care este în lume; acum ei trebuie să trăiască o viaţă de despărţire netă faţă de orice patimi, orice fapte ascunse, atât în practică, cât şi în vorbire.

Vorbirea lor trebuie să nu conţină nici urmă din aceste lucruri:

Cuvinte murdare. Asta se referă la bancuri porcoase, povestiri deşănţate, cu subînţelesuri sexuale, şi toate formele de obscenitate şi indecenţă.

Vorbe nechibzuite. Asta înseamnă vorbărie goală, dar se poate referi şi la limbajul de stradă, de şanţ.

Glume care nu sunt cuviincioase. Glume nesărate, cu înţelesuri ascunse. A vorbi despre asemenea lucruri, a glumi cu ele sau a le introduce în conversaţie înseamnă a le lăsa să ţi se cuibărească în minte şi de acolo nu mai e decât un pas până la a le transpune în practică.

Întotdeauna este periculos să glumeşti despre păcat. În loc să folosească limba sa în slujba unor conversaţii atât de nedemne şi necuviincioase, creştinul trebuie să-şi dea toate străduinţele să cultive practica de a aduce mulţumiri lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările şi încercările de care are parte în viaţă. Asta îi face plăcere Domnului, fiind un bun exemplu pentru alţii şi de mare folos pentru propriul lui suflet.

Nu este nici o îndoială cu privire la atitudinea lui Dumnezeu faţă de persoanele imorale: acestea n-au parte de moştenire în împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu. Verdictul acesta se bate cap în cap cu actuala atitudine a lumii, potrivit căreia infractorii sexuali ar fi bolnavi, care au nevoie de tratament psihiatric. Oamenii spun că imoralitatea este o boală, dar Dumnezeu o numeşte păcat. Oamenii o tolerează, dar Dumnezeu o condamnă. Oamenii spun că soluţia ar consta în psihanaliză, dar Dumnezeu spune că singura soluţie este regenerarea (naşterea din nou).

Trei infractori sunt menţionaţi, la fel ca în versetul 3: desfrânatul, necuratul şi lacomul. În plus se arată aici că lacomul este şi un idolatru (închinător la idoli). Un motiv pentru care el este idolatru este faptul că are impresia falsă despre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, îl concepe pe Dumnezeu ca pe o Fiinţă care ar aproba lăcomia senzuală - pentru că altfel nu ar îndrăzni să fie lacom. Un alt motiv pentru care lăcomia este idolatrie îl constituie faptul că ea duce la închinarea în faţa creaturii, mai degrabă decât în faţa Creatorului (Romani 1:25).

Când Pavel spune că asemenea persoane nu au nici o moştenire în împărăţie, asta nu e nici o exagerare. Oamenii ale căror vieţi sunt caracterizate de aceste păcate sunt pierduţi, se află în păcatele lor şi se îndreaptă spre iad. Ei nu se află în împărăţia invizibilă în vremea de acum şi nu vor fi în împărăţie atunci când va veni Cristos a doua oară. Ei vor fi ţinuţi pe veci afară din împărăţia veşnică a cerului. Apostolul nu spune că aceşti oameni sunt cei care, deşi se află în împărăţie, vor suferi pierdere la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Subiectul este aici mântuirea, nu răsplăţile. Ei nu au decât să spună că sunt creştini, dar prin viaţa lor dovedesc că nu au fost niciodată mântuiţi. Desigur, ei pot fi mântuiţi, prin pocăinţă şi prin credinţa în Domnul Isus. Dar dacă sunt cu adevăraţi convertiţi, nu vor mai practica aceste păcate.

Observaţi că Dumnezeirea lui Cristos reiese din sintagma: împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu. Cristos este aşezat pe picior de egalitate cu Dumnezeu Tatăl, ca Domnitor în împărăţie.

Mulţi oameni din lume adoptă o atitudine tot mai îngăduitoare faţă de imoralitatea sexuală, spunând că este doar o satisfacere a apetiturilor naturale ale trupului, având un efect benefic asupra acestuia şi că orice suprimare a instinctului sexual ar duce la formarea unei personalităţi deformate şi inhibate. Ei mai afirmă că morala este doar o chestiune ce ţine de cultura poporului în mijlocul căruia trăim şi că, întrucât relaţiile sexuale „pre-maritale", „extra-maritale" şi „homosexuale" (pe care cuvântul lui Dumnezeu le identifică şi le condamnă ca fiind desfrânare, adulter şi perversiune) au ajuns să fie acceptate în cultura actuală, ele ar trebui legalizate. Ceea ce e surprinzător este faptul că printre exponenţii de frunte ai mişcării de liberalizare şi legitimizare a păcatelor sexuale se află oameni ce deţin poziţii importante în ierarhiile şi structurile bisericeşti. Şi aşa se face că „enoriaşii", care au crezut din totdeauna că imoralitatea este imorală, acum primesc asigurări din partea unor feţe bisericeşti „de prestigiu" că aceste atitudini ar fi, chipurile, demodate!

Creştinii nu trebuie să se lase înduioşaţi sau păcăliţi de aceste bărbi! Din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Atitudinea Domnului faţă de asemenea păcate cum ar fi desfrânarea şi adulterul se poate vedea desluşit de la Numeri 25:1-9, când douăzeci şi patru de mii de israeliţi. au fost ucişi pentru că au păcătuit cu femeile moabite. Atitudinea Domnului faţă de homosexualitate a fost desluşit arătată când Sodoma şi Gomora au pierit mistuite de pucioasă şi foc din cer (Geneza 19:24,28).

Dar mânia lui Dumnezeu se arată nu numai prin acte supranaturale de pedepsire, ci aceia care practică păcatele sexuale trăiesc pe pielea lor judecata Lui, în alte modalităţi. Există efecte fizice, cum ar fi bolile venerice şi SIDA. Apoi există tulburări mentale, psihice şi emotive, care izvorăsc din sentimentul de vinovăţie. Există modificări ale personalităţii - cei cu trăsături feminine cunosc o accentuare a acestora (Romani 1:27). Şi, desigur, asupra desfrânaţilor şi adulterilor se va abate judecata veşnică a lui Dumnezeu (Evrei 13:4). Nu li se va arăta nici un pic de milă fiilor neascultării - celor care descind din Adamul neascultător şi care îl urmează de bună voie în neascultarea acestuia faţă de Dumnezeu (Apocalipsa 21:8).

Credincioşii sunt avertizaţi solemn să nu aibă nimic de a face cu purtări păcătoase şi nelegiuite, ce nu-I aduc deloc cinste lui Dumnezeu; ce necinstesc Numele lui Cristos şi năruie vieţi omeneşti, reducând la zero eficacitatea mărturiei creştine pe care doreau s-o dea şi atrăgându-şi un potop de suferinţe şi pedepse.

Pentru a sublinia gravitatea şi imperativul avertismentului din versetul 7, apostolul prezintă aici un succint contrast între întuneric şi lumină (versetele 8-14). Efesenii erau odinioară întuneric, dar acum ei sunt lumină în Domnul. Pavel nu spune că ei erau în întuneric, ci că ei înşişi erau personificarea întunericului. Acum, prin unirea cu Domnul, ei au devenit lumină. El este lumină; ei sunt în El. Deci acum ei sunt lumină în Domnul. Starea lor de fapt ar trebui să corespundă, prin urmare, cu poziţia ocupată de ei. Ei trebuie să umble ca nişte copii ai luminii.

Această paranteză explică tipul de roadă produs de cei ce umblă în lumină. Roadă Duhului e alcătuită din toate formele de bunătate, neprihănire şi adevăr.

Bunătatea este aici termenul ce reuneşte toate formele de excelenţă morală.

Neprihănirea înseamnă integritate în toate relaţiile cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Adevărul este onestitatea, echitatea şi realitatea. Adunate la un loc, toate acestea dau lumina unei vieţi pline de Cristos, ce străluceşte în mijlocul unei stări pline de haos şi întuneric de nedescris.

Cei ce umblă în lumină nu numai că produc tipul de roadă menţionat în versetul anterior, ci, în plus, află ce este plăcut înaintea Domnului. Ei supun la probă orice gând, cuvânt sau acţiune. Ce crede Domnul despre asta? Cum pare acest lucru în prezenţa Lui? Toate compartimentele vieţii sunt astfel expuse reflectorului divin: conversaţia noastră, standardul de viaţă, hainele, cărţile, ocupaţia, plăcerile, divertismentul nostru, mobila casei, prietenii pe care ni-i alegem, concediile noastre, automobilul pe care îl cumpărăm şi sporturile pe care le practicăm.

Credincioşii nu trebuie să ia deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului. Interdicţia se referă nu numai la participarea nemijlocită, ci şi la atitudinea prin care am putea indica faptul că le încuviinţăm. Aceste fapte ale întunericului sunt neroditoare atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de oameni. Tocmai această trăsătură de totală nerodnicie l-a îndemnat pe Pavel odată să-i întrebe pe creştinii romani: „Şi ce roade aduceaţi atunci? Roade de care acum vă este ruşine..." (Romani 6:21). Apoi ele mai sunt şi fapte ale întunericului: ele aparţin lumii umbrelor şi încăperilor obscure, obloanelor trase, uşilor zăvorâte, cuiburilor unde se pun la cale tot felul de fapte secrete. Ele reflectă preferinţa

naturală a omului pentru întuneric şi atitudinea sa refractară faţă de lumină, atunci când faptele sale sunt rele (Ioan 3:19). Credinciosul este chemat nu doar să se abţină de la faptele neroditoare ale întunericului, ci în mod pozitiv este chemat să le dea în vileag (să le demaşte, să le dezaprobe, să li se împotrivească, conform altor versiuni, n.tr.). El face asta în două modalităţi: mai întâi, trăind o viaţă de sfinţenie şi în al doilea rând prin cuvinte de îndreptare, rostite la îndemnul Duhului Sfânt.

Acum apostolul explică de ce creştinul nu trebuie să fie complice la nici o formă de stricăciune morală din jurul său şi de ce trebuie s-o condamne. Păcatele grele comise de oameni în ascuns sunt atât de josnice încât este ruşine doar să fie menţionate, dar să fie comise. Formele nefireşti de păcat pe care le-a născocit mintea omenească sunt atât de stricate încât doar a le descrie ar însemna să fie întinate minţile celor care ascultă această descriere. Prin urmare, creştinul este îndemnat să se ferească chiar şi de a discuta despre ele.

Lumina dă pe faţa tot ceea ce este în întuneric. Tot aşa viaţa de sfinţenie a unui creştin va pune în evidenţă, prin contrast, păcătoşenia unor oameni ne-născuţi din nou. Iar cuvintele de mustrare, rostite pe tonul cuvenit şi la timpul cuvenit, aduc la lumină păcatul în adevăratul său caracter, după cum arată şi Blaikie:

„Ca, de pildă, atunci când Domnul nostru a mustrat făţărnicia fariseilor - ale căror practici nu li s-au părut până atunci ucenicilor din cale afară de păcătoase; dar atunci când Cristos a îndreptat asupra acestor fapte lumina pură a adevărului, ele au apărut dintr-odată cu adevărata lor faţă. Ele au apărut şi apar şi astăzi din cale-afară de rele, de-a dreptul odioase.”

Ultima parte a versetului 13 ar trebui tradusă astfel: căci tot ceea ce este arătat este lumină." Cu alte cuvinte, când creştinii îşi desfăşoară slujba, ca lumină, alţii sunt aduşi la lumină. Oamenii răi sunt transformaţi în copii ai luminii prin slujba de mustrare a luminii.

Desigur, asta nu e o regulă fără excepţii, căci nu toţi cei ce sunt expuşi la lumină devin creştini. Dar e un principiu general pe plan spiritual că lumina are calitatea de a se reproduce. Principiul e ilustrat de textul de la 1Petru 3:1, unde soţiile credincioase sunt îndemnate să-şi câştige soţii necredincioşi la Cristos prin pilda vieţii trăite de ele: „Tot aşa şi voi, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor." Astfel lumina soţiilor creştine biruieşte întunericul soţilor păgâni, aceştia devenind lumină.

Viaţa credinciosului trebuie să fie o predică necurmată, dând mereu în vileag întunericul din jur şi lansând de-a pururea invitaţia către necredincioşi:

„Scoală-te, tu, care dormi,

Trezeşte-te din morţi,

Şi Cristos te va lumina."

Acesta e glasul luminii vorbindu-te celor care dorm în întuneric şi zac în somnul morţii spirituale. Lumina îi cheamă la viaţă şi iluminare. Dacă vor răspunde la chemare, Cristos va străluci asupra lor, dându-le lumină.

În următoarele şapte versete, Pavel contrastează paşii nechibzuiţi cu purtarea înţeleaptă, printr-o serie de îndemnuri privitoare la lucruri care trebuie şi care nu trebuie făcute. Primul este un îndemn general către cititorii săi, să nu umble ca nişte ne-înţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. După cum am arătat, umblarea este unul din cuvintele cheie ale acestei epistole, fiind menţionat de şapte ori cu înţelesul de: „întreaga sferă a activităţilor vieţii cuiva". A umbla circumspect (sau „înţelept") înseamnă a trăi în lumina poziţiei pe care o ocupăm de copii ai lui Dumnezeu. A umbla însă ca nişte ne-înţelepţi înseamnă a ne coborî de la acest plan elevat la purtarea oamenilor din lume.

Umblarea înţeleaptă ne cheamă să răscumpărăm timpul sau să cumpărăm prilejuri de slujire. Fiecare zi îşi are uşile sale deschise, potenţialul ei vast de lucru.

Răscumpărarea timpului înseamnă trăirea unei vieţi marcate de sfinţenie, de fapte de milostenie şi cuvinte de îmbărbătare, de ajutor. Ceea ce imprimă un caracter de urgenţă întregii chestiuni este faptul că trăim zile grele, care ne amintesc că Dumnezeu nu se va lupta veşnic cu omul, că ziua harului s-ar putea să se închidă în curând şi că prilejurile de închinare, mărturie şi slujire pe pământ s-ar putea sfârşi în curând, nemaifiindu-ne date niciodată.

Prin urmare, nu trebuie să fim nepricepuţi, ci să înţelegem care este voia Domnului. Aici este punctul esenţial. Datorită răului copleşitor din lume şi timpului scurt care a mai rămas, am putea fi ispitiţi să ne petrecem zilele în activităţi frenetice şi înfrigurate, alese de noi. Dar asta nu ar echivala decât cu energii irosite în zadar. Important este însă să aflăm personal voia lui Dumnezeu pentru fiecare zi din viaţa noastră şi apoi s-o înfăptuim. Asta e singura modalitate de a fi eficienţi şi rodnici. Căci, e trist, dar de atâtea ori se poate să desfăşurăm o activitate creştină, după propriile noastre idei şi cu propriile noastre puteri, fiind însă cu totul în afara voii Domnului. Calea înţelepciunii este să discernem voia lui Dumnezeu pentru fiecare din noi personal şi apoi s-o împlinim pe deplin în viaţa noastră.

Şi nu vă îmbătaţi cu vin, în care este destrăbălare. În cultura prevalentă în America de Nord (din care face parte autorul comentariului, n.tr.), o atare poruncă şochează, la prima vedere, părând chiar inutilă, întrucât majoritatea creştinilor de aici nu consumă băuturi alcoolice. Dar să nu uităm că Biblia a fost scrisă pentru credincioşii din toate culturile şi în multe ţări la multe mese se serveşte, de regulă, vin. Scriptura nu condamnă consumul vinului, dar negreşit condamnă abuzarea de această băutură. Folosirea vinului ca medicament este recomandată la Proverbe 31:6 şi 1Timotei 5:23. Domnul Isus a făcut vin, pentru a fi consumat ca băutură la nunta din Cana Galileii (Ioan 2:1-11). Dar consumul de vin devine un abuz în următoarele împrejurări, fiind, în acest caz, interzis:

1. Când conduce la excese (Proverbe 23:29-35).

2. Când devine un obicei (1Corinteni 6:12b).

3. Când îl face să se poticnească pe alt credincios cu cugetul mai slab (Romani 14:13;1Corinteni 8:9).

4. Când dăunează mărturiei date de un creştin în comunitatea sa şi când, evident, nu mai este spre slava lui Dumnezeu (1Corinteni 10:31).

5. Când în mintea creştinului se iveşte cea mai mică îndoială cu privire la consumul său (Romani 14:23).

Alternativa recomandată de Pavel faţă de perspectiva îmbătării cu vin este: fiţi plini de Duhul. Această conexiune din nou ar putea să ne şocheze la prima vedere, dar când comparăm şi contrastăm cele două stări, vedem de ce le leagă apostolul în felul acesta. Mai întâi există unele asemănări:

1. În ambele condiţii, persoana se află sub influenţa unei puteri din afara sa.

În primul caz este starea de ebrietate produsă de alcool (numit uneori spirt sau băutură spirtoasă).

În al doilea caz, este puterea Duhului.

2. În ambele condiţii, persoana este fierbinte. La Rusalii, această stare fierbinte produsă de Duhul a fost greşit interpretată ca fiind rezultatul mustului (Fapte 2:13).

3. În ambele condiţii, umblarea persoanei este afectată - umblarea sa fizică în cazul beţiei şi comportamentul său moral în cazul al doilea.

Dar există două modalităţi prin care cele două condiţii se deosebesc radical:

1. În cazul beţiei, este destrăbălare şi desfrâu. În schimb, umplerea Duhului nu produce niciodată aceste efecte.

2. În cazul beţiei, persoana îşi pierde controlul de sine. Dar roadă Duhului este stăpânirea de sine (Galateni 5:23). Un credincios umplut cu Duhul nu este niciodată transportat în afara sa, până acolo încât să nu-şi mai poată controla acţiunile; duhul unui profet este întotdeauna supus profetului (1Corinteni 14:23).

Uneori în Biblie, umplerea cu Duhul pare să fie prezentată ca dar suveran al lui Dumnezeu. De pildă, Ioan Botezătorul a fost umplut cu Duhul Sfânt din pântecele mamei (Luca 1:15). În acest caz, persoana primeşte umplerea fără să fie necesară îndeplinirea unor condiţii prealabile. Nu este un lucru pentru care trebuie să depună eforturi sau să se roage, ci Domnul îi dăruieşte aceasta umplere după cum găseşte de cuviinţa. Aici la Efeseni 5:18 credinciosului i se porunceşte să fie umplut cu Duhul, ceea ce presupune o acţiune din partea sa, el trebuind să îndeplinească nişte condiţii. Nu este o umplere automată, ci rezultatul ascultării.

Din această cauză trebuie făcut distincţie între umplerea Duhului şi alte manifestări ale slujbei Sale. Nu este totuna cu următoarele funcţii:

1. Botezul efectuat de Duhul Sfânt. Aceasta este lucrarea Duhului, prin care acesta este încorporat în trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13).

2. Locuirea Duhului în lăuntrul credinciosului. Prin această slujbă, Mântuitorul îşi stabileşte reşedinţa în trupul creştinului, dându-i putere să trăiască o viaţă de sfinţenie, de închinare şi de slujire (Ioan 14:16).

3. Ungerea. Duhul însuşi este ungerea care Îl învaţă pe copilul lui Dumnezeu lucrurile Domnului (1Ioan 2:27).

4. Arvuna şi pecetea. Am văzut deja că Duhul Sfânt ca arvună garantează sfântului moştenirea iar ca pecete El îl garantează pe sfânt pentru moştenire (Efeseni 1:13,14).

Iată câteva dintre slujbele Duhului, care sunt realizate într-o persoană în clipa când este mântuită. Toţi cei care sunt în Cristos în mod automat au botezul, locuirea Duhului în lăuntrul lor, ungerea, arvuna şi pecetea.

Nu tot aşa stau lucrurile însă cu umplerea, care nu este o experienţă crucială trăită odată în viaţa de ucenic, ci, mai degrabă, un proces continuu. Traducerea literală a poruncii ar fi: „Fiţi în permanenţă umpluţi cu Duhul." Umplerea poate începe printr-o experienţă crucială, dar ea trebuie să continue după aceea ca proces permanent, clipă de clipă. Umplerea de azi nu va fi suficientă pentru ziua de mâine. Şi, desigur, este o stare foarte de dorit. În fapt, este condiţia ideală a credinciosului pe pământ. Înseamnă că Duhul Sfânt are libertatea să procedeze cum doreşte în viaţa creştinului, nefiind aproape niciodată întristat de acesta şi că, în acest caz, credinciosul îşi împlineşte rolul pe care i l-a rezervat Dumnezeu, în planul Său, pentru acea perioadă.

Aşadar, cum poate fi umplut cu Duhul un credincios? Apostolul Pavel nu ne spune aici în Efeseni, ci doar ne porunceşte să fim umpluţi. Dar din alte părţi ale Cuvântului, ştim că pentru a fi umpluţi cu Duhul, noi trebuie să facem următoarele:

1. Să ne mărturisim şi să ne lepădăm de toate păcatele cunoscute din viaţa noastră (1Ioan 1:5-9). Este limpede că o Persoană atât de sfântă nu poate lucra nestingherită într-o viaţă în care păcatul este tolerat.

2. Să ne predăm pe de-a întregul Lui (Romani 12:1,2). Asta presupune predarea voinţei noastre, intelectului nostru, trupului nostru, timpului nostru, talentelor noastre şi tuturor lucrurilor sau persoanelor la care ţinem cel mai mult. În toate compartimentele vieţii noastre trebuie să-I dăm acces liber, să aibă stăpânire deplină.

3. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belşug în noi (Coloseni 3:16). Asta presupune citirea cuvântului lui Dumnezeu, studierea sa şi ascultarea de el. Când cuvântul lui Cristos locuieşte din plin în noi, vor decurge aceleaşi rezultate (Coloseni 3:16) care decurg din umplerea Duhului (Efeseni 5:19).

4. În fine, noi trebuie să ne golim de noi înşine (de eul nostru) (Galateni 2:20). Pentru a putea fi umplută cu un alt conţinut, o ceaşcă trebuie mai întâi să fie golită de primul ingredient. Pentru a putea fi umpluţi cu El, noi trebuie mai întâi să fim goliţi de noi înşine, cum arată şi acest autor anonim:

„După cum ai părăsit toată povara păcatului tău, odihnindu-te pe lucrarea încheiată a lui Cristos, tot aşa lasă întreaga povară a vieţii şi slujirii tale, odihnindu-te pe lucrarea lăuntrică săvârşită de Duhul Sfânt în tine. Predă-te, în fiecare dimineaţă, Duhului Sfânt, lăsându-te călăuzit de El şi cântând laude Domnului, odihnindu-te în El şi lăsându-L pe El să te conducă, să-ţi administreze activităţile şi viaţa. Cultivă obiceiul acesta pe tot parcursul zilei, bizuindu-te cu bucurie pe Duhul Sfânt în orice clipă, ascultându-L, lăsându-L să te călăuzească, să te lumineze, să te mustre, să te înveţe, să te folosească şi să facă în tine şi prin tine tot ceea ce doreşte. Contează pe lucrarea sa ca pe o realitate, separată de vederea sau de simţurile tale. Doar să credem şi să ascultăm pe Duhul Sfânt ca Domn în viaţa noastră, şi vom înceta să purtăm povara de a încerca să ne administrăm singuri viaţa; atunci se va arăta în noi roadă Duhului, după cum doreşte El, spre slava lui Dumnezeu.”

Poate ştii cineva când este umplut cu Duhul? În realitate, cu cât suntem mai aproape de Domnul, cu atât mai conştienţi suntem de totala noastră nevrednicie şi păcătoşenie (Isaia 6:1-5). În prezenţa Sa, nu găsim în noi înşine nici un lucru cu care să ne mândrim (Luca 5:8). Nu suntem conştienţi de nici o superioritate spirituală asupra altora, nu ne putem în nici un sens considera ca unii care am fi ajuns deja la ţintă. Credinciosul care este umplut cu Duhul este ocupat cu Cristos, şi nu cu el însuşi.

În acelaşi timp, el poate să-şi dea seama că Dumnezeu lucrează în viaţa lui şi prin viaţa lui. El vede întâmplându-se lucruri supranaturale. Împrejurările se desfăşoară în chip miraculos. Vieţile oamenilor sunt atinse de Dumnezeu. Evenimentele se derulează după programul divin. Chiar forţele naturii sunt de partea sa, părând să fie angrenate la roţile carului Domnului. Credinciosul vede toate acestea şi îşi dă seama că Dumnezeu este la lucru pentru el şi prin el. Şi totuşi, el se simte detaşat de toate acestea, când e vorba să-şi asume vreun merit. În adâncul fiinţei sale lăuntrice, el îşi dă seama că toate acestea sunt lucrarea Domnului.

Acum apostolul redă cele patru rezultate ale umplerii cu Duhul. Mai întâi, creştinii umpluţi cu Duhul îşi vorbesc unii altora cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti. Această umplere divină le deschide gura să vorbească despre lucrurile Domnului, lărgindu-le inimile să împărtăşească aceste lucruri cu alţii. Deşi unii văd în toate aceste trei categorii părţi din Cartea Psalmilor, noi înţelegem că doar termenul psalmi din versetul 19 se referă la scrierile inspirate ale lui David, Asaf şi ceilalţi, în timp ce prin cântări de laudă se înţelege cântări apărute în rândurile copiilor Domnului, în care aceştia îl laudă direct pe Dumnezeu şi I se închină, fără ca aceste cântări să facă parte din scrierile inspirate. Cântările duhovniceşti sunt orice alte compoziţii lirice cu teme spirituale, chiar dacă nu sunt adresate direct lui Dumnezeu.

O a doua dovadă a umplerii este bucuria lăuntrică şi lauda adresată lui Dumnezeu: lăudând şi cântând Domnului în inima voastră. Viaţa umplută cu Duhul este o fântână şiroind de bucurie (Fapte 13:52). Zaharia este un exemplu grăitor în acest sens: când a fost umplut cu Duhul Sfânt, a cântat cu toată inima Domnului (Luca 1:67-79).

Un al treilea rezultat este mulţumirea: mulţumind totdeauna Celui care este Dumnezeu şi Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Cristos. Când Duhul este la cârmă, atunci credinciosul e plin de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, având un sentiment profund de apreciere şi de exprimare spontană a acestei recunoştinţe, care nu va se va manifesta doar în anumite ocazii, ci în permanenţă. Nu numai în lucrurile plăcute, ci îi va mulţumi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile. Oricine poate mulţumi pentru soare, dar este nevoie de puterea Duhului ca să mulţumeşti şi pentru furtunile vieţii. Cea mai scurtă şi mai sigură cale spre fericire deplină este aceasta:

„Fă-ţi a regulă din a-I mulţumi şi a-L lăuda pe Dumnezeu în toate lucrurile care ţi se întâmplă. Căci este sigur că tot ceea ce ţi se pare calamitate, dacă îi vei mulţumi şi-L vei lăuda pe Dumnezeu pentru ea, se va transforma în binecuvântare. Dacă ai putea săvârşi minuni, tot n-ai putea realiza mai mult pentru tine însuţi decât atunci când eşti plin de un duh de mulţumire: căci pentru asta nu se cere să rosteşti nici un cuvânt, ci oriunde vei merge şi de oricine te vei atinge, vei răspândi această fericire.”

Al patrulea test al umplerii cu Duhul Sfânt este să vă supuneţi unii altora, în frica lui Cristos, sau cum ne îndeamnă Erdman:

„Este o expresie adesea neglijată denumind un test de spiritualitate pe care creştinii prea arareori îl aplica. Multe persoane consideră că strigătele de aleluia şi cântecele de bucurie, precum şi expresiile de laudă în limbi mai mult sau mai puţin necunoscute ar fi toate dovezi ale umplerii cu Duhul. Dar toate acestea pot fi false şi înşelătoare sau fără sens. Supunerea noastră ca fraţi şi surori unii altora, modestia în purtare, smerenia, reticenţa de a polemiza, îndelunga răbdare, blândeţea - iată dovezile de netăgăduit ale puterii Duhului. O atare supunere reciprocă unii faţă de alţii trebuie făcută însă „în frica lui Cristos” adică în reverenţa faţă de Cel care este recunoscut ca Domn şi Stăpân al tuturor?'

Prin urmare, acestea sunt cele patru rezultate ale umplerii cu Duhul - vorbirea, cântatul, mulţumitul şi supunerea. Dar mai există cel puţin alte patru:

1. Îndrăzneala de a mustra păcatul (Fapte 13:9-12) şi de a depune mărturie pentru Domnul (Fapte 4:8-12,31;13:52-14:3).

2. Puterea de a sluji (Fapte 1:8;6:3,8;11:24).

3. Generozitatea, iar nu egoismul (Fapte 4:31,32).

4. Preamărirea lui Cristos (Fapte 9:17,20) şi a lui Dumnezeu (Fapte 2:4,11;10:44,46).

Noi trebuie să dorim cu înfrigurare să fim umpluţi cu Duhul, dar numai pentru slava lui Dumnezeu, iar nu a noastră.

Deşi în acest punct începe o nouă secţiune, există o legătură strânsă cu versetul precedent, în care Pavel enumerase supunerea unora faţă de alţii ca unul din rezultatele umplerii divine. În secţiunea 5:22 la 6:9, el citează trei domenii concrete din familia creştină unde supunerea constituie voia lui Dumnezeu:

Soţiile trebuie să se supună soţilor lor.

Copiii trebuie să se supună părinţilor lor.

Robii trebuie să se supună stăpânilor lor.

Faptul că toţi credincioşii sunt una în Cristos nu înseamnă că relaţiile pământeşti au fost de-acum abolite. Noi trebuie să respectăm în continuare diversele forme de autoritate şi de guvernare pe care le-a instituit Dumnezeu. Orice societate cu bune rânduieli se reazemă pe doi stâlpi de nădejde: autoritatea şi supunerea.

Trebuie să existe întotdeauna cineva care să exercite autoritate şi altcineva care să se supună acelei autorităţi. Principiul este atât de elementar încât se găseşte chiar în cadrul Dumnezeirii: „Dar vreau să ştiţi capul lui Cristos este Dumnezeu" (1Corinteni 11:3). Dumnezeu a rânduit un guvern omenesc. Indiferent cât de rău ar putea fi un guvern, din punctul de vedere al lui Dumnezeu este mai bun decât nici un guvern iar noi trebuie să ascultăm de acest guvern până unde se poate face acest lucru fără ca prin aceasta să fim neascultători faţă de Domnul sau să ne lepădăm de El. Absenţa guvernului înseamnă anarhie. Or, nici o societate nu poate supravieţui în condiţii de anarhie.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul familiei. Şi acolo trebuie să existe un cap, şi ascultare faţă de acest cap. Dumnezeu a rânduit ca poziţia de căpetenie să-i fie dată bărbatului. El a indicat acest lucru prin faptul că l-a creat pe om primul, iar după aceea a creat femeia pentru bărbat. Astfel, atât în ce priveşte ordinea, cât şi scopul creaţiei, El l-a aşezat pe bărbat în poziţia de autoritate iar pe femeie în aceea de supunere.

Supunerea nu presupune niciodată inferioritate. Domnul Isus este supus lui Dumnezeu, Tatăl, fără ca în vreun fel să-I fie inferior. Tot aşa nici femeia nu este inferioară bărbatului. În multe privinţe ea s-ar putea să fie chiar superioară: în devotament, în puterea de a înţelege prin ce trec alţii, în hărnicie în capacitatea de a îndura eroic.

Dar soţiilor li se porunceşte să se supună soţilor lor, ca Domnului. Supunându-se autorităţii soţului ei, soţia se supune autorităţii Domnului. Prin însuşi acest fapt ar trebui să dispară orice atitudine refractară sau răzvrătită.

Istoria este plină de exemple de haos ce a decurs din neascultarea de modelul lăsat de Dumnezeu. Prin uzurparea locului de conducere şi acţionarea în numele soţului ei, Eva a introdus păcatul în cadrul omenirii, cu toate rezultatele ei catastrofice. În vremuri mai apropiate de noi, multe dintre cultele deraiate au fost înfiinţate de femei, care au uzurpat locul de autoritate pe care Dumnezeu, nu li l-a rânduit niciodată lor. Femeile care îşi părăsesc sfera de activitate rânduită de Dumnezeu pot mina o biserică locală, pot distruge o căsnicie şi deştăma o familie.

Pe de altă parte, nu există nimic mai atrăgător decât să vezi cum o femeie îşi împlineşte rolul pe care Dumnezeu i l-a încredinţat. Un portret complet al unei asemenea femei îl găsim la Proverbe 31 - un monument de veşnică aducere a minte a modelului de soţie şi mamă care îi este plăcut Domnului.

Motivul supunerii soţiei este că soţul ei este capul ei. El ocupă aceeaşi relaţie faţă de ea pe care o ocupă şi Cristos faţă de biserică. Cristos este capul bisericii, El, Mântuitorul trupului. (Termenul „mântuitor" din acest context ar putea avea sensul de „păstrător", „păzitor", ca la 1Timotei 4:10, JND). Tot aşa soţul este capul soţiei şi, în acelaşi timp, păzitorul ei.

Ca şi cap, el iubeşte, conduce şi călăuzeşte; ca păzitor, el asigură cele necesare traiului, o apără şi are grijă de ea.

Ştim cu toţii că această învăţătură este foarte detestată în prezent. Oamenii îl acuză pe Pavel că ar fi fost un celibatar bigot, un „male chauvinist" cum se spune în engleză, şi un misogin. Sau alţii spun că vederile lui Pavel ar reflecta obiceiurile sociale din vremea sa, care nu se mai aplică la perioada în care trăim. Desigur, asemenea afirmaţii nu sunt altceva decât un atac făţiş la adresa inspiraţiei Scripturii. Ceea ce se ignoră este că aici nu avem doar cuvintele lui Pavel, ci ele sunt chiar cuvintele lui Dumnezeu. Or, a le respinge înseamnă a-L respinge pe El, invitând astfel tot felul de greutăţi şi chiar dezastru.

Nimic nu poate eleva mai mult rolul soţiei decât asemănarea lui cu rolul jucat de biserică în calitate de Mireasă a lui Cristos.

Supunerea bisericii este modelul pe care trebuie să-l urmeze soţia. Ea trebuie să fie supusă în toate - adică în toate lucrurile care sunt după voia lui Dumnezeu. Nici unei soţii nu i se poate cere să asculte de soţul ei, dacă acesta i-ar cere să-şi compromită loialitatea faţă de Domnul Isus. Dar în toate relaţiile normale ale vieţii, ea trebuie să asculte de soţul ei, chiar dacă acesta este un necredincios.

Dacă instrucţiunile de mai sus adresate soţiilor nu ar fi însoţite de instrucţiune de mare răspundere adresate soţilor, atunci prezentarea ar fi unilaterală, dacă nu chiar părtinitoare. Dar observaţi minunata echilibrare a adevărului în Scriptură şi standardul corespunzător care este cerut soţilor. Soţilor nu li se spune să-şi ţină soţiile în supunere, ci li se spune să-şi iubească soţiile cum şi-a iubit şi Cristos biserica. Bine a spus cineva că nici unei soţii nu-i va veni greu să se supună unui soţ care o iubeşte cât iubeşte şi Cristos biserica.

Cineva a relatat despre un om care se temea că nu mai era pe placul lui Dumnezeu deoarece îşi iubea soţia prea mult. Un lucrător creştin l-a întrebat dacă o iubea mai mult decât iubeşte Cristos biserica la care omul a răspuns că nu. „Numai când vei depăşi acest nivel de iubire," a spus lucrătorul creştin, „vei avea motive să te temi că îţi iubeşti soţia prea mult."

Dragostea lui Cristos pentru biserică este prezentată aici în trei mişcări maiestuoase, din trecut până în prezent.

În trecut, El a demonstrat dragostea Sa pentru biserică prin faptul că S-a dat pe Sine pentru ea. Asta se referă la moartea Sa jertfitoare pe cruce. Acolo El a plătit preţul suprem, pentru a-Şi cumpăra o Mireasă. După cum Eva a fost luată din coasta lui Adam, tot aşa, într-o privinţă, biserica a fost creată din coasta rănită a Mântuitorului.

În vremea de acum dragostea Sa pentru biserică se arată prin lucrarea Sa de sfinţire: ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt. A sfinţi înseamnă a pune deoparte. Ca poziţie, biserica este deja sfinţită; pe plan practic, ea este pusă deoparte zi de zi. Ea trece printr-un proces de pregătire morală şi spirituală, similar cursului de înfrumuseţare de un an, căruia s-a supus Estera înainte de a fi înfăţişată regelui Ahaşveroş (Estera 2:12-16). Procesul de sfinţire este efectuat prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Exprimat mai simplu, acest lucru înseamnă că vieţile credincioşilor sunt curăţite pe măsură ce ei aud cuvintele lui Cristos şi ascultă de ele, cum le-a spus Isus ucenicilor: „Acum voi sunteţi curaţi din cauza cuvântului pe care vi l-am spus" (Ioan 15:3). El a corelat sfinţirea cu Cuvântul, în rugăciunea Sa preoţească: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). După cum sângele lui Cristos ne curăţeşte de orice vină şi pedeapsă a păcatului, tot aşa Cuvântul lui Dumnezeu ne curăţeşte încontinuu de întinarea şi poluarea păcatului. Textul de faţă ne învaţă că biserica este spălată la ora actuală nu cu apa fizică, ci cu agentul curăţitor al Cuvântului lui Dumnezeu.

În trecut, dragostea lui Cristos s-a manifestat prin răscumpărarea noastră. În prezent, ea se vede prin sfinţirea noastră. În viitor, dragostea lui Cristos se va prezenta prin slăvirea noastră. El însuşi îşi va înfăţişa această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără defect. Atunci ea va fi atins culmea frumuseţii şi perfecţiunii spirituale, cum exclamă, pe drept, A. T. Pierson:

„Gândiţi-vă! Când ochiul atotştiutor ne va face inspecţia definitivă, nu va găsi nici un lucru care, în sfinţenia Sa imaculată, să poată echivala nici măcar cu vreun pistrui sau vreo aluniţă pe faţa umană. Incredibil!”

Exclamaţie secondată de F. W. Grant:

„Nici un semn de bătrâneţe, nici un defect; nimic nu va fi pe placul Lui atunci decât floarea şi eternitatea unei tinereţi veşnice, prospeţimea afecţiunilor ce nu se vor veşteji, ce nu pot putrezi. Biserica va fi sfântă şi fără pată, atunci. Dar, având în vedere tot ce am citit despre istoria ei de până acum, asta ne-ar pune pe gânduri, dacă nu am şti cât de slăvit reuşeşte Dumnezeu să triumfe asupra păcatului şi răului.”

După ce s-a înălţat pe culmile acestei magnifice rapsodii, exprimând modul în care îşi iubeşte Cristos biserica, acum Pavel revine la tema începută anterior, amintindu-le soţilor că acesta e modelul pe care trebuie să-l aplice în practică: Tot aşa sunt datori soţii să-şi iubească soţiile, ca pe trupurile lor. Imitând dragostea lui Cristos, ei trebuie să-şi iubească soţiile ca şi când acestea ar fi propriile lor trupuri.

În greacă termenul „propriile" apare de şase ori în versetele 22-23. Această accentuare, prin folosirea cuvântului „propriu" (sau „însuşi") ne aminteşte că voia lui Dumnezeu pentru copiii Săi este ca ei să practice monogamia. Deşi El a permis poligamia în Vechiul Testament, niciodată nu a aprobat-o.

E interesant să remarcăm şi diversele modalităţi prin care Pavel descrie relaţia strânsă dintre soţ şi soţie. El spune că iubindu-şi soţia un bărbat îşi iubeşte, de fapt, propriul lui trup (versetul 28a); pe sine însuşi (versetul 28b,33); şi „trupul său" (versetul 29). Întrucât căsătoria presupune adevărata unire a persoanelor, cei doi devenind un singur trup, un bărbat care-şi iubeşte soţia în sensul cel mai adevărat se iubeşte pe sine însuşi.

Omul se naşte cu instinctul de a avea grijă de trupul lui. Astfel şi-l hrăneşte, îl spală, îl apără de elemente care-l tulbură, care-i produc durere sau îl vatămă. Siguranţa şi supravieţuirea trupului depinde de grija pe care i-o acordă omul. Acest interes al omului pentru trupul său constituie o asemănare palidă a grijii pe care o manifestă Domnul pentru biserică.

Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său. Harul lui Dumnezeu este uimitor de mare! Nu numai că ne mântuieşte de păcat şi de iad, dar ne încorporează în Cristos ca mădulare ale trupului Său mistic. Cât de grăitoare sunt aceste cuvinte pentru dragostea Sa nespus de mare faţă de noi, prin faptul că El ne hrăneşte, ne sfinţeşte şi ne instruieşte. Ce siguranţă deplină! Căci El nu va fi în rai fără mădularele Sale! Noi suntem uniţi cu El printr-o viaţă comună. Tot ce afectează mădularele (organele) trupului va afecta şi Capul.

Apostolul citează acum textul de la Geneza 2:24, ca pe conceptul iniţial prin care Dumnezeu a instituit relaţia din cadrul căsniciei. Mai întâi, relaţia omului faţă de părinţii lui este înlocuită de o loialitate mai mare: aceea faţă de soţia lui. Pentru atinge idealul superior al relaţiei de căsnicie, el îi va lăsa pe părinţii lui şi se va uni cu soţia lui. A doua însuşire este faptul că soţul şi soţia sa devin un singur trup - adică se petrece o adevărată unire a celor două persoane. Dacă s-ar ţine cont de aceste două fapte elementare, ele ar elimina necazurile ivite de atâtea ori din partea socrilor sau ai familiei celuilalt dintre soţi, precum şi a luptelor din căsnicie.

Taina aceasta este mare, dar vorbesc despre Cristos şi despre Biserică. Discuţia lui Pavel despre căsătorie culminează acum prin enunţarea acestui adevăr minunat, necunoscut în trecut, potrivit căruia: cum este soţia faţă de soţul ei, aşa este biserica faţă de Cristos.

Când Pavel afirmă că taina este mare, El nu spune că este foarte misterioasă. Mai degrabă, el arată că implicaţiile acestui adevăr sunt extraordinar de mari.

Taina este scopul minunat, ce fusese ascuns odinioară, în Dumnezeu, în veacurile trecute, dar care a fost revelată acum. Scopul este: chemarea din mijlocul naţiunilor a unui popor care să devină Trupul şi Mireasa slăvitului Său Fiu. Relaţia de căsnicie îşi găseşte astfel anti-tipul în relaţia dintre Cristos şi biserică.

Un duh cu Domnul:

Isus, proslăvitul,

Preţuieşte biserica

Pentru care Şi-a vărsat sângele -

Trupul şi mireasa Lui.

Mary Bowley Peters

Acest ultim verset constituie rezumatul cuvintelor adresate anterior de apostol soţilor şi soţiilor. Soţilor li se adresează un ultim îndemn: Fiecare din noi, fără excepţie, să-şi iubească soţia ca pe sine (ca şi când ea ar fi, şi este, parte din tine însuţi). Adică nu doar cum te-ai iubi pe tine însuţi, ci în semn de recunoaştere a faptului că ea este una cu tine. Iar soţiilor li se adresează îndemnul: ai grijă ca să-ţi respecţi soţul şi să asculţi încontinuu de soţul tău! Opriţi-vă, acum, şi gândiţi-vă la acest îndemn şi efectele extraordinare pe care le-ar produce dacă ar fi pus în practică! Ce s-ar întâmpla dacă aceste instrucţiuni divine ar fi practicate pe scară largă în rândurile creştinilor de azi? Răspunsul este cât se poate de limpede: n-ar mai fi certuri, nu s-ar mai produce despărţiri, nu ar mai exista divorţuri, ci în căminul şi în familiile noastre ar fi o fărâmă din rai, o anticipare a paradisului, într-o măsură mult mai mare decât sunt ele în realitate.

În capitolul 5 am aflat că unul din rezultatele umplerii cu Duhul este supunerea noastră reciprocă, a unor faţă de alţii. Am văzut, de pildă, că o soţie plină de Duhul este supusă soţului ei. Acum aflăm că şi copiii umpluţi cu Duhul se supun de bună voie autorităţii părinţilor lor. Datoria fundamentală a tuturor copiilor este de a asculta de părinţii lor în Domnul. Nu are importanţă dacă copiii sunt creştini sau dacă părinţii sunt creştini. Relaţia părinte-copil a fost rânduită pentru întreaga omenire, nu doar pentru credincioşi. Porunca ascultaţi... în Domnul înseamnă, întâi de toate, că copiii trebuie să asculte pătrunşi de atitudinea că, făcând aşa, ei ascultă de Domnul: ascultarea lor trebuie să fie ca şi când Lui i-ar face acest lucru. În al doilea rând, înseamnă că ei trebuie să asculte în toate chestiunile care corespund cu voia lui Dumnezeu. Dacă părinţii lor le-ar porunci să păcătuiască, desigur nu li s-ar cere să se supună, în acest caz, ci, cu respect, ei trebuie să refuze să asculte, suportând smeriţi consecinţele, fără răzbunare. Dar în toate celelalte cazuri, ei trebuie să asculte.

Sunt enumerate patru motive pentru care ei trebuie să asculte. Mai întâi, este drept Cu alte cuvinte, este un principiu intrinsec, întreţesut în însăşi structura vieţii de familie, potrivit căruia cei ce sunt încă necopţi, imaturi, impulsivi şi lipsiţi de experienţa trebuie să se supună autorităţii părinţilor, care sunt mai vârstnici şi mai înţelepţi.

Al doilea motiv pentru ascultare este faptul că ascultarea este biblică. În acest punct, Pavel citează textul de la Exod 20:12: Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta (vezi şi Deuteronom 5:16). Porunca aceasta de a-i cinsti pe părinţi este prima din cele zece porunci căreia i se alătură o făgăduinţă concretă de binecuvântare. Copiii sunt chemaţi să respecte, să iubească şi să asculte de părinţii lor.

Al treilea motiv îl constituie faptul că este în interesul suprem al copiilor să procedeze astfel: ca să-ţi meargă bine (să fii fericit, în alte versiuni, n.tr.). Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla cu un copil care nu ar primi nici un fel de îndrumări şi îndreptări din partea părinţilor săi! Personal ar fi într-o stare deplorabilă şi intolerabilă din punct de vedere social.

Al patrulea motiv este faptul că ascultarea promovează o viaţă deplină: ca să trăieşti mulţi ani pe pământ. În Vechiul Testament, copilul evreu care asculta de părinţi într-adevăr se bucura de o viaţă lungă. În epoca evangheliei, în care trăim, regula nu e lipsită de unele excepţii. Ascultarea de părinţi nu este întotdeauna legată de longevitate. Un fiu ascultător poate muri uneori la o vârstă fragedă. Dar promisiunea este adevărată la modul general, în sensul că o viaţă de disciplină şi ascultare va conduce la sănătate şi longevitate, pe când o viaţă de răzvrătire şi risipă va duce la o moarte prematură.

Îndrumările date copiilor sunt contrabalansate acum de sfaturile adresate taţilor, care nu trebuie să-şi provoace copiii la mânie cerându-le copiilor lor lucruri greu de îndeplinit sau ne-rezonabile, sau cicălindu-i mereu sau fiind ne-justificat de aspri cu ei.

Mai degrabă, copiii trebuie crescuţi în disciplina şi învăţătura Domnului. Prin disciplină se înţelege îndreptarea lor, care se poate face pe cale orală sau corporală. Prin învăţătură se înţelege aici avertismente, preveniri, mustrări. Creşterea copiilor trebuie să se facă „în Domnul", adică potrivit cu voia Sa, aşa cum este revelată aceasta în Biblie de cel care îndeplineşte rolul de reprezentant al Său. Susannah Wesley, mamă a şaptesprezece copii, printre care John şi Charles, a scris:

„Părintele care îşi pune în gând să înfrângă îndărătnicia copilului său conlucrează cu Dumnezeu, în reînnoirea şi salvarea unui suflet. Părintele care permite manifestarea îndărătniciei unui copil face însă lucrarea diavolului, făcând religia impractică, mântuirea nerealizabilă şi în general face ca toate să-l osândească pe copil, cu sufletul şi cu trupul, pe veci.”

A treia şi ultima sferă a supunerii în familia creştină este aceea a slujitorilor şi robilor faţă de stăpânii lor. Termenul folosit de Pavel este robi sau sclavi, dar principiile se aplică la slujitorii, angajaţii sau salariaţii din toate tipurile.

Prima îndatorire a angajaţilor este faţă de cei care sunt stăpânii lor pământeşti. Sintagma „stăpâni pământeşti" ne aminteşte că patronul sau administratorul are jurisdicţie în ce priveşte munca fizică sau mentală, dar că nu poate dicta în chestiunile spirituale sau care ţin de conştiinţă.

În al doilea rând, slujitorii trebuie să fie respectuoşi. Cu frică şi cutremur nu înseamnă că trebuie să ne ploconim în faţa patronilor sau să tremurăm de frică înaintea lor, ci doar că le datorăm respectul iar frică trebuie să ne fie doar să nu-L supărăm pe Domnul şi pe patronul sau şeful nostru.

În al treilea rând, trebuie să slujim cu conştiinciozitate sau cu sinceritate în inimă. Cu alte cuvinte, trebuie să prestăm şaizeci de minute de muncă pentru fiecare oră de salariu ce ni se plăteşte.

Apoi munca noastră trebuie prestată ca Domnului. Cuvintele acestea ne arată că nu trebuie făcută nici o distincţie între munca seculară şi cea sacră. Tot ceea ce facem trebuie făcut ca pentru El - adică cu gândul de a-I fi plăcuţi şi de a-L cinsti şi de a-i atrage pe alţii la El. Cele mai banale şi aparent neînsemnate sarcini de lucru sunt înnobilate şi elevate în demnitate atunci când sunt făcute spre slava lui Dumnezeu - da, chiar şi spălatul vaselor! De aceea, unele gospodine şi-au atârnat următorul moto deasupra chiuvetei din bucătărie: „Aici se ţin trei servicii divine pe zi."

Totdeauna trebuie să dăm dovadă de hărnicie, nu numai când suntem priviţi de şef, conştienţi de faptul că Stăpânul nostru ceresc ne priveşte încontinuu. Este o tendinţă naturală a celor mai mulţi dintre noi să ne lăsăm pe tânjală atunci când nu e de faţă şeful, dar şi asta e o formă de necinste. Normele de prestaţie a muncii creştinului nu trebuie să difere în funcţie de poziţia geografică a şefului. Un client l-a îndemnat odată pe un vânzător creştin să-i dea mai mult decât cantitatea pe care o achitase, asigurându-l că patronul nu va şti acest lucru. La care vânzătorul a răspuns: „Stăpânul meu mă vede în permanenţă!"

Ca slujitori ai lui Cristos, noi trebuie să facem voia lui Dumnezeu din inimă, adică cu dorinţa sinceră de a-I fi plăcuţi, cum spune şi Erdman:

„Munca este ridicată la un rang de nespusă demnitate când ţinem seama de asemenea considerente. Sarcina celui mai umil sclav poate fi înnobilată atunci când este prestată într-o manieră plăcută lui Cristos, cu voie bună, cu disponibilitate şi râvnă care să se bucure de aprobarea Domnului.”

Apoi trebuie să slujim cu bunăvoinţă. Nu doar să ne conformăm pe dinafară ordinelor primite, în timp ce înăuntru fierbem, măcinaţi de resentimente, ci să slujim de bună voie şi cu voie bună. Chiar dacă un şef este excesiv de poruncitor, abuziv şi nerezonabil, şi atunci putem să ne facem datoria, muncind ca Domnului, iar nu oamenilor. Este tipul de comportare supranaturală care grăieşte mult mai puternic decât cuvintele, în lumea în care trăim.

Un stimulent important de a face toate acestea ca şi pentru Cristos este asigurarea că El va răsplăti toate aceste fapte bune. Dacă cineva este sclav sau om liber, nu are importanţă. Domnul notează toate muncile, şi cele plăcute, şi cele neplăcute, care sunt făcute pentru El şi îl va răsplăti pe fiecare lucrător.

Înainte de a trece de la pasajul despre sclavi, se cuvin făcute câteva comentarii:

1. Noul Testament nu condamnă sclavia ca atare. În fapt, îl aseamănă pe credinciosul adevărat cu un rob al lui Cristos (versetul 6). Dar abuzurile cauzate de sclavie au dispărut, oriunde a pătruns evanghelia - în principal,

prin reforma morală.

2. Noul Testament are mai multe de spus sclavilor decât regilor. Asta ar putea fi o reflecţie a faptului că nu mulţi oameni înţelepţi, puternici sau nobili sunt chemaţi (1Corinteni 1:26). Probabil majoritatea creştinilor se situează în straturile mai de jos ale economiei şi societăţii. Accentul pus asupra sclavilor arată că cei mai umili slujitori nu sunt excluşi deloc de la cele mai alese binecuvântări ale creştinismului.

3. Eficacitatea îndrumărilor adresate sclavilor se vede din faptul că în primele zile ale creştinismului, sclavii creştini adesea se vindeau la licitaţie cu preţuri mai mari decât robii păgâni. În mod corespunzător, ar trebui ca în vremea noastră salariaţii creştini să valoreze mai mult pentru patronii lor decât cei ce n-au fost atinşi niciodată de harul lui Dumnezeu.

Stăpânii trebuie să se călăuzească după aceleaşi principii generale ca şi slujitorii. Ei trebuie să fie drepţi, buni şi onești. Ei trebuie să fie cu deosebită băgare de seamă ca să nu se poarte abuziv şi să nu recurgă la ameninţări. Dacă îşi vor exercita dreptul de disciplinare în acest domeniu, să nu recurgă niciodată la abuzuri de natură fizică împotriva slujitorilor lor. Şi niciodată să nu uite că şi ei au un Stăpân, acelaşi Stăpân care este în cer pe care îl au şi sclavii. Distincţiile pământeşti sunt nivelate în prezenţa Domnului. Atât stăpânul, cât şi slujitorul vor da într-o zi socoteală înaintea Lui.

Pavel se apropie de încheierea epistolei sale. Adresându-se întregii familii a lui Dumnezeu, el îi adresează un apel mişcător, ca unor ostaşi ai lui Cristos. Fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu curând va afla că viaţa creştină este o luptă. Oştirile lui Satan sunt hotărâte să împiedice şi să obstrucţioneze lucrarea lui Cristos, încercând să scoată din luptă pe fiecare ostaş individual al lui Cristos. Cu cât este mai eficace un credincios în slujba sa pentru Cristos, cu atât va avea parte de atacuri mai furibunde din partea vrăjmaşului: diavolul nu-şi iroseşte muniţiile cu creştinii normali. Mărginiţi la propriile noastre puteri, noi nu putem face faţă atacurilor diavolului. Prin urmare, prima poruncă preparatorie este să fim încontinuu întăriţi în Domnul şi în puterea tăriei resurselor Sale inepuizabile. Ostaşii cei mai buni ai lui Dumnezeu sunt cei ce-şi cunosc propriile slăbiciuni şi ineficiente, bizuindu-se, în consecinţă, numai pe El. „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari" (1Corinteni 1:27b). Slăbiciunea noastră ne face deosebiţi de potriviţi şi vrednici pentru puterea tăriei Lui.

A doua poruncă are de a face cu nevoia armurii divine. Credinciosul trebuie să se îmbrace cu toată armura lui Dumnezeu, ca să poată sta împotriva uneltirilor (strategemelor) diavolului. Trebuie să fim înarmaţi „până în dinţi" - nu e de ajuns să purtăm doar una sau două din elementele armurii. Numai armura completă pe care ne-o pune Dumnezeu la dispoziţie ne va face invulnerabili. Diavolul dispune de diverse stratageme - descurajare, frustrare, confuzie, eşec moral şi eroare doctrinară (rătăcire pe planul învăţăturii). El ştie care e punctul nostru cel mai slab şi exact acolo va ţinti atacurile sale. Dacă nu ne poate încapacita printr-o metodă, atunci va încerca prin alta.

Acest război nu constă în combaterea unor filosofi păgâni, a unor preoţi unşi cu toate alifiile, a membrilor unor culte deraiate, care îl tăgăduiesc pe Cristos sau împotriva demnitarilor infideli. Ci bătălia se dă împotriva forţelor demonice, împotriva batalioanelor de îngeri căzuţi, împotriva duhurilor rele, care exercită o putere extraordinar de mare. Cu toate că nu-i vedem cu ochiul liber, noi suntem în permanenţă înconjuraţi de aceste fiinţe spirituale nevăzute, de o mare răutate. Deşi, e drept, că ele nu pot pătrunde în lăuntrul unui credincios, ele pot totuşi să-l apese, să-l oprime şi să-l hărţuiască. Creştinul nu trebuie să se preocupe în mod morbid de demonism, după cum nu trebuie să se teamă de demoni. În armura lui Dumnezeu el găseşte toate lucrurile de care are trebuinţă pentru a rezista atacurilor lor. Apostolul numeşte aceşti îngeri căzuţi principalităţi („căpetenii", în alte versiuni, n.tr.), puteri (domnii) şi stăpânitori ai întunericului acestui veac şi oştilor de duhuri ale răutăţii din locurile cereşti. Noi nu dispunem de suficiente cunoştinţe pentru a putea identificare corect fiecare din aceste categorii. Poate că ele se referă la demnitarii din lumea spiritelor, cu diverse grade de autoritate, corespunzând, pe plan omenesc, cu preşedinţi, guvernatori, primari sau consilieri.

În timp ce Pa vel aşternea aceste cuvinte în scris, era păzit, probabil, de un ostaş roman, înarmat până în dinţi. Prin urmare, apostolul nu pierde prilejul de a face aplicaţia la cele duhovniceşti, spunând că suntem flancaţi de duşmani formidabili şi, prin urmare, trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armura lui Dumnezeu, ca să putem să ne împotrivim atunci când conflictul se ascute, atingând intensitatea maximă, rămânând în picioare după ce bătălia se va fi terminat.

Ziua cea rea se referă probabil la orice moment când vrăjmaşul ne împresoară ca un şuvoi. Opoziţia satanică pare să vină în valuri, atacurile fiind urmate de retrageri. Chiar după ce a încercat să-L ispitească pe Domnul nostru în pustiu, diavolul L-a părăsit pentru o vreme (Luca 4:13).

Primul element menţionat din cadrul armurii este adevărul. Negreşit noi trebuie să fim credincioşi, ţinând sus, cu credincioşie adevărul cuvântului lui Dumnezeu, dar şi adevărul trebuie să ne susţină pe noi, întrucât trebuie să-l aplicăm în viaţa noastră de fiecare zi. Pe măsură ce măsurăm toate lucrurile din viaţa noastră în lumina etalonului adevărului, găsim tărie şi protecţie în focul bătăliei.

A doua piesă a armurii este platoşa neprihănirii (dreptăţii). Fiecare credincios este îmbrăcat cu neprihănirea lui Dumnezeu (2Corinteni 5:21), dar şi el trebuie să dea dovadă de integritate şi corectitudine în viaţa sa personală. Bine a spus cineva: „Când un om este îmbrăcat cu neprihănirea practică, este impregnabil. Cuvintele nu sunt în stare să ne apere de învinuiri, dar o viaţă trăită frumos va putea face aceasta."

Dacă conştiinţa noastră este curată atât în faţa lui Dumnezeu, cât şi a oamenilor, diavolul nu are cu ce ne lovi. David s-a îmbrăcat cu platoşa neprihănirii în Psalmul 7:3-5. Domnul Isus a purtat-o tot timpul (Isaia 59:17).

Ostaşul trebuie să aibă picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Asta sugerează disponibilitatea şi pregătirea de a pomi, ducând vestea bună a păcii - ceea ce presupune o invazie a teritoriului inamicului. Când ne relaxăm în corturile noastre, atunci suntem în cel mai mare pericol. Siguranţa noastră trebuie găsită mergând pe urmele paşilor minunaţi lăsaţi de Mântuitorul nostru, pe munţi, ducând vestea bună şi proclamând pacea (Isaia 52:7;Romani 10:15).

„Ia-mi picioarele şi lasă-le să fie iuţi şi minunate pentru Tine.”

Frances Ridley Havergal

În plus, ostaşul trebuie să ia scutul credinţei, pentru ca atunci când este împroşcat de săgeţile arzătoare ale celui rău, acestea să se lovească de scut şi să cadă la pământ, fără să-l vatăme.

Credinţa din acest verset este încrederea fermă în Domnul şi în cuvântul Său. Când te macină ispitele, când împrejurările sunt potrivnice, când eşti asaltat de îndoieli, crezând că vei naufragia, credinţa este aceea care îţi ridică privirile spre Dumnezeu, ajutându-te să exclami: „Eu cred în Dumnezeu!"

Coiful pe care ni-l furnizează Dumnezeu este mântuirea (Isaia 59:17). Indiferent cât de crâncenă ar fi bătălia, creştinul e neînfricat, întrucât ştie că în final victoria ne este asigurată. Siguranţa izbăvirii finale îl apără şi-l împiedică de a se retrage sau de a se da bătut. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?" (Romani 8:31).

În fine, ostaşul ia sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Ilustraţia clasică a acestui adevăr o găsim în cazul folosirii săbiei de către Domnul nostru, în confruntarea cu Satan. De trei ori El a citat cuvântul lui Dumnezeu - nu doar versete luate la întâmplare, ci exact versetele pe care I le-a dat Duhul Sfânt, expres pentru acele momente (Luca 4:1-13).

Cuvântul (Pavel nu foloseşte aici cuvântul foarte uzitat logos, ci rhema (înrudit cu termenul cunoscut de noi, retorică), deci un cuvânt sau o sintagmă expresă, iar în contextul nostru: un „cuvânt" anumit, din partea lui Dumnezeu pentru o nevoie anumită. Uneori logos şi rhema sunt, practic, sinonime.) lui Dumnezeu din acest verset nu înseamnă toată Biblia, ci doar acea porţiune din Biblie care se potriveşte cel mai adecvat la situaţia dată, cum spune şi David Watson:

”Dumnezeu ne dă tuturor protecţia de care avem nevoie. Noi trebuie să avem însă grijă ca umblarea noastră cu Dumnezeu să sune adevărată, ca vieţile noastre să fie drepte („neprihănite”) înaintea lui Dumnezeu şi în relaţiile dintre noi, pentru ca noi să căutăm să facem pace oriunde mergem, înălţând împreună scutul credinţei, pentru a stinge săgeţile arzătoare ale celui rău, ca minţile noastre să fie apărate de temerile şi angoasele ce ne împresoară atât de lesne, aşa încât noi să mânuim cuvântul lui Dumnezeu cu eficacitate, în puterea Duhului. Să nu uităm că prin loviturile repetate de spadă, având în mână sabia cuvântului lui Dumnezeu, a putut Isus să-l învingă pe vrăjmaş în pustie.”

Rugăciunea nu este menţionată aici ca parte din armătură, dar nu exagerăm cu nimic când afirmăm că importanţa ei pentru ostaş este ca aerul pe care îl respirăm şi care ne asigură însăşi existenţa. Este duhul în care trebuie să îmbrăcăm armura şi cu care trebuie să-l înfruntăm pe vrăşmaş. Rugăciunea trebuie să fie neîntreruptă, iar nu sporadică; un obicei bine înrădăcinat, şi nu un act izolat. Apoi ostaşul trebuie să utilizeze tot felul de rugăciuni: publice şi particulare; deliberate şi spontane; de cerere şi de mijlocire; de mărturisire şi de smerire; de laudă şi de mulţumire.

Iar rugăciunea trebuie făcută în Duhul, adică inspiraţi şi conduşi de El. Rugăciunile formale, rostite pe de rost (fără să ne gândim la sensul cuvintelor) - de ce folos ar fi oare acestea în lupta împotriva oştilor iadului? Apoi în rugăciune trebuie să dăm dovadă de vigilenţă: Vegheaţi la aceasta. Trebuie să veghem faţă de pericolul somnolenţei, ca gândurile noastre să nu o ia razna şi să nu ne fure alte probleme. Rugăciunea necesită o acuitate spirituală, o mare stare de alertă şi concentrare. Apoi în rugăciune trebuie să dăm dovadă de toată stăruinţa. Trebuie să cerem încontinuu, să căutăm încontinuu, să batem încontinuu (Luca 11:9). Trebuie să facem cereri pentru toţi sfinţii, căci şi ei sunt antrenaţi în luptă, având nevoie să fie sprijiniţi în rugăciune de camarazii lor de luptă.

Cu privire la cererea personală formulată de Pavel în cuvintele: şi pentru mine, Blaikie face următoarele remarci:

„Observaţi cât de ne-preoţească este această idee, căci Pavel, departe de a avea o cantitate proprie de har pentru toţi efesenii, afirmă limpede că şi el are nevoie de rugăciunile lor, pentru ca şi unii, şi alţii hrănindu-se de la singura sursă inepuizabilă (a harului Domnului), şi apostolului să i se dea harul necesar.”

Pavel scria aceste cuvinte din închisoare. Cu toate acestea, el nu cere ca ei să se roage pentru eliberarea sa neîntârziată din detenţie. Mai degrabă, a cerut să i se dea puterea ca ori de câte ori îşi deschide gura să poată vesti fără frică taina evangheliei. Este ultima oară în această epistolă când Pavel menţionează taina. Aici ea este prezentată ca pricină a lanţurilor sale. Dar el nu regretă acest lucru, ci, dimpotrivă, vrea să vestească şi mai mult acest lucru!

Ambasadorii beneficiază, în general, de imunitate diplomatică, neputând fi arestaţi sau întemniţaţi în ţara în care slujesc. De obicei oamenii suportă aproape absolut orice, numai de evanghelie să nu audă. Nici un alt subiect nu stârneşte atâtea emoţii şi nu trezeşte atâtea împotriviri şi suspiciuni, declasând prigoane crunte, ca evanghelia! Aşadar reprezentantul lui Cristos era un ambasador în lanţuri, cum se exprimă şi Eadie:

„Un ataşat trimis de Suveranul suveranilor, însărcinat cu o misiune de o noblеţe şi însemnătate fără seamăn, având asupra sa acreditările unei autenticităţi de netăgăduit, este ţinut în detenţie.”

Elementul din mesajul lui Pavel care a stârnit cel mai mult ostilitatea religionarilor înguşti a fost anunţul că iudeii credincioşi şi Neamurile credincioase alcătuiesc acum o singură societate nouă, beneficiind de privilegii egale şi recunoscându-L pe Cristos drept Căpetenie, Cap al lor.

F. Salutările personale ale lui Pavel (6:21-24)

Pavel îl trimite pe Tihic de la Roma la Efes, ca să le dea de ştire sfinţilor despre starea sa. El îl recomandă pe Tihic ca pe un frate preaiubit şi slujitor credincios în Domnul. În tot Noul Testament nu găsim decât cinci referiri la acest om. Astfel el a făcut parte din anturajul lui Pavel în călătoria din Grecia în Asia (Fapte 20:4). A fost solul apostolului către creştinii din Colose (Coloseni 4:7); către Efes (Efeseni 6:21 cu 2Timotei 4:12) şi probabil către Tit în Creta (Tit 3:12). Misiunea lui dublă de data aceasta a constat în a-i informa pe sfinţi cu privire la situaţia lui Pavel în închisoare şi, de asemenea, de a-i îmbărbăta în inimile lor, spulberând orice temeri inutile.

În versetele de încheiere, avem salutările caracteristice ale lui Pavel: pace şi har. Combinând aceste două elemente, el le doreşte cititorilor săi suma tuturor binecuvântărilor. De asemenea, combinând doi termeni tradiţionali, unul iudaic altul din lumea Neamurilor, s-ar putea ca apostolul să facă prin aceasta o ultimă referire voalată la taina evangheliei - evreul şi ne-evreul, fiind acum una în Cristos. În versetul 23 el le doreşte cititorilor săi să aibă pace şi dragoste împreună cu credinţă.

Pacea le va fi chezăşie şi pavăză în toate împrejurările vieţii.

Dragostea îi va învrednici să I se închine lui Dumnezeu şi să conlucreze unii cu alţii.

Credinţa îi va împuternici în faptele lor de vitejie, din cadrul luptei credinţei. Toate aceste binecuvântări sunt de la Dumnezeu, Tatăl şi Domnul Isus Cristos, afirmaţie ce nu s-ar putea face, dacă Cei doi nu ar fi egali.

În fine, preaiubitul apostol le doreşte har tuturor celor ce îl iubesc pe Domnul nostru Isus Cristos, cu o dragoste sinceră, incoruptibilă. Adevărata dragoste creştină are calitatea permanenţei: flacăra ei poate oscila, uneori, ba chiar poate scădea, în anumite momente, dar niciodată nu se va stinge.

Temniţa romană ce-l ţinea legat pe nobilul deţinut este de mult goală. Marele apostol a intrat în posesia răsplăţii lui, văzând faţa Preaiubitului său Mântuitor. Dar Scrisoarea lui ne este şi acum la îndemână - cu aceeaşi prospeţime şi viaţă ca în ziua când a izvorât din inima şi de sub pana apostolului. Acum la acest sfârşit de veac (şi de mileniu, n.tr.) ea continuă să ne vorbească, adresându-ne cuvinte de îndrumare, inspiraţie, mustrare şi îndemn.

Încheind comentariul asupra epistolei Efeseni, ne aflăm în acord deplin cu cuvintele rostite de H. W. Webb-Peploe:

„Nu cred că găsim în Cartea lui Dumnezeu vreo scriere mai înălţătoare şi mai frumoasă. Prin urmare, cât de neputincios este orice om, chiar un sol venit de la Dumnezeu însuşi, să poată cuprinde adevărurile ei profunde, în spaţiul ce ni s-a alocat! Nădăjduiesc însă că ne vom putea apropia de ea, doar cu gândul de a căuta înţelesurile privitoare la sfinţenie, învăţăturile sale prin care vom putea păşi în fiecare zi, trăind o viaţă mai nobilă, pe un plan mai înalt, fiind astfel învredniciţi să-I aducem slavă lui Dumnezeu”

clickbible.org